

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

NYUGALOM KRISZTUSBAN

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2021. július, augusztus, szeptember

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2021 Viață și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

**Nyugalom Krisztusban : Idézetek a Bibliatanulmányokhoz :
2021. július, augusztus, szeptember / Ellen G. White;**

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon : Viață și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-087-041-8

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. 7/24 társadalom	5
2. Nyughatatlanok és lázadók	13
3. A nyugtalanság gyökere	21
4. A nyugalom ára	29
5. „Jöjjetek énhozzám...”	38
6. Nyugalom családi körben	46
7. Nyugalom, kapcsolatok és gyógyulás	54
8. Szabadon pihenni	63
9. A nyugalom ritmusa	71
10. Szombati nyugalom	79
11. Többre vágyunk	87
12. A nyugtalan próféta	95
13. A végső nyugalom	103

1.

7/24 TÁRSADALOM

Június 26., szombat délután

A menny kiemelt érdeklődést tanúsít kicsiny világunk iránt... Mi mégis a városok zsidongását keressük, és a zsúfolt utcák embertömegében elvegyülve járjuk a tereket és az utakat. Az emberek naphosszat úgy viselkednek, mintha az üzlet, a sport és az élvezetek hajhászása jelentene mindent az életben, mintha ez a világ lenne értelmünk és érdeklődésünk középpontja. Ó, milyen kevesen csodálják a láthatatlan hatalmat!

Az egész mennyet foglalkoztatja az emberek sorsa, akik azonban minden mással elfoglalják magukat, miközben nem törődnek a láthatatlanokkal... A mennyei bölcsesség néha fellebbenti a láthatatlan világot eltakaró leplet, hogy az elménk abbahagyhassa az emberi rohanást, és felfoghassa, hogy láthatatlan tanúk figyelik minden cselekedtünket és szavunkat, miközben csak magunkra gondolunk. – *Sons and Daughters of God*, 37. o.

„Kívánczik, sőt, emésztődik lelkem az Úrnak tornácai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten felé.” (Zsolt 84:3)

Ha Isten gyermekei elfordítják tekintetüket a világi dolgokról, és a mennyre, valamint a mennyei dolgokra néznek, akkor különleges néppé lesznek, mivel látják az Úr kegyelmét, jóságát és emberek iránti irgalmát. Ez a szeretet a viszonzásukra vár, ezért azt fogja igazolni a körülöttük élők számára az életük, hogy Isten Lelke vezeti őket, és hogy nem a földieket, hanem a mennyei dolgokat kedvelik. – *In Heavenly Places*, 368. o.

Teljesebben kell értékelnünk e szavak értelmét: „Az Ő árnyékában felette igen kívánok ülni!” (Énekek 2:3) Ezek a szavak nem gyors átmenetről, hanem csöndes nyugalomról szólnak. Sok hitvalló keresztyény

aggódik és levert. Sokakat annyira lefoglal a lázas tevékenység, hogy nem találnak időt csöndben megpihenni Isten ígéreteiben. Úgy viselkednek, mintha nem engedhetnének meg maguknak békét és nyugalmat. Jézus minden ilyen embert hív: „Jöjjetek hozzám... én felüdítelek titeket.” (Mt 11:28)

Forduljunk el az élet poros, füledt útjaitól, pihenjünk meg Krisztus szeretetének árnyékában. Itt kapunk erőt a küzdelemhez. Itt tanulhatjuk meg, miként csökkentjük fáradozásunkat és aggodalmunkat, hogyan szóljunk, és hogy zengjük Isten dicséretét. A megfáradtak és megterheltek tanulják meg a Megváltótól a csöndes bizalom leckéjét. Ha Jézus békéjét és nyugalmat szeretnék elnyerni, telepedjenek le az Ő árnyékába. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 69–70. o.

Június 27., vasárnap – Fáradtan és kimerülten

Isten azzal, hogy megáldotta a hetedik napot, emléket állított teremtési művének az Édenben. A szombatot rábízta Ádámmra, az egész emberi család atyjára és képviselőjére. Megünneplésével a föld minden lakója kifejezheti hálás elismerését azért, hogy Isten a Teremtője, jogos és legfőbb Ura. Tehát a szombat beiktatása teljesen emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és nem korlátozódik egyetlen népre.

Az Úr látta, hogy az embernek még a Paradicsomban is szüksége volt a szombatra; arra, hogy a hét egyik napján félretegye saját érdekeit és foglalatosságát, mélyebben elgondolkozzon a Mindenható művein, a hatalmáról és jóságáról elmélkedjen. Szüksége volt a szombatra, hogy az élenkben emlékeztesse Istenre, és hálát ébresszen benne, mert jóságos Teremtőjétől kapta mindazt, aminek örül, és amit birtokol. – *Pátriárkák és próféták*, 48. o.

Isten gondviselése és hatalma tart meg bennünket minden pillanatban. Ő rendeli ki asztalunkra a táplálékot. A nyugodt és pihentető alvást is Ő adja. Hetente elhozza számunkra a szombatot, hogy félbeszakítva mulandó elfoglaltságainkat, az Ő házába mehessünk imádatra. Szövétnékként adta Igéjét, hogy lábunk előtt világítsa meg az ösvényt. Az Ige szent lapjain bölcs tanácsokkal látott el, és valahányszor türelemmel meg hittal emeljük fel a szívünket őhozzá, kegyelmének áldásaival halmoz el bennünket. Mindezekeken felül az Ő drága Fiát adta végtelen aján-

dékul, akiben minden áldást megtalálunk erre és az elkövetkezendő életre vonatkozóan. – *Counsels on Stewardship*, 18. o.

A túlfeszített munka gyakran az önuralom elvesztését okozza. Azonban az Úr nem kényszerít bennünket sietős tettekre, bonyolult megoldásokra. Sokan olyan terheket vesznek magukra, amelyektől az irgalmas mennyei Atya szeretete volna megóvni őket. Isten sohasem akarta, hogy vad hajszában végezzük a kötelességeinket. Az Örökkévaló azt kívánja, hogy ismerjük fel: nem dicsőítjük az Ő nevét, amikor annyi feladatot vállalunk el, amivel túlterheljük magunkat, elfárasztjuk szívünket és agyunkat, és emiatt ingerültek, bosszúsak és zsörtölődőek leszünk. Csak azokat a felelősségeket kell hordoznunk, amelyeket az Úrtól kapunk, és bízunk kell mennyei Atyánkban, mert így megőrizhetjük szívünk tisztaságát, szelídségét és együttérző képességét. – *Az én életem ma*, 81. o.

Minden napnak megvan a maga felelőssége és kötelessége, azonban ne akarjuk ma a holnapi munkát elvégezni. Isten nem követel meg tőlünk olyat, ami a testi erőnk elvesztését vagy szellemi erőnk meggyengülését vonhatja maga után. Nem akarja, hogy hajszoltan és túlerőltetve dolgozzunk, míg bekövetkezik a kimerülés és az idegösszeroppanás. – *Az evangélium szolgái*, 244. o.

Június 28., hétfő – Üzemanyag nélkül

Krisztus szolgái ne hanyagolják el az egészségüket. Ne dolgozzanak a végkimerülésig, hogy ezáltal képtelenek legyenek a következő erőfeszítésekre. Nem szabad két nap munkáját egy napba zsúfolni. Végül majd kitűnik, hogy azok, akik gondosan és bölcsen dolgoztak, épp annyira előrehaladtak, mint azok, akik lelki és testi erejüket annyira igénybe vették, hogy nem maradt tartalékuk a szükség idejére.

Isten munkája az egész világra kiterjedt; tehetségünk és erőnk teljességét követeli tőlünk. Ezért fennáll a veszély, hogy munkásaink túlerőltetik magukat, látva az érett szántóföldeket; az Úr azonban nem kívánja ezt tőlük. Ha a munkások teljes igyekezettel munkálkodnak, elmondhatják: bár az aratnivaló sok, és a munkás kevés, de az Úr „tudja a mi formáltatásunkat, megemlékezik róla, hogy por vagyunk” (Zsolt 103:14). – *Az evangélium szolgái*, 244. o.

Az Úr háromféleképpen közli akaratát velünk, hogy irányítson bennünket, és alkalmassá tegyen arra, hogy mi is irányíthassunk másokat. Hogyan tudjuk megkülönböztetni hangját az idegen hangtól? Honnan tudjuk, hogy nem hamis pásztor szól hozzánk? Isten kijelenti nekünk akaratát Igéjében, a Szentírásban. Hangját gondviselése lépéseiben is felismerhetjük – és fel is fogjuk ismerni, ha nem szeparáljuk el a lelkünket tőle azáltal, hogy a saját akaratunk szerint járunk, ha nem megszen- teletlen szívünk ösztönzéseire hallgatunk, míg az érzékeink annyira össze nem zavarodnak, hogy nem ismerjük fel többé az örökkévaló dolgokat, és az ellenség hangja annyira álcázott nem lesz előttünk, hogy Isten szavának fogadjuk el.

Az Úr szavát továbbá a Szentlélek felhívásai által is hallhatjuk, aki benyomásokat kelt szívünkben, amelyek beépülnek a jellemünkbe. Ha bármiben kételyeid vannak, legelőször fordulj a Szentíráshoz. Ha igazán megkezdted a hit életét élni, ha igazán átadtad magad az Úrnak, hogy teljesen az övé legyél, akkor Ő a kezébe vesz, hogy akaratára alakítson, és tisztességes edényt formáljon belőled. – *Bizonyágtételek*, V. köt., 512. o.

A lesújtottak, akikhez az emberek igazságtalanok, kiáltanak az Úrhoz! Forduljanak el azoktól, akiknek olyan a szívük, mint az acél, és tárják fel kéréseiket az Alkotójuknak! Ő nem küld el senkit, aki töredelmes szívvel jön hozzá. Egyetlen őszinte ima sem vész kárba. A mennyei kórus himnuszán át Isten meghallja a leggyengébbek jaját is. Ha csendes szobánkban kiöntjük neki a szívünket, vagy az úton járva felfohász- kodunk, szavunk eljut a világegyetem Urához. Lehet, hogy emberi fül nem hallja az imánkat, de nem vész bele a némaságba, és az élet zaja sem nyomja el. Semmi sem fojthatja el a lélek sóvárgását. Az utca lár- máján és a tömegek kavargásán át feljut a menny trónusához. Istenhez szólunk, és Ő hallja az imánkat. – *Krisztus példázatai*, 174. o.

Június 29., kedd – A nyugalom ószövetségi meghatározása

Isten kiválasztott eszközei minden korszakban gyalázatot és üldö- zést szenvedtek az igazságért. Józsefet gyalázták és üldözték, mert erkölcsös maradt. Dávidot, a menny választott szolgáját, mint a vadat, úgy űzték az ellenségei. Dánielt oroszlánverembe dobták az Úr iránti

hűsége miatt. Jób elvesztette földi vagyonát; betegsége még rokonai-
ban és barátai-
ban is undort keltett, de Isten iránti hűsége nem ingott meg. Jeremiás sem szűnt meg hirdetni az Úrtól nyert igazságot, noha bizonyágtétele annyira felbőszítette a királyt és a hercegeket, hogy a szennygödörbe dobatták. Istvánt megkövezték, mivel a megfeszített Krisztusról prédikált. Pált börtönbe vetették, megvesszőzték, megkövezték, és végül megölték, mert az Atya hűséges követe maradt a pogányok között. Jánost is száműzték Pátmosz szigetére „az Isten beszédéért és Jézus Krisztus bizonyágtételéért”.

Az emberi állhatatosság ezen példái igazolják, hogy Isten ígéretei biztosak, hogy jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Ezek bizonyítják a világ hatalmának ellenálló hit erejét. A hit munkája, hogy a legsötétebb órákban az Úrban nyugodjunk, hogy érezzük, ha bármennyire is megkísért és űz a vihar, a kormányt Atyánk tartja kézben. Csupán hitszemünkkel tudunk a mulandó dolgok fölé emelkedni, hogy helyesen becsüljük fel az örök valóságok igazi értékét. – *Az apostolok története*, 575. o.

Ádám élete szomorúság, megalázkodás és állandó bűnbánat volt. Amikor gyermekeit és unokáit az Úr félelmére tanította, ők gyakran keserű szemrehányást tettek neki a bűneiért, amely olyan sok nyomorúságot hozott az utódaira. Amikor elhagyta a szép Édent, iszonyattal töltötte el a gondolat, hogy meg kell halnia. A halált borzalmas szerencsétlenségnek tekintette. Először nézett szembe a halál szörnyű valóságával az emberi családban, mikor saját fia, Kain megölte testvérét, Ábelt. Saját törvényszegésének keserű büntudatával és fiától, Ábeltől megfosztottan tekintett gyilkos gyermekére. Ismerte az átkot, amit Isten mondott ki rá. Ádám szíve megtört a bánattól. A legkeserűbb szemrehányással illette magát első nagy törvényszegéséért. Bocsánatért könyörgött az Úrhoz a megígért áldozat által. Mélyen átérezte a menny haragját a Paradicsomban elkövetett bűnéért. Látta a nagy romlottságot, amely végül arra indította Istent, hogy vízözön által semmisítse meg a föld lakóit. A halálos ítélet kimondása először olyan rettenetesnek tűnt előtte, de miután még néhány száz évet élt, Isten igazságosnak és irgalmasnak tetszett előtte, hogy véget vessen nyomorult életének. – *A megváltás története*, 55. o.

Június 30., szerda – Nyugalom az újszövetségben

Krisztus részvételtjes szavai éppolyan bizonyossággal szólnak a ma élőknek, mint a tanítványoknak. „Jertek el csupán ti magatok... és pihenetek meg egy kevéssé” (Mk 6:31) – mondja mindenkinek, aki megfáradt és megterhelhetett. Nem bölcs dolog állandóan megfeszített munkában, izgalmak közt élni, még az emberek lelki szükségleteinek szolgálatában sem, mert így elhanyagoljuk a személyes áhítatot, túlterheljük szellemi, lelki, testi erőnket. Krisztus önmegtagadást kíván tanítványaitól, és áldozatokat, ezzel együtt azonban vigyázniuk is kell, nehogy a túlbuzgóság nyomán Sátán kihasználja az emberi gyengeségeket, és Isten műve kárt szenvedjen.

A rabbik felfogása szerint a vallás tartalma mindig a lázas tevékenység. Ragaszkodtak bizonyos külső cselekedetekhez, hogy kimutassák fensőbbeségeiket. Lelkük így elszakadt az Úrtól, önelégültségük növekedett. Ma is fennáll ugyanez a veszély. Mihelyt fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is az a veszély fenyeget, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkből akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelen Jézusra kell tekintenünk, és ismerjük fel, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elvesztettek megmentéséért, szakítsunk időt is az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására. – *Jézus élete*, 362. o.

Aki megtanulja Jézustól a szelídséget és az alázatos szívűséget, nyugalmat talál tanításai gyakorlásának tapasztalatában. Nem tétlenség, nem önző semmittevés vagy az élvezetek kergetése által nyerjük el a nyugalmat sem ebben, sem az eljövendő életben. Csak a komoly munkából fakad békesség és Szentlélek általi öröm: dicsőség a földön és a földön túl. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 928. o.

A Jézus Krisztus iránti teljes engedelmisség tartós békével önti el a lelket. Az Isten iránti engedelmisség nyugalmat eredményez. A tanítvány, aki alázatosan és szelíden jár Megváltója lábnyomában, olyan békét és nyugalmat talál, amelyet a világ nem adhat, de amit el sem vehet tőlünk. „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízik.” (Ésa 26:3) – *Our High Calling*, 98. o.

A Krisztusban való élet a lelki nyugalom élete. Nem mindig az elragadtatás érzése ugyan, de legyen állandóan békés, bizalommal teli. A reményetek nem önmagatokban, hanem Jézusban van. Gyengeségeket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő tökéletessége. Ezért ne magatokra, hanem Krisztusra tekintsetek! – *Jézushoz vezető út*, 70. o.

Július 1., csütörtök – A nyugtalan vándor

Kaint és Ábelt... oktatták az emberiség megváltására tett gondoskodásról. Elvárták tőlük, hogy hajtsák végre az alázatos engedelmesség rendszerét, kinyilvánítva Isten iránti tiszteletüket és a megígért Megváltóba vetett hitüket és bizalmukat azáltal, hogy megölik a nyáj elsőszülöttjét, és annak vérét ünnepélyesen bemutatják az Úrnak égőáldozatul. Az áldozatnak állandóan arra kellett vezetnie őket, hogy tartsák észben bűnösségüket és a Megváltó eljövetelét, aki a nagy áldozat lesz majd az emberiségért.

Kain... nem akarta pontosan követni az engedelmesség tervét, és nem akart gondoskodni egy bárányról, hogy feláldozza a föld gyümölcsével. Csak kivette a földből a gyümölcsöt, és megvetette Isten követelését... Ábel azt tanácsolta bátyjának, hogy ne jöjjön az Úr elé az áldozat vére nélkül. Kain – mivel idősebb volt – nem akart hallgatni az öccsére. Megvetette a tanácsát, és a szertartási áldozat szükségessége iránti kétellyel és zúgolódással mutatta be áldozatát, azért nem fogadta el azt Isten. – *A megváltás története*, 52. o.

Amikor Kain látta, hogy az Úr nem fogadja el áldozatát, megharagudott rá és Ábelre. Azért volt mérges, mert a Mindenható nem fogadta el az ember pótlékát a menny által elrendelt áldozat helyett, és dühös volt testvéreire, amiért ő engedelmeskedett, és nem lázadt fel vele együtt Isten ellen... Egy követként küldött angyalon keresztül hangzott az üzenet: „Ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik.” (1Móz 4:6–7) Kainnak kellett dönteni. Ha bízik a megígért Megváltó érdemeiben, és engedelmeskedik Isten kívánalmainak, élvezheti a menny kegyét. Ha pedig továbbra is hitetlenkedik és vétkezik, nem panaszolhatja fel, hogy az Úr elvetette őt. (...)

Kain gyűlölte és ezért meggyilkolta a testvérét, nem valami hibáért, amit Ábel elkövetett volna, hanem „mivel az ő cselekedetei gonoszok voltak, a testvérei pedig igazak” (1Jn 3:12). Minden korban a gonoszok

gyűlölték azokat, akik jobbak voltak, mint ők. Ábel engedelmes élete és rendíthetetlen hite állandó dorgálásként hatott Kainnak... Minél tisztább az a fény, amely Isten hű szolgálójának jelleméből tükröződik, annál feltűnőbbek a gonoszok bűnei, és ők annál eltökéltebben próbálják elpusztítani azokat, akik megzavarják a nyugalmaikat. – *Pátriárkák és próféták*, 73–74. o.

Az önszeretet békétlenséget hoz. Ha odafentről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket is, ami Jézust – ez készítette Őt arra, hogy megalázza magát, és megmentsen minket. Ekkor nem keressük a legmagasabb polcot. Arra vágyunk, hogy Krisztus lábánál ülhessünk, tőle tanulhassunk. Megértjük: nem az szabja meg a munkánk értékét, hogy mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, buzgók vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizalom szentebb magasságokba emeli az elmét, úgyhogy nyugalomban őrizhetjük meg a lelkünket. – *Jézus élete*, 330. o.

Július 2., péntek – További tanulmányozásra

Jézushoz vezető út, „Növekedés Krisztusban” című fejezet.

2.

NYUGHATATLANOK ÉS LÁZADÓK

Július 3., szombat délután

Emlékeztettek engem az ősi Izraelre. Az Egyiptomból kivonuló ropant seregből alig hét lélek ment be Kánaánba. Holttesteik elszóródtak a pusztában a vétkeik miatt. Isten mai népét jobban fenyegeti a veszély, hogy elfeledkeznek a Mindenhatóról, és hagyják bálványimádásba vezetni magukat, akárcsak az Úr ősi népét. Még a hitvalló szombattartók is sokféle bálványt imádnak. Isten az ősi népének különösen a lelkére kötötte a bálványimádástól való őrizkedést, mert ha az elvezetné őket az élő Isten szolgálatától, az Úr átka érné őket. Holott ha teljes szívből, teljes lelkükkel és minden erővel Őt szeretnék, bőségesen megáldaná kosarukat és sütőteknőjüket, és eltávolítaná közülük a betegségeket.

Áldás vagy átok áll Isten népe előtt. Áldás, ha kijönnek a világból, ha különállók lesznek, az alázatos engedelmesség ösvényét járják, s átok, ha egyesülnek a bálványimádókkal, akik lábbal tapossák a menny magasztos követelményeit. Izrael bűneinek s gonoszságainak feljegyzései tanulságul állnak előttünk. Figyelmeztetésül, hogy ha követjük a példájukat a törvénytaposásban, ha eltávolodunk a mennytől, olyan bizonyosan elbukunk, mint ők. „Mindezek példaképpen estek rajtuk, megíratlak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett.” – *Bizonyságtételek*, I. köt., 609. o.

Izrael népének pusztai vándorlását Isten végidei Izraelének a tanulságára jegyezték fel a krónikák. Az, ahogyan munkálkodott az Úr vándorló népével – akik éhségnek, szomjúságnak és fáradtságnak voltak kitéve, de az Ő csodálatos hatalmának megnyilatkozásai révén megszabadította őket –, lényegében tele van figyelmeztetésekkel és utasításokkal Isten mai népére vonatkozóan. A hébereket különböző tapasztalatok által készítette fel az Úr a Kánaánban való lakozásra. Isten elvárja, hogy ma élő népe alázatos szívvel és tanulásra kész lelkülettel tekintse

át azokat a megpróbáltatásokat, amelyeket a hajdani Izrael élt át, hogy felkészülhessen a mennyei Kánaánra. – *This Day With God*, 77. o.

Az ország, amely fele utazunk, minden szempontból sokkal csodálatosabb a földi Kánaánnál, amely felé Izrael gyermekei haladtak... Mégis mi állta útjukat, amikor már láthatták a nagyszerű földet? (...) Hitetlenségük miatt kellett visszafordulniuk... Történetük figyelmeztetés számunkra, „akikhez az időknek vége elérkezett”. Izrael népéhez hasonlóan a mennyei Kánaán határához érkeztünk. Ha akarjuk, máris megszemlélhetjük az ígéret földjének szépségeit. Ha bízunk Isten ígéreteiben, szavaink és cselekedeteink azt fogják igazolni, hogy nem ezért a világot élünk, hanem legfőbb foglalatosságunk felkészülni a szent országban való lakozásra. – *That I May Know Him*, 169. o.

Július 4., vasárnap – Nyugtalanul a pusztában

Mikor Isten kivezette Izrael gyermekeit Egyiptomból, az volt a célja, hogy tiszta, boldog és egészséges népként telepítse le őket Kánaán földjén. Vegyük szemügyre azokat az eszközöket, amelyek segítségével ezt megvalósította volna. Fegyelmet vezetett be köztük, ami – ha jókedvvel követik – jót eredményezett volna nekik és utódaiknak. Nagymértékben megvonta tőlük a húst. Követelözésüknek eleget téve adott ugyan húst közvetlenül a Sínai-hegyhez való érkezés előtt, de csak egyetlen napig. Isten ugyanolyan könnyűszerrel adhatott volna nekik húst is, mint manna, de ez a megszorítás a nép javára történt. Az volt a szándéka, hogy szükségleteiknek megfelelőbb táplálékot nyújt az izgalmi állapotot okozó ételnél, amelyhez sokan Egyiptomban szoktak hozzá. Egészségesebb állapotba kívánta hozni megromlott étvágyukat, hogy majd örvendeni tudjanak annak a tápláléknak – a föld gyümölcsseinek –, amelyet Isten eredetileg nyújtott Ádámnak és Évának az Édenben. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 377. o.

Sátán, a betegségek és a nyomorúságok forrása a legnagyobb sikerekkel fogja hitegetni Isten népét... Kezdetben kísértéseivel környékezte meg az elegy népet (azokat az egyiptomiakat, akik hittek), hogy később zúgolódásra és lázadásra készítse őket. Ezek az emberek nem elégedtek meg az Istentől kapott egészséges táplálékkal. Megromlott étvágyuk még több ételt, de főleg húst követelt...

Zúgolódásuk rövid idő alatt megfertőzte az egész népet. Kezdetben Isten nem tett eleget érzéki vágyaiknak, hanem büntetést szabott ki rájuk, a legbűnösebbeket pedig villámlással sújtotta halálra. De ettől sem alázkodtak meg, hanem még inkább zúgolódtak...

„És szél jött ki az Úrtól, és hozott fűrjeket a tengertől, és bocsátotta a táborra... Akkor felkelt a nép, és azon az egész napon és egész éjjel és az egész következő napon gyűjtöttek maguknak fűrjeket... A hús még foguk között volt, és meg sem emésztették, amikor az Úrnak haragja felgerjedt a népre, és megverte az Úr a népet igen nagy csapással.” (4Móz 11:16–23, 31–33)

Zúgolódtak, lázongtak Mózes és az Úr ellen, mert nem azt kapták, ami végül annyira károsnak bizonyult. Az étvágyuk uralta őket, és Isten eleget tett a vágyaiknak, húst adott nekik, utána pedig hagyta, hogy viseljék érzéki vágyaik következményeit. – *Spiritual Gifts*, IV/a köt., 15–18. o.

Július 5., hétfő – A nyugtalanság ragályos

Irigységében Mirjám azt gondolta, hogy ő és Áron a Mózes felesége miatt lettek elhanyagolva. Úgy vélte, hogy Cippóra befolyásolta a férjét, ezért nem kérte ki a tanácsukat a fontos kérdésekben, mint ahogy korábban szokta. Az Úr hallotta a Mózes elleni zúgolódást, és rossz néven vette... „És felgyulladt az Úr haragja őreájuk, és elment. És a felhő is eltávozott a sátor felül, és ímé, Mirjám poklos volt, fehér, mint a hó... Kiáltott azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek, gyógyítsd meg őt!... Kirekesztetett azért Mirjám a táboron kívül hét napig. És a nép nem indult tovább, míg vissza nem hívatott Mirjám.”

Azzal, hogy Mirjám Isten választott szolgája ellen lázadt, nemcsak a testvére ellen, hanem maga Isten ellen is tiszteletlenséget tanúsított. Áront is rávette az irigység lelkületére. Áron előreláthatta volna a gonoszságot, és rámutathatott volna a bűnre, ehelyett azonban inkább csatlakozott testvére lázadásaihoz. Mirjám és Áron zúgolódásai dorgálásként kerültek be a szent történelembe mindazokért, akik hajlanak az irigységre és azok elleni zúgolódásra, akikre az Úr a munka nehezét helyezte. – *Spiritual Gifts*, IV/a köt., 20–21. o.

Harci fegyvereinket az ellenség ellen kell irányítanunk, de sosem azok felé, akik a királyok Királyának csapatában menetelnek, és fér-

fiasan vívják az urak Urának csatáit. Senki ne célozzon olyan katonára, akit Isten elismerése övez, és akit az Úr különleges üzenet hirdetésével és feladat elvégzésével bízott meg a világban.

Előfordulhat, hogy Krisztus katonáinak nem minden lépését jellemzi tökéletesség, hibáik azonban ne olyan szavakat hozzanak elő harcos társaik részéről, melyek meggyengítik, hanem amelyek megerősítik és segítik őket felgyógyulni az adott területen. Ne hozzanak szégyent Isten dicsőségére, és ne adjanak lépéselőnyt Királyuk legkeserűbb ellenségének! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 344. o.

A katonák ne ítélkezzenek értetlenül és durván bajtársaik fölött, ne túlozzák el azok tévedéseit. Testvéreiket vádolva ne tanúsítsanak sátáni lelkületet. Majd eljutunk oda is, hogy a világ tévesen és hamisan fog ítélkezni fölöttünk, miközben mi az igazságot hirdetjük, és Isten lábbal tiport törvényét védelmezzük, ezért senki se szerezzen már most gyalázatot az Úr művének azzal, hogy Krisztus katonáinak hibáit kipellengérezzi, főleg, ha a tévedők beismerik botlásaikat, és igyekszenek helyrehozni azokat.

Akik balga módon mások elé tárják testvéreik hibáit, Isten vádjai-val fognak szembesülni, mert sokkal nagyobb a bűnük hibázó testvéreik vétkenél. Az atyafiak kritizálása és elítélése olyan, mintha magát Jézust kritizálnák, és fölötte ítélkeznének. – *48. levél*, 1894.

Július 6., kedd – A nyugtalanság lázadáshoz vezet

A reménység és a bátorság helyt adott a gyáva kétségbeesésnek, mikor a kémek befejezték hitetlenkedő beszámolójukat. Szívük teljesen megtelt a Sátán által felbujtott elkedvetlenítéssel, helytelenítéssel és ellenzéssel. Hitetlenségük sötét árnyékot borított az egész gyülekezetre, és megfélemlítették az Úr hatalmas erejéről, amelyet már olyan sokszor kinyilatkoztatott választott népe érdekében. A nép nem várt arra, hogy a menny hatalma ismét visszatükröződjön rajtuk. Nem gondoltak arra, hogy az az Isten, aki ilyen messzire elhozta őket, bizonyára a megígért földre is elviszi őket, és nekik adja azt az országot. Nem idézték fel, hogy milyen csodálatos módon szabadította meg őket elnyomóik kezéből, mikor a Vörös-tengeren átvezető biztonságos ösvényt vágta számukra, a fáraó őket üldöző seregét pedig ugyanott elpusztította. Egyszerűen

kihagyták a számításukból Istent, és úgy viselkedtek, mintha életük és jövőjük kizárólag csak seregeik erejétől függene.

Hitelenségükkel korlátozták a menny hatalmát, és nem többé bíztak abban a kézben, amely mindeddig biztonságban vezette őket. Azután újból elkövették előző tévedésüket, és elkezdtek morgolódni, zúgolódni Mózes és Áron ellen. – *Pátriárkák és próféták*, 388. o.

Káleb megbízható volt, és állhatatos. Nem dicsekedett, nem sorolta fel az érdemeit és jó tetteit, mégis mindig a jó oldalán vetette latba a tekintélyét. És mi lett a jutalma? Amikor az Úr ítéletet hirdetett azok ellen, akik nem hallgattak a szavára, róla ezt mondta: „Szolgámat, Kálebet, mivel más lelkület töltötte el, és egészen mellettem állt, elvezérellem arra a földre, amelyen járt, és utódai birtokukba is veszik.” (4Móz 14:24) Míg a gyávák és zúgolódók a pusztában hullottak el, a hűséges Káleb otthonra talált az ígéret földjén. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 303. o.

Ezek az emberek rossz útra tértek, konokul szembehelyezkedtek Kálebbel, Józsuéval és Mózessel, sőt, magával Istennel is. Minden lépéssel, amelyet megtettek, csak még elszántabbak lettek. Elhatározták, hogy kedvüket szegik mindazoknak, akik birtokukba akarják venni Kánaánt, és ennek megvalósítása érdekében fáradoznak. Eltorzították az igazságot, hogy fenntarthassák káros befolyásukat. „Olyan föld az – mondták –, amely megemészti lakóit.” Ez nemcsak rosszindulatú beszámoló, hanem hazugság is volt. Ez a hazugság önmagával is összeegyeztethetetlen, magának is ellentmondó volt... Mikor az emberek hitelenségre adják a szívüket, akkor Sátán uralma alá helyezik magukat, és senki sem tudhatja, milyen messzire vezet majd el őket. (...)

Ezután pedig lázadás és nyilvános zendülés következett be gyorsan, mert az ördög uralma teljes lett, és az embereket mintha megfosztotta volna józan eszüktől... Így már nemcsak Mózeset, hanem magát Istent is azzal vádolták meg, hogy becsapta őket, mert olyan földet ígért nekik, amelyet ők nem voltak képesek birtokukba venni. Olyan messzire elmentek, hogy vezetőt is választottak maguknak abból a célból, hogy vezesse vissza a népet szenvedéseik és rabszolgaságuk földjére, ahonnan a Mindenható erős karja szabadította ki őket. – *Pátriárkák és próféták*, 389. o.

Július 7., szerda – A közbenjáró

Isten népének vezetői közül Mózes volt a legnagyobb. Az Úr nagy megtiszteltetésben részesítette, nem azért, mert az egyiptomi udvarban nevelkedett, hanem mivel a legszelídebb ember volt. Isten szemtől szemben beszélt vele, ahogy a barátjával beszél az ember. Aki arra vágyik, hogy a menny megtiszteltetésben részesítse őt, legyen szerény. Az Úr munkáját végzőket alázatuknak kellene megkülönböztetni másoktól. Akit szelídsége különböztet meg, azt Krisztus megbízhatónak nevezi. „Az ilyenek át ki tudom nyilatkoztatni magam a világnak. Nem fogja az önzés szálait szőni a szövetbe. Kinyilatkoztatom magam neki, ahogyan nem nyilatkoztatom ki a világnak.” – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1113. o.

Mózes elcsüggedt, amikor látta, hogy a családok a sátraik előtt állva zúgolódnak és siránkoznak. Az Úr elé tárta a nehéz helyzetet, az izraeliták engedetlen lelkületét, valamint azt is, hogy őt az Úr atyaként helyezte a nép élére Izrael terheinek hordozására. Megkérdezte, miként hordozhatná ezt a nagy terhet, hiszen folyamatosan hallgatnia kell a nép zúgolódását a parancsolatok, valamint maga Isten ellen. Kijelentette, hogy szívesebben vállalja a halált, minthogy végig kelljen néznie, ahogy az izraeliták a vétkükkel büntetést vonnak magukra, és így ellenségeik örülhetnek majd a nyomorúságuknak. – *Spiritual Gifts*, IV/a köt., 16. o.

A bűn elvakítja a szemet, megcsalja a szívet. A becsületesség, szilárdság és kitartás olyan vonás, melyet mindenki törekedjen komoly lelkiismeretességgel ápolni; hiszen ellenállhatatlan erővel ruházza föl birtokosát olyan hatalommal, ami erőssé teszi őt a jó tettekre, erőssé a gonoszszággal való szembeszegülésre, erőssé, hogy elviselje a bajokat. Ez az a hely, ahonnan a legfényesebb tündökléssel ragyog fel a valóban kiváló jellem. (...)

Istentől nyertük szellemi és erkölcsi képességeinket, erőnket, mégis mindenki nagymértékben a maga jellemének építője. Minden nap kissé magasabb lesz az épület. Az Úr szava figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk: épületünk az örök sziklára alapuljon. Közéleg az idő, amikor munkánk úgy áll majd leplezetlenül, amint van. Most van itt az ideje, hogy műveljük a mennytől kapott képességeinket, hogy olyan

jellemet alkossunk, mely hasznos ideleln, de hasznos lesz a magasztosabb életre is ezután.

Az élet minden cselekedete, legyen még oly jelentéktelen is, megteszi a maga hatását a jellem alakulására. A jó jellem értékesebb, mint a világi javak, kialakítása pedig a legnemesebb foglalkozás, melyet az ember úzhet. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 655–657. o.

Július 8., csütörtök – Hit vagy önteltség

Magasra kell tennünk a hit mércéjét. Túl kevés hittel rendelkezünk. Isten Igéje a biztosítékunk. Úgy kell azt elfogadnunk, ahogy van, egyszerűen kell elhinnünk minden szavát. Az Ige alapján kérhetünk nagy dolgokat, és hitünk mértéke szerint meg is fogjuk azokat kapni. Ha szívünket megalázzuk az Atya előtt, ha életünk elrejtőzik Krisztusban, akkor magasztos és szent tapasztalatokat szerezhethetünk.

Az igazi hit azt jelenti, hogy pontosan azt teszed, amit Isten parancsolt, és nem követed el azt, amire Ő nem kért. A hit gyümölcse: tisztesség, igazság és jóság. Az Úr törvényének fényében kell járnunk, és akkor hitünk jó cselekedeteket terem, és a szívünk minden nap megújul...

Ha több hittel rendelkezünk volna, és kevésbé bíztunk volna saját bölcsességünkben, akkor Isten már kiáraszthatta volna hatalmát az emberi szívre. Ha egyesülünk vele, és élő hittel rendelkezünk, akkor megadja nekünk azt a nagy előjogot, hogy hatékony közbenjárásában részesít. Ezáltal Krisztussal együtt keresztre szegeztetünk, vele együtt halunk meg, vele támadunk fel, és meggyünk előre életünk megújulása által. – *The Upward Look*, 346. o.

Amikor Sátán megpróbálja ledönteni a lélek védőkörlátait, és igyekszik rávenni a bűnre, akkor élő kapcsolatban kell maradnunk Istennel, bíznunk kell az Ő erejében és abban, hogy képes kimenteni bennünket bármilyen bajból. Kerülnünk kell a gonoszságot, keresnünk kell a feddhetetlenséget, a szelídséget és a szentséget.

Elérkezett az ideje, hogy mindannyian eldöntsük, kinek az oldalán állunk. Sátán angyalai fognak hatni azok elméjére, akik engednek nekik. Ám vannak mennyei angyalok is, akik Isten dicsőségének sugarait szeretnék elhozni mindazok számára, akik készek befogadni Őt.

Csak tőlünk függ, hogy Isten hívei vagy az ördög szolgálói közé számíltatunk. Magatartásunkkal minden nap megmutatjuk, hogy kinek a szolgálatában állunk. – *Our High Calling*, 15. o.

Korunkban a hitszegés és hitehagyás szelleme érvényesül, amely állítólag a felvilágosultság, az igazság biztos ismerete, de valójában a legelvakultabb elbizakodottság. Emberi elméleteket dicsőítenek, melyeket az Úr, valamint törvénye helyére tesznek. Sátán engedetlenségre csábítja az embert, és azt ígéri, hogy engedetlenségével szerzett szabadsága és függetlensége nyomán az ember olyan lesz, mint Isten. Azt látjuk, hogy az emberek a menny világos kijelentéseivel szemben foglalnak állást, és bálványimádóan az isteni kinyilatkoztatás fölé helyezik az emberi bölcsességet. A világ szokásaihoz való alkalmazkodásuk és hatásaival való azonosulásuk által annyira eltompul és összezavarodik a gondolkodásuk, hogy szinte már nem is tudnak különbséget tenni a világosság és a sötétség, az igazság és a tévedés között. Olyan messzire eltávolodtak a helyes úttól, hogy néhány úgynevezett filozófusnak a véleményét megbízhatóbbnak tartják a Biblia igazságainál. Úgy tűnik, hogy Isten Igéjének kérlelései és ígéretei, az engedetlenség és bálványimádás ellen meghirdetett ítéletei nem érintik meg a szívüket. Azt a hitet, amely Pált, Pétert és Jánost áthatotta, idejétmúltnak, titokzatosnak, modern gondolkodók felfogásához méltatlannak tartják. – *Próféták és királyok*, 178. o.

Július 9., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „A Sínaitól Kádesig” című fejezet.

3.

A NYUGTALANSÁG GYÖKERE

Július 10., szombat délután

Gonosz büszkeség az, ami a saját jó munka felett érzett hiúságtól kéjeleg, ami kitűnő tulajdonságaival kérkedik, és azzal a céllal akar másokat alantasabbnak beállítani, hogy magát magasztalja fel, több dicsőségre tartva igényt, mint amennyit hideg szíve Istennek kész tulajdonítani. Krisztus tanítványai igenis hallgatni fognak Mesterük utasításaira. Jézus arra tanított, hogy szeressük egymást, amint Ő is szeretett minket. A vallás az Úr iránti szereteten alapul, ami az egymás iránti szeretethez is elvezet. A vallás tele van hálával, alázattal és hosszútűréssel. Önfeláldozó, türelmes, könyörületes és megbocsátó. A vallás megszenteli az egész életet, sőt, másokra is kiterjeszti jó hatását.

Akik szeretik Istent, nem adhatnak helyet gyűlöletnek vagy irigységnek. Mikor az örök szeretet mennyei elve tölti be a szívet, kiárad másokra is, nem csupán, mert előnyökhöz juttatták ezeket, hanem mert a szeretet a cselekedetek mozgatórugója, mivel az alakítja a jellemüket, kormányozza ösztöneiket, uralkodik szenvedélyeiken, lecsillapítja az ellenségeskedést, magasztossá és nemessé teszi a szeretetüket. Ez a szeretet nem csak azért fejlődik ki, hogy magunkat és mieinket foglalja pusztán magába, hanem széles, mint a világ, magas, mint a menny, és összhangban áll a munkálkodó angyalok szeretetével. Ha ezt a szeretetet ápoljuk a lelkünkben, megédesíti egész életünket, és finomító légkört áraszt maga körül mindenfelé... Ez a szeretet Isten Lelke. A mennyei életszentség kölcsönöz valódi nemességet és méltóságot a léleknek, és olvasztja egybe életünket a Mesterünkével. – *Bizonyosság-tételek*, IV. köt., 223. o.

Törekedjétek örökzöld fák lenni. Viseljétek a szelíd és csöndes lélek ékességét; ez igen értékes Isten szemében. Ápoljátok a szeretet, öröm, béke, békétűrés, gyöngédség, jóság, hűség, szelídség és mértékletesség kegyességét. Ezek a keresztény fa gyümölcsei, ami a folyóvizek mellé

ültetve mindig idejekorán meghozza gyümölcsét. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1142. o.

Két út áll előtted: az önző engedékenység széles útja és az önfeláldozás szoros útja. A széles úton magaddal viheted az önzést, a büszkeséget és a világ szeretetét, viszont akik a keskeny ösvényen járnak, azoknak le kell tenniük minden terhet és őket megkörményező bünt. Melyik utat választod – azt, amelyik az örök pusztulásra vezet, vagy azt, amelyik a dicsóságra és a halhatatlanságra vezet el?

Sosem volt még annyira ünnepélyes egy történelmi időszak, mint napjainkban. Örök érdekünk forog kockán, ezért föl kellene ébrednünk, és meg kellene erősítenünk a döntésünket és elhívásunkat. Ne merészeljük kockáztatni örök érdekeinket holmi eshetőségekért. Vegyük komolyan a helyzetet. Amik vagyunk, amit teszünk, és tenni fogunk ezután, az még ebben a pillanatban nem lett nyilvánvalóvá, ezért nem engedhetjük meg magunknak a hanyagságot, a közönyösséget és a gondatlanságot. Mindenki tegye fel magának a kérdést: Mit jelent számomra az örökkévalóság? Lábam a menny felé vezető úton vagy a pusztulásra vivő széles úton halad? – *Our High Calling*, 8. o.

Július 11., vasárnap – Jézus és a meghasonlás

A Megváltó óva intette tanítványait: ne reméljék, hogy legyőzik a világnak az evangéliummal szembeni ellenségeskedését, vagy hogy egy idő múlva megszűnik a szembenállás. Ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (Mt 10:34) E viszály nem az evangélium nyomán keletkezik, hanem az iránta érzett ellenkezésből fakad. Minden üldözés közül a családi ellentéteket és a legdrágább földi barátoktól való elidegenedést a legnehezebb elviselni. Jézus azonban kijelenti: „Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki föl nem veszi az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.” (Mt 10:37)

Krisztus szolgáinak küldetése nagy megtiszteltetés, szent megbízás. „Aki titeket befogad – mondja Ő –, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.” (Mt 10:40) Nem marad észrevétlen, jutalom nélkül semmilyen, az Ő nevében véghezvitt jó cselekedet. Ebben a gyöngéd elismerésben részesül Isten családjának leggyarlóbb,

legkisebb tagja is: „Aki inni ad egynek e kicsinyek közül – azoknak, akik olyanok, mint a gyermekek a hitben és a Krisztus ismeretében, csak egy pohár hideg vizet a tanítvány nevében –, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.” (Mt 10:42) – *Jézus élete*, 357. o.

Röviddel kereszthalála előtt Krisztus a békesség végrendeletét hagyta a tanítványokra... Ez a béke nem a világhoz való igazodásból ered, és nem is külső, hanem belülről fakad. Kint háborúk dúlnak, és ellenszegülők gyülekeznek, bent pedig a magukat barátoknak vallók ridegségével és kételyeivel kell szembesülnünk. Jézus békéje nem távolítja el a széthúzást, hanem ellenkezőleg, még a harc és a széthúzás közepette is az emberi szívben marad.

Bár Krisztus a békesség Fejedelme nevet is viseli, mégis így vallott önmagáról: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (Mt 10:34) Noha Ő volt a békesség Fejedelme, mégis okot adott a széthúzásra.

Családok fognak széthullani, hogy mindazok, akik az Úr nevét hívják segítségül, üdvösséget nyerhessenek. Akik azonban elutasítják az Ő végtelen szeretetét, a kereszténységre mint békességet megzavaró fegyverre fognak tekinteni. – *Our High Calling*, 328. o.

Isten az Ő Fiának felbecsülhetetlen odaadományozása által körülvette a földet kegyelmi légkörével, amely oly valóságos, mint az a légkör, mely a földet övezi. Mindazok, akik ezt az életadó levegőt választják, Krisztus Jézusban érett férfiakká és nőkké növekednek.

Amint a virágok a nap felé fordulnak, hogy mindent megvilágító sugarai szépségüket és arányosságukat tökéletesítsék, hasonlóképpen kell nekünk is az igazság Napja felé fordulni, hogy ránk ragyogjon a mennyei fény, és jellemünk hasonlóbba legyen Krisztushoz. – *Jézushoz vezető út*, 68. o.

Július 12., hétfő – Önzés

A bolond gazdagról mondott példázatában Krisztus azok oktalanságát szemléltette, akik csak erre a földi életre gondolnak. Ez az ember mindent Istentől kapott. A nap sütött a földjére, mert sugarai mind igazakra, mind gonoszokra rávetülnek. Az ég esőt záporoz a jókra és

a gonoszokra is. Az Úr gazdagon megáldotta földjét, és növényei virultak. Csúrei színültig megteltek, és nem volt hova tenni a termésfölösleget. De ő nem gondolt Istenre, aki mindezt adta. Nem fogta fel, hogy az Úr az áldások sáfárává tette. Segítenie kellett volna a szűkölködőkön. Lehetősége nyílt arra, hogy a menny nevében alamizsnát osszon. De ő csak a saját jólétére gondolt. (...)

Önző életével elutasította Isten szeretetét, ami irgalmas cselekedetekben áradhatott volna tovább embertársaihoz. Ezzel az életet is eldobta, mert Isten a szeretet, és a szeretet élet. Ez az ember inkább a földit választotta, mint a lelkit, és a földivel együtt meg kell semmisülnie. (...)

„Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.” – *Krisztus példázatai*, 256–258. o.

Azok között, akiket a végső számvetés napján keserves csalódás fog érní, lesznek olyanok, akik külsőleg vallásosak voltak, és akik látszólag keresztény életet éltek. Azonban minden tettüket önzés vezérelt. Erkölcsükkel, befolyásukkal, magas pozíciójukkal és igazságismertükkel büszkélkednek, mert azt hiszik, hogy azzal nyerik el Krisztus dicséretét. „Teelötted ettünk és ittunk – mondják majd –, és a mi utcáinkon tanítottál.” (Lk 13:26) „Nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben?” (Mt 7:22)

De Krisztus azt mondja: „Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem.” „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! Megy be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7:21) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 81–82. o.

Pál apostol... meg volt győződve arról, hogyha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, az önzés eltűnne a szívükből... A figyelmet először arra irányítja, hogy Krisztus a mennyben Atyja keblén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmeskedve halálig – és ami a legszégyenletesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb –, a kereszthalálig. Tudunk-e Isten szeretetének erre a csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magun-

kéi vagyunk? Az ilyen Mestert nem kellettlenül, önző indítékokból kell szolgálni. – *A nagy Orvos lábnymán*, 501. o.

Július 13., kedd – Nagyravágás

Milyen gyakran beszennyezi Krisztusért végzett szolgálatunkat, egymással való közösségünket az önfelmagasztalás titkos vágya! Milyen tette kész az önmagunkat kitüntető gondolat, az emberi elismerés utáni vágy! Az én szeretete, az Isten által kijelölnél könnyebb út keresése vezet oda, hogy az isteni előírásokat emberi elméletekkel és hagyományokkal helyettesítjük. Krisztus figyelmeztető szavai saját tanítványaihoz szólnak: „Vigyázzatok, őrizkedjete a farizeusok kovászatól!” (Mk 8:15)

Jézus vallása maga az őszinteség. A Szentlélek ülteti el az indítékot, az Úr dicsőségéért való buzgalmat. Csakis Isten ereje képes száműzni az önzést és a képmutatást. Munkálkodásának jele a változás. Amikor az elfogadott hit lerombolja az önzést és a hiúságot, amikor általa Isten dicsőségét és nem a sajátunkat keressük, akkor tudhatjuk, hogy ez a jó út. „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet” (Jn 12:28), ez volt Krisztus életének kulcsa, és ha követjük Őt, ez lesz a mi életünk kulcsa is. – *Jézus élete*, 409. o.

A tanítványok nem mozdultak meg, hogy kiszolgálják egymást. Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután Ő, az isteni Tanító felkelt az asztaltól. Levetette a felsőruháját, amely akadályozta volna a mozdulatait, fogta a törülközőt, és körülkötötte magát. A tanítványok meglepett érdeklődéssel néztek Krisztusra, és csendben vára-koztak, hogy meglássák, mi következik. „Azután vizet töltött a medencébe, és kezdte mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve.” (Jn 13:5) Jézusnak ez a tevékenysége felnyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be a szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat.

A Megváltó így fejezte ki tanítványai iránt érzett szeretetét. Tanítványai önző lelkülete szomorúsággal töltötte el Őt, de ez alkalommal nem szállt velük vitába. Ehelyett olyan példát adott nekik, amelyet soha sem felejtenek majd el. Irántuk való szeretetét nem lehetett egykönnyen megzavarni vagy kioltani... Jézus teljesen tudatában volt istenség-

gének, Ő, az Úr azonban félretette királyi koronáját és királyi öltözetét, és egy szolgálakját vette magára. Földi életének egyik utolsó cselekedete volt, hogy alázatosan körülkötötte magát egy kendővel, és betöltötte egy szolgál szerepét. – *Jézus élete*, 644. o.

Jézus mondta: „Ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” (Jn 12:32) A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki a világ bűneiért áldozta fel életét. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztnél szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus szenvedése és halála által hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyosságot; és miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, szíve meglágyul, értelme fogékonyra lesz, és lelkét töredelemre készíti. – *Jézus-hoz vezető út*, 26. o.

Július 14., szerda – Képmutatás

A farizeusok képmutatása önzésükből eredt. Életük célja az önfelmagasztalás volt. Emiatt csavarták ki és alkalmazták tévesen az Írásokat, ez vakította el őket Krisztus küldetésének célját illetően. Még a Mester tanítványait is fenyegette e bűn melengetésének veszélye. Ha valaki Jézus követői közé sorolta magát, de nem hagyott el mindent azért, hogy tanítványa lehessen, az nagymértékben a farizeusi okoskodás befolyása alá került. Az ilyenek gyakran ingadoztak hit és hitetlenség között, nem fedezték föl a Krisztusban elrejtett bölcsesség kincseit. A tanítványok, bár külsőleg mindent elhagytak Jézus kedvéért, szívükben azonban nem szüntek meg nagy dolgokat igényelni maguknak. Ebből a lelkületből alakult ki az a viszály, hogy ki a nagyobb. Ez az, ami közénk és az Üdvözítő közé ékelődött, ami miatt oly kevésbé volt rokonszenves nekik önfeláldozó küldetése, és olyan lassan értették meg a megváltás titkát. – *Jézus élete*, 409. o.

Megváltónk kortársai elé tárta bűneiket. Egyszerű szavai fölrázták hallgatói lelkiismeretét, de a Sátán ellensúlyozó eszközei helyet kerestek elméleteiknek, hogy eltereljék a figyelmet a világosan kifejtett igazságról. Mikor a nagy Tanító fontos igazságokat fejtegetett, az írástudók és farizeusok a tanítványok és Krisztus köré gyűltek, és vitát provokáló kérdéseket tettek föl. Úgy tettek, mintha meg szeretnék

ismerni az igazságot. Ez alkalommal, mint sok más esetben is, félbeszakították Jézust. Pedig Ő azt szeretette volna, hogy tanítványai meghallgassák szavait, és ne engedjék, hogy bármi is elterelje a figyelmüket. Ezért figyelmeztette őket: „Óvakodjatok a farizeusok kovásztól, ami az álszentség.” A farizeusok úgy tettek, mintha közelebb szeretnének kerülni a belső körhöz. Amint az Úr Jézus a tévedések ellentétéként kifejtette az igazságokat, a farizeusok úgy tettek, mintha megakarnák érteni az igazságot, mégis más irányba szeretnék volna elterelni a figyelmet.

Az álszentség olyan, mint a kovász, mint az élesztő. A kovász elrejtőzve lehet a lisztben; jelenléte rejtve maradhat, míg ki nem fejtí hatását. Befurakodva hamarosan átjárja az egész tésztát. Az álszentség is titkon működik, és ha megtűri, kevélységgel és hiúsággal tölti be a gondolkodást. Ma is a farizeusokhoz hasonló megtévesztéseket gyakorolnak. Mikor az Üdvözítő ekként figyelmeztetett, azokat intette óvakodásra, akik hisznek benne. Ne járjon át ilyen lelkület, ne váljunk olyanokká, mint akik törbe akarták ejteni a Megváltót. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1121. o.

Július 15., csütörtök – Szabadulás a nyugtalanságtól

Az önző élet pusztulást von maga után. A kapzsiság, a birtoklás vágya elvágja az ember lelkét az élettől. Akinek maga felé hajlik a keze, sátáni lelkületet tanúsít. Krisztus arra készlet, hogy adjunk, és áldozzuk fel magunkat másokért. „És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.” (1Jn 5:11–12)

Ezért mondja Krisztus: „Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget, mert nem a vagyonnal való bővülködésben van az embernek az ő élete.” – *Krisztus példázatai*, 259. o.

Áldjad, én lelkem, az Urat! Ő megígérte, hogy elmegy helyet készíteni nekem. „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsenek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14:1–3)

Hálát adok az Úrnak! Íme, a lakhely, amire vágyom, nem egy földi ház, amit majd a legerősebb földrengés rommá fog dönteni. Én mennyei lakhelyet várok, amit Krisztus készít hűséges gyermekei számára. Itt nincs maradásunk. Csak idegenek és vándorok vagyunk, akik egy jobb, mennyei haza felé tartanak... Segítsen meg Isten, hogy elnyerhessük az örök élet hervadhatatlan koronáját. – *In Heavenly Places*, 354. o.

Csak az őszinte bűnbánattal teljes, alázatos és megtört szív tudja Isten szeretetét és a golgotai áldozat nagyságát valamennyire értékelni. Ahogyan a gyermek szerető apja előtt beismeri a bűnét, ugyanígy ismeri be az őszintén bánkódó lélek is a vétkeit az Úr előtt. Meg van írva: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9)

Isten megígérte: „Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.” (Jer 29:13) (...)

Ha azonban Krisztus bevonult a szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy többé nem állhat be szakadás. Ha órá tekintünk, megfélekedünk önmagunkról. Az Üdvözítő szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünk mélyén éreztük Jézus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, milyen fokig szükséges Isten parancsolatait megtartanunk; akkor nem akarunk megállni a legalsó fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. – *Jézus-hoz vezető út*, 41–44. o.

Július 16., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, IV. köt., „Az egyetértés szükségessége” című fejezet.

4.

A NYUGALOM ÁRA

Július 17., szombat délután

Nem lehet túl nagyra becsülni azt a munkát, melyet az Úr fog elvégezni azokon a választott edényein keresztül, akik teljesítik akaratát, és véghezviszik célját. (...)

A Szentlélek soha nem jelenik meg ilyen módon, ilyen tébolyserű zsvijban. Ez Sátán találmánya arra, hogy elfedje ravasz módszereit, melyeket a napjainkra szóló őszinte, felemelő, nemesítő és megszentelő igazság hatástalanítására használ... A zajok tébolya megbénítja a józan észet, és megakadályozza azt az áldást, amit egyébként az összejövétel helyes levezetése jelenthetne. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 36. o.

Akik megfogadják Krisztus szavát, lelküket vele őriztetik, életüket parancsainak alávetik, békességet és nyugalmat lelnek. A világon semmi sem képes elszomorítani őket, ha Jézus boldogítja őket a jelenlétével. A tökéletes belenyugvásban tökéletes béke van. Az Úr ezt mondja: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel tebenned bízik.” (Ésa 26:3) Életünk összekuszálódhat, de ha alávetjük magunkat a bölcs Mesterművesnek, Ő olyan mintázatú életet és jellemet alakíthat ki, amely az Ő dicsőségére szolgál. Az olyan jellemet, amely Krisztus dicsőségét – jellemét – fejezi ki, befogadják Isten Paradicsomába. Megújult nemzetiség fog vele járni fehérben, mert méltó lesz rá. – *Jézus élete*, 331. o.

Amikor fáradt vagy, és kételyeid támadnak... amikor az ellenség arra próbál rávenni, hogy zúgolódj, akkor emeld fel a tekintetedet Jézusra, és bízz Megváltódban! Ez az egyetlen gyógymód... Ha engeded, hogy a figyelmed elkalandozzon, akkor az ellenség látni fogja, hogy mennyire elfoglalt vagy. Ilyenkor megpróbálja a szemed elé tenni saját szemüvegét, amin keresztül a nehézség kis halmai hatalmas hegycsúcsnak fog-

nak tűnni... Meg kell értened, hogyan bízatsz Istenben. A Szentlélek által formált bölcs szív nagy előjoga áll a rendelkezésedre, ami bármely boldogság alapja.

Az Úr azt szeretné, hogy bízz az Ő szeretetében, és mindig őrizd meg tisztán a lelkedet. Zárd be gondolataid kapuját, hogy mindent az ellenőrzésed alatt tarthass. Amikor megengeded magadnak az önsajnálatot, akkor az ellenség a leggonoszabb és legbutább gondolatokat fogja sugallni azokkal szemben, akik különben csak a javadat akarják.

Hallgass Jézusra, fogadd meg az Ő tanácsát, és akkor nem fogsz elidegenedni a bölcs és hatalmas Tanácsadódtól, az egyedüli Vezetőtől, aki békét, boldogságot és teljes örömet adhat számodra! (...) Bármit is gondolnak mások rólad, és bármit is teszel, semmi sem zavarhatja meg az egységedet Krisztussal és a közösségedet a Szentlélekkel. Tudnod kell, hogy Jézuson kívül sehol sem találhatsz nyugalmat. – *Sons and Daughters of God*, 298. o.

Július 18., vasárnap – Fáradt és megviselt

Veszélyes dolog dicsérni vagy felmagasztalni az embereket; mert ha valaki szem elől téveszti az Istentől való teljes függősége tényét, és a saját erejében bíz, biztos, hogy elbukik. Az ember olyan ellenségekkel küzd, amelyek erősebbek nála. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:12) Lehetetlen nekünk saját erőnkől megállni a küzdelemben. Mindaz, ami eltereli a gondolatainkat Istentől, ami önmagunk felmagasztalásához vagy az önmagunktól való függőségünkhöz vezet, vereségünk útját készíti elő számunkra. (...)

A magabiztosság és önfelmagasztalás lelkülete készítette elő a Dávid bukásához vezető utat. A hízélgés, a hatalom és a pompa csábítása hatással volt rá... Mindez hajlamossá tette Dávidot arra, hogy csökkenjen az érzéke a bűn súlyossága iránt. Ahelyett, hogy alázasan Jahve hatalmára támaszkodott volna, a saját bölcsességében és hatalmában kezdett bízni. Abban a pillanatban, amikor Sátán el tudja választani a lelket Istentől, az erő egyetlen biztos forrásától, felébreszti az ember testi természetének szentségtelen vágyát. Az ellenség nem váratlanul, nem mindjárt az elején, hirtelen és meglepő módon végzi a munkáját – ő titokban ássa alá az alapelvek erődítményeit. Látszólag kis dolgok-

kal kezdi a munkáját: az Istenhez való hűség és a rá támaszkodás elhanyagolásával, a világ szokásainak és gyakorlatának követése iránti hajlammal. (...)

Amikor azonban kényelmében és biztonságában elengedte Isten kezét, engedett Sátánnak, és bűnnel szennyezte be a lelkét. Dávid, akit az ég jelölt ki népe vezetőjének, akit az Úr választott ki törvénye végrehajtására, megtörte a menny parancsolatát. (...)

Most azonban a bűnös és bűnbánat nélküli Dávid nem a mennyből kérte a segítséget és a vezetést, hanem saját maga igyekezett kiszabadítani magát azokból a veszedelmekből, amelyekbe bűne sodorta. Bethsabé, akinek szépsége csapdának bizonyult számára, a hitteus Uriásnak volt a felesége. Uriás egyike volt Dávid legbátrabb és leghűségesebb tisztjeinek. Senki sem tudta előre, hogy mi lenne a következménye annak, ha a bűn kitudódna. Isten törvénye a házasságtörő bűnére halálbüntetést szabott ki. Az volt a kérdés, hogy ez a becsületes, büszke katona, akinek a becsületébe ilyen szégyenletes módon belegázoltak, vajon nem a király életének elvételével vagy pedig a nép fellázításával áll-e bosszút a rajta esett sérelemért?

Dávid minden erőfeszítése, amit bűne eltitkolása céljából elkövetett, hiábavalónak bizonyult. Kiszolgáltatta magát az ördög hatalmának. Veszedelem vette körül. A halálnál is keserűbb becstelenséggel kellett szembenéznie.

Úgy tűnt, hogy csak egy útja van a menekülésnek. Kétségbeesésében sietett gyilkossággal tetézni a házasságtörést. Az, aki végrehajtotta Saul megsemmisítését, most arra törekedett, hogy Dávidot is romlásba döntse. Bár a kísértések különbözők voltak, mégis mind Isten törvényének az áthágásához vezettek. Dávid úgy okoskodott, hogyha Uriás a csatában esne el az ellenség kezétől, akkor halálának bűne nem tudódna ki, és nem terhelné a királyt. Így Bethsabé szabad lenne, és Dávid feleségül vehetné. Ezzel minden gyanú elhárulna róla, és a tisztessége is megmaradna. – *Pátriárkák és próféták, 717–719. o.*

Július 19., hétfő – Ébresztő

Isten megparancsolta Nátán prófétának, hogy dorgáló üzenetet adjon át Dávidnak. Az üzenet a maga szigorúságában rettenetes volt. Kevés uralkodónak adhattak át ilyen feddést úgy, hogy a dorgálónak ne kellett volna az életével fizetnie érte. Nátán megingathatatlanul továbbította

az Úr ítéletét olyan mennyei bölcsességgel, hogy elnyerte vele a király rokonszenvét, felébresztette a lelkiismeretét, és kimondatta az önmaga feletti ítéletét. Nátán úgy fordult Dávidhoz, mint népe jogainak Istentől kijelölt oltalmazójához. A próféta egy történetet mondott el neki a rosszról és az elnyomásról, amely elégtételt követelt. (...)

A próféta dorgáló szavai megérintették Dávid szívét. Lelkiismerete felébredt. Bűne a maga teljes szörnyűségében jelent meg lelki szemei előtt. Remegő szájjal mondta: „Vétkeztem az Úr ellen!” Mindaz a rossz, amit mások ellen cselekszünk, a megsértettről mindig Istenre hat vissza. Dávid súlyos bűnt követett el úgy Uriás, mint Bethsabé ellen, és ezt mélyen át is érezte. Végtelenül nagyobb volt azonban az, amit Isten ellen követett el. – *Pátriárkák és próféták*, 720–722. o.

Az izraelitákat akkor csábították bűnre, amikor külső nyugalomban és biztonságban voltak. Nem tartották szüntelen maguk előtt Istent, elhanyagolták az imát, és elbizakodott lelkületet ápolgattak. A kényelem és a vágyak kielégítése őrizetlenül hagyta lelkük bástyáit, és ezért lealacsonyító gondolatok lopakodtak be oda. A falakon belüli árulók az elvek erődítményét legyőzték, és elárulták Izraelt az ördög hatalmának. Sátán még mindig keresi, hogy a lélek romjait körülvegye. Hosszú és a világ előtt ismeretlen előkészítő folyamat megy a szívben végbe, mielőtt a keresztény nyilvános bűnt követne el. A tisztaságból és szentségből az értelem nem hirtelen zuhan le a romlottságba, a bűnbe és a gonoszságba. Időbe telik, hogy azok, akik Isten képére lettek teremtve, az állati vagy sátáni szintre lesüllyedjenek. Szemlélődés által változunk el. A tisztátalan gondolatok megtűrése által az ember arra nevelheti értelmét, hogy az egykor még gyűlölt bűn már kedves lesz számára. – *Pátriárkák és próféták*, 459. o.

Szánjanak időt olvasásra, tanulásra, elmélyedésre és imára. Töltsek meg fejüket helyes ismeretekkel. Tanulják meg kívülről a Szentírás egy-egy szakaszát, kövessék nyomon a jövendölések beteljesedését, és tanulják meg a leckéket, melyeket Krisztus adott a tanítványainak. Ha vonatra ülsz, vagy ha állomáson várakozol, vigyél magaddal egy könyvet. Minden tétlen percet használj ki valamire, így hathatósan bezárod az ajtót ezernyi kísértés előtt. Ha Dávid valamilyen hasznos dologgal foglalkozott volna, nem vált volna vétkessé Uriás meggyilkolásában. Az ellenfél mindig készen áll foglalkoztatni azt, aki nem talál elfoglalt-

ságot. Amely értelem szakadatlanul arra tör, hogy a szellemi kiválóság magasságát érje el, nem lesz ideje közönséges, balga gondolatokra, melyek a gonosz tettek szülői. – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 412. o.

Július 20., kedd – Bűnbocsánat és feledés?

Dávid számára ez volt a legfájdalmasabb, de ugyanakkor a leghasznosabb tapasztalat. Ha a Nátán próféta által életárt tükörbe nézve tovább haladt volna, és nem győződött volna meg szörnyű bűnéről, akkor minden bizonnyal tönkrement volna az élete. Lelke megmentését a bűnről való meggyőződése eredményezte. Teljesen más fényben látta önmagát, úgy, ahogy Isten is látta őt, és élete végéig bánta a vétkét. (...)

Bár megtért, és bűnbocsánatot nyert az Úrtól, az általa elvetett magának le kellett aratnia ártalmas gyümölcseit... A családján belül csorbult a tekintélye, és a fiaitól már nem várhatott el teljes engedelmességet. A tudat, hogy vétkezett, mindig meghátrálásra készítette, valahányszor a családjában meg kellett dorgálnia a bűnt, vagy igazságot kellett szolgáltatnia. (...)

Aki Dávidra mutogatva megpróbálja alábecsülni bűneinek súlyosságát, annak meg kell tanulnia a bibliai feljegyzésekből, hogy a bűn útja nagyon kínos út! Még ha Dávidhoz hasonlóan meg is tér gonosz útjáról, bűneinek következményei még ebben az életben is nagyon súlyosak és nehezen elviselhetők lesznek. – *Conflict and Courage*, 179–180. o.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy mindannyian vétkezünk. Néha olyan férfiak és nők is követnek el hibákat, akik sok éves tapasztalattal rendelkeznek, de az Úr nem fogja a vétkük miatt megvetni őket, hanem Ádám minden fiának és lányának felkínálja az újabb vizsga lehetőségét.

Jézus azt kedveli, hogy úgy járuljunk elé, ahogy vagyunk – bűnösen, tehetetlenül és különböző függőségek rabságában. Hozzuk elé minden gyengeségünket, balgaságunkat, vétkeinket, és megtérő lélekkel essünk az Ő lába elé. Dicsősége kész bennünket szeretettel átölelni, bekötözni a sebeinket és megtisztítani minden hamisságtól. (...)

Add fel azt az elképzelésedet, hogy Isten ígéretei nem neked szólnak. Az ígéretetek minden megtérő bűnösnek a rendelkezésére állnak. Krisztus által biztosított számunkra az erő és a kegyelem, amit szolgáló angyalok hoznak el a hívő léleknek. Senki sem annyira bűnös, hogy ne nyerne erőt, megtisztulást és feddhetetlenséget az érte életét áldozó

Jézusban. Az Úr azt várja, hogy eltávolíthassa a bűntől szennyes ruhát a hozzá forduló lélekről, és a feddhetetlenség ruháját adhassa rá. Nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy életet nyerjen. – *The Faith I Live By*, 134. o.

A valódi bűnvallomás mindig is nevéen nevezi a bűnt, és azok eseteit vallja be. Vannak bűnök, amelyeket egyedül Isten elé kell hoznunk. De lehetnek olyan bűneink, amelyeket emberek előtt kell bevallanunk, mert őket bántottuk meg, vagy pedig általánosabb bűneink, amelyeket az egész gyülekezet előtt kell bevallanunk. De minden bűnvallomás legyen határozott, pontos, azokat a bűnöket ismerje el, amelyekben vétkesek vagyunk. (...)

A bűnvallomások csak akkor lesznek elfogadhatók Isten előtt, ha őszintén megtérünk, és új életet kezdünk. Határozott változásoknak kell bekövetkezniük az életünkben: el kell hagynunk mindent, ami az Úr szemében bántó. Ez az igazi bűnbocsánat gyümölcse. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 639–640. o.

Július 21., szerda – Új teremtés

Dávid imája, melyet bűnbeesése után mondott, megismerteti velünk a bűn feletti őszinte szomorúság lényegét. Nem látjuk, hogy bűneit elfedezi, mentegeti, vagy a fenyegető ítélet elől menekülni igyekezett volna. Dávid látta bűneinek nagyságát, a lelkén tapadó szennyet, és átérezte vétkei terhét. Nemcsak bűnbocsánatért, hanem a szíve megtisztításáért is könyörgött. A szentség öröme és az Istennel való közösség visszaállítása után vágyakozott. Lelke érzelmeit azért ilyen szavakkal fejezte ki: „Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál... Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” – *Jézushoz vezető út*, 24–25. o.

Isten megbocsátása nem pusztán egy bírósági, jogi aktus, amellyel a büntetés alól felment: Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is akar szabadítani tőle. A megbocsátás túláradó szeretete átalakítja a szívet. Dávid tényleg megtapasztalta ezt, amikor így imádkozott: „Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” (Zsolt 51:12) Máshol pedig így szól: „Amilyen messze van a nap-

kelet a napnyugattól, oly messzire veti el tőlünk a mi vétkeinket.” (Zsolt 103:12) (...)

Hagyjátok, hogy Krisztus, az isteni élet lakjon bennetek, és általa mennyei szeretet nyilatkozzon meg bennetek! Ez ad reménységet a kétségbeesetteknek és a bűnök terhétől meggörnyedt lelkeknek mennyei békességet. Ha Istenhez közeledünk, csak úgy nyerhetünk bűnbocsánatot, ha mi is készek vagyunk irgalmasan cselekedni. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 114. o.

Hagyatkozatok teljesen Jézus karjára. Csodáljátok nagy szeretetét, miközben értünk hozott végtelen áldozatán elmélkedtek, melynek eredményeképpen hihetünk benne, és szívünk szent örömmel, békével, nyugalommal és kimondhatatlan szeretettel töltekezhet fel.

Miközben Krisztussal beszélünk, és imában meghívjuk Őt, meggyőződhetünk arról, hogy személyes és szerető Megváltónk meg fog erősíteni. Az Ő jelleme egyre kellemesebb lesz számunkra... Várjátok hittel az Úr válaszát.

Urunk magához vonzza az imádkozó lelket, és megéretteti vele értékes szeretetét. Ekkor nagyon közel és édes közösségbe kerülünk vele. Ezáltal különlegesen megértjük az Ő jóságát és irgalmát, és szívünk valósággal megolvad a felkínált szeretetet csodálva. (...)

Békességünk olyan, mint a folyó – a dicsőség hullámai árasztják el egymás után a szívet, és ilyenkor valóban Jézussal vacsorázunk, és Ő mivelünk. Megértjük Isten szeretetét, és ebben a szeretetben nyugszunk meg. Ezt emberi nyelv ki sem fejezheti, mivel meghaladja az ismereteinket. Egyesülünk Krisztussal, és életünk Istenben rejtőzik el Jézussal együtt. Ígéretet kaptunk, hogy amikor majd megjelenik Ő, aki az életünket jelenti, akkor majd mi is vele leszünk a dicsőségben. Teljes bizalommal nevezhetjük Istent a mi Atyánknak. – *52. levél*, 1894. január 5.

Július 22., csütörtök – Visszatükrözni Isten világosságát

Ebben a szent énekben – amelyet nyilvánosan kellett énekelni a nép nagy összejövetelein az udvar, a papok, a bírák, a fejedelmek és a harcosok jelenlétében, és mely ének megőrzi a legutolsó nemzedékig bukásának történetét – Izrael királya elbeszélte bűnét, bűnbánatát és reménységét az Isten irgalmassága útján elnyerhető bocsánatban. Ahelyett,

hogy elrejtette volna bűnös voltát, azt akarta, hogy bukásának szomorú története útbaigazítson másokat. – *Pátriárkák és próféták*, 725. o.

Forduljunk hittel Istenhez, tárjuk fel előtte a kéréseinket, higgyük el, hogy fáradozni fog értünk és azokért, akiket meg szeretnénk menteni. Szenteljünk több időt a buzgó imára. A kisgyerek bizakodó hitével forduljunk mennyei Atyánkhoz, számoljunk be neki a szükségleteinkről. Ő mindenkor készen áll megbocsátani és a segítségünkre sietni. Az isteni bölcsesség tárháza kifogyhatatlan, és az Úr arra bátorít, merítsünk bőven belőle. Ezek a szavak írják le a lelki áldások utáni vágyódást: „Miként a szarvas a folyóvizekre, úgy vágyik lelkem hozzád, Istenem.” Vágyódjunk mélyebben a menny gazdag ajándékai után. Éhezünk, szomjazzuk az igazságosságot, az igaz életet, az isteni, krisztusi jellemet.

Bárcsak vágy égne bennünk, hogy gyakorlati ismerettel ismerjük Istent, hogy belépünk a Magasságos termébe, felnyújtva a hit kezét, és arra vetve tehetetlen lelkünket, aki hatalmas az üdvözítésre. Jobb a Mindenható szívélyes szeretete, mint az élet. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1146–1147. o.

Jézus, aki bennetek lakozik, általatok kíván szólni azokhoz, akik Őt még nem ismerik. Lehet, hogy nem olvassák a Bibliát, lapjairól a hozzájuk szóló hangot nem hallják, az Isten műveiből kiáradó szeretetet nem látják. Ha azonban Krisztus őszinte tanítványai vagytok, lehetséges, hogy általatok jutnak istenismeretre, felfogják jó voltát, és megnyerhetők, hogy Istent szeressék, és neki szolgáljanak.

A keresztyének hivatása, hogy a menny felé vezető úton a világosság hordozói legyenek, és a Megváltóról rájuk sugárzó fényt szétáraszszák az egész világra. Legyen az életük és a jellemük olyan, hogy általa Krisztusról és a szolgálatáról helyes fogalmat alkothassanak az emberek. – *Jézushoz vezető út*, 115. o.

De nincs ember, aki tudna olyat adni, ami neki sincs. Isten művében nem lehet semmilyen emberek által kezdeményezett dolog. Senki nem lehet a saját erőfeszítéséből az Úr fényhordozója. Az aranyolaj, amelyet a mennyei követek öntöttek az aranycsővekbe, továbbfolyt a templom lámpáiba, és lehetővé tette, hogy állandóan nagy fénnel égjenek. Az ember is az állandóan rá áradó mennyei szeretet nyomán tud fényt

árasztani. Mindazok szívébe, akik hitben Istennel egyesültek, a szeretet aranyolaja bőven ömlik, hogy jó cselekedetekkel és a Mindenható iránti igazi, őszinte szolgálattal továbbítsák a fényt. – *Krisztus példázatai*, 418. o.

5.

„JÖJJEK ÉNHOZZÁM...”

Július 24., szombat délután

Nem a munka, hanem a pihenő időszakok nélküli túlmunka töri le az embereket, veszélyeztetve az életerejüket. Akik túlhajtják magukat, hamar eljutnak odáig, hogy remény nélkül dolgoznak.

Az Úrnak végzett munkát vidáman és bátran csináljuk. Isten azt akarja, hogy lelkesedést, életet és reményteljességet vigyünk a munkánkba. A szellemi munkások szenteljenek kellő figyelmet arra, hogy az emberi gépezet összes részének a leterhelése kiegyenlített legyen. A bölcsen összeillesztett testi és szellemi erőfeszítés jó erőnlétben tartja az embert, ami kedves a menny előtt.

Hozzunk napi munkánkba reményteljességet, bátorságot és jó kedélyt. Ne dolgozzuk agyon magunkat. Sokkal jobb elvégezetlenül hagyni napi terveink egy részét, mint ártani magunknak, túlterhelni magunkat, csüggedést támasztani, holott bátorságra van szükségünk a holnapi feladathoz. Ne sértsd meg az egészség törvényét, hogy ne veszítsd el a holnaphoz szükséges erőt. – *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 375–376. o.

Krisztus nagyon szeretné, ha a gondterhelt, elfáradt, megsanyargatott ember hozzá fordulna. Szeretné neki adni azt a fényt, örömet és békét, amelyet sehol máshol nem találhat. A legbűnösebbet is mélységesen szánja és szereti. Elküldi Szentlelkét, hogy szeretetével körülvegye és magához vonzza. – *Krisztus példázatai*, 225. o.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11:28)

Jézus a vigasztaló szavakat az Őt követő sokaságnak mondta. A Megváltó kifejtette, hogy az ember csak általa juthat el Isten ismeretére. Úgy beszélt tanítványairól, mint akiknek megadatott a mennyei dolgok ismerete. Mindamellettsenki sem érezhette magát kizárva gondos-

kodásából, szeretetéből. Mindenki hozzá jöhet, aki megfáradt és megterhelte. – *Jézus élete*, 328. o.

Mivel a Fiú által nyerjük el a nyugalmat, a menny már itt elkezdődik. Engedünk hívásának – „jőjjetek, tanuljatok tőlem” –, megyünk, és ezzel elkezdődik számunkra az örök élet. A menny: szüntelen közeledés Istenhez Krisztus által. Minél többet időzünk a menny fényességében, annival nagyobb és nagyobb dicsőség tárul fel előttünk, és minél többet tudunk Istenről, annál inkább növekszik a boldogságunk. Mivel már ebben az életben Jézussal járunk, eltölthet a szeretete, kielégíthet a jelenléte. Amit csak befogadhat az emberi természet, azt itt megkaphatjuk. De mi ez ahhoz képest, ami ezután következik? Ezek „vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátrát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemükről minden könnyet.” (Jel 7:15–17) – *Jézus élete*, 331. o.

Július 25., vasárnap – „Megnyugvást adok nektek”

Az Úr Lelke sürget, hogy mondjam meg nektek: ma van a kiváltságok, megbízatások és áldások napja számotokra. Kihaszználjátok-e? Isten dicsőségéért dolgoztok-e, vagy önző érdekeitekért? A világi sikerek ragyogó kilátásait tartjátok szem előtt, amelyek önző nyereséget hoznak nektek? Ha igen, akkor keserűen fogtok csalódní. De ha tiszta és szent életre törekedtek, ha naponta megtanuljátok Krisztus iskolájában a kiszabott leckét, hogy szelídek és alázatos szívűek legyetek, akkor olyan béke vár rátok, amelyet semmilyen földi körülmény nem zavarhat meg.

A Krisztusban elrejtett élet a békesség élete. A békétlenség, elégedetlenség és nyugtalanság az Üdvözítő hiányáról árulkodik. Ha befogadjátok Jézust, akkor életetek a Mesterért végzett jó és nemes munkával telik meg. Nem jut majd eszetekbe, hogy magatoknak szolgáljatok, hanem közelebb, egyre közelebb húzódtok kedves Megváltónkhoz. Jellemetek Krisztuséhoz hasonló lesz, és mindenki tudni fogja rólatok, hogy Jézussal voltatok, és tőle tanultatok. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 487. o.

Krisztus az élet kútforrása. Jobban megismerni Őt – erre van szükségük az embereknek. Türelmesen, szelíden és mégis határozottan kell tanítani őket arra, hogyan tárhatják ki egész lényüket a menny gyógyító hatásainak. Ha Isten szeretetének napsugara fénnel árasztja el a lélek homályos zugait, akkor eltűnik a nyugtalanság, kimerültség, elégedetlenség, és megelégedett öröm eleveníti meg a lelket, erősíti és gyógyítja a testet. (...)

Ne engedjük, hogy a jövő a maga súlyos problémáival és nyugtalanító kilátástalanságával elcsüggedje a szívünket, remegővé tegye a térdünket, a kezünket pedig erőtlenné! „Fogja meg erősségemet – mondja a mindenható Isten –, kössön békét velem, békét kössön velem.” (Ésa 27:5) Akik Isten vezetésére bízzák és szolgálatának szentelik az életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, ami Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen legyen is a helyzetünk, ha Igéjének cselekvői vagyunk, van vezetőnk, aki igazgatja utunkat; bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos tanácsadónk van; bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyatottak vagyunk is, együttérző barátunk van. – *A nagy Orvos lányomán*, 247–248. o.

Megértetted teljes mértékben a kegyelemteljes hívást: „Jöjjetek énhozzám!”? Jézus azt mondta: „Maradjatok énbennem”, és nem azt, hogy maradjunk övele. „Értsétek meg a hívásomat, és jöjjetek hozzám!” Aki hozzá jön, hogy életet nyerjen, azoknak ingyen felkínálja áldásait. Nagy előjogod, hogy benned lakhat itt, amíg rövid ideig végzed az élet teendőit... De talán a félelem, a kételyek és a gondok eltávolítanak téged Krisztustól? Talán kevésbé Istentől függ az életünk a munkahelyen, a mezőn vagy bevásárláskor? (...) Az Úr Jézus mindenütt veled lesz. – *In Heavenly Places*, 55. o.

Július 26., hétfő – „Vegyétek magatokra az én igámat!”

Krisztus keresztje mindenkihez szóló üzenet, mindenkit ki akar menteni a bűn örvényéből, hogy a halandó embert összekösse a végtelen Istennel. Csak a keresztáldozatnak van hatalma az embert kiszabadítani a bűn hatalmából. A Megváltó önmagát adta a bűnösökért. Akik szeretik Jézust, azoknak a bűnei megbocsáttattak, és egyesülni fognak vele. Ezek az emberek hordozzák a Fiú igáját. De ez az iga nem akadályozza őket, nem teszi számukra a vallási életet elviselhetetlen robottá.

Nem! Krisztus igája egyet jelent a keresztény élet örömeivel. A keresztény ember örömmel szemléli az Úr megszületett Fiát, aki meghalt a világegyetért a keresztfán, „hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *Üzenet az ifjúságnak*, 138. o.

Krisztus a szavaival: „Maradjatok énbennem...”, a nyugalom, az állhatatosság és a bizalom gondolatát akarja kifejezni. Ilyen meghívással fordul hozzánk: „Jöjjetek énhozzám..., én megnyugosztlak titeket.” (Mt 11:28) A zsoltáros szavai ugyanezt a gondolatot fejezik ki: „Csillapodjál le az Úrban, és várjad Őt...” (Zsolt 37:7) Ésaiás próféta a következőkről biztosít bennünket: „Csöndességben és reménységben” lesz erősségetek (Ésa 30:15). Ezt a nyugalmat korántsem a tétlenségben találjuk, mert hisz magában a meghívásban benne foglaltatik már a felszólítás a munkára: „Vegyétek fel az én igámat..., és nyugalmat találtok.” (Mt 11:29) A szív, amely állandóan Krisztusban találja meg nyugalalmát, folytonosan és komolyan fog érte munkálkodni. – *Jézushoz vezető út*, 71. o.

Jézus hívja a megfáradtakat és megterhelteket. Pihenést ígér nekik, ha hozzá jönnek. Hívja őket, hogy cseréljék fel kíméletlen igájukat – az önzés, az irigység jármát, mely a pénz istenének rabszolgáivá nyomorítja őket – az Ő igájával, mert az gyönyörűsége, és az Ő terhe könnyű... Akik nem hajlandók elfogadni a könnyítést, melyet Krisztus ajánl fel nekik, és tovább viselik az önzés borzasztó igáját, akik végsőkéig feszítik lelküket pénzszerző terveikkel, csak hogy önző kielégülésre költsék az összegeket, azok nem kóstoltak bele a békébe és a nyugalomba, melyet az Üdvözítő igájának viselése hoz, sem a lemondás és a jótékonyág terhének emelésébe, melyet pedig Krisztus is hordott értük. – *Bizonyágtételek*, III. köt., 384. o.

Krisztussal viselni ugyanazon igát azt jelenti, hogy az Ő elgondolása szerint munkálkodunk, hogy társai leszünk a szenvedéseiben és az elveszett emberiségért folyó fáradozásaiban. Azt jelenti, hogy a lelkek bölcs tanítójává válsz. Azzá válunk, amivé Jézus által hajlandók leszünk válni a próbaidő drága óráiban. Olyan edények leszünk, amilyenekké engedjük, hogy Ő formáljon minket. A formáló és alakító folyamatban össze kell fognunk Istennel, akaratunkat a menny akaratának vetve alá. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1092. o.

Július 27., kedd – „Szelíd és alázatos szívű vagyok”

„Tanuljátok meg tőlem – szólta Jézus –, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29) Be kell iratkoznunk Krisztus iskolájába, hogy szelídséget és alázatot tanuljunk tőle. A megváltás folyamán készül föl a lélek a mennyre. Ez a felkészülés a Megváltó ismeretét jelenti. Felülemelkedést jelent a sötétség fejedelmének iskolájában tanult eszméken, szokásokon, gyakorlaton. A léleknek meg kell szabadulnia mindentől, ami ellenkezik az Isten iránti hűséggel.

Jézus szívében tökéletes harmónia uralkodott Istennel, és a béke is tökéletes volt. Sohasem kábította el a dicséret, nem törte le sem a bírálókat, sem a csalódásokat. A leghevesebb ellenállás és a legkegyetlenebb bánásmód mellett is megőrizte rettenthetetlen bátorságát. Állítólagos követői közül azonban sokak szíve aggódik, remeg, mert félnek az Úrra bízni magukat. Nem vetik alá magukat teljesen neki, mert visszarettennek az ilyen mérvű alárendelés következményeitől. Pedig ha nem teszik meg ezt, nem találhatnak békességet. – *Jézus élete*, 330. o.

Csak akkor vagy biztonságban, ha teljes engedelmességgel hozzátöred magad szorososan Krisztushoz. Igája könnyű, mivel a terhet Ő hordozza. Amikor fölemeled a kereszterhét, könnyűvé válik, és a keresztszámodra az örök élet garanciáját fogja jelenteni. Mindannyiunk előjoga örömmel követni az Urat és felkiáltani: „A te jószágod emelt föl engem!” Ha a menny felé akarunk haladni, akkor Isten Igéje legyen a tankönyvünk. Az ihletett szavakból kell levonnunk a tanulságokat a minden napokra vonatkozóan. (...)

Az emberré lett Jézus Krisztus alázatát nem értheti meg az emberi elme, de istenségét és öröktől való létezését sosem vonhatja kétségbe az, aki hisz Isten Igéjében. Pál apostol beszél a közbenjárónkról, Isten egyszülött Fiáról, aki dicsőségben egyenlő volt az Atyával, hiszen Ő volt a mennyei seregek Fejedelme, aki azonban emberi testet és szolgai formát öltött istenségére. – *Sons and Daughters of God*, 81. o.

Amikor Krisztus vállalta, hogy emberré lesz, végtelen alázatról tett bizonyosságot, ami csodálattal töltötte el a mennyei lényeket. Ez nem lett volna az alázat cselekedete, ha Ő előbb nem rendelkezett volna magas isteni beosztással. Nyitott elmével kell járnunk annak megértése érdekében, hogy Jézus levetette királyi palástját és koronáját, lemondott

magas vezetői beosztásáról, és mennyei természetére emberi természetet vett fel, hogy ott találkozhasson az emberrel, ahol van, és olyan erőt adhasson neki, amellyel Isten fiává és leányává válhat. Az ember megváltása érdekében Krisztus engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. – *The Youth's Instructor*, 1898. október 13.

Július 28., szerda – „Mert az én igám gyönyörűsége”

„Vegyétek föl magatokra az én igámat” (Mt 11:29) – kérlel Jézus. Az iga a szolgálat eszköze. Az ökröt munkavégzésre fogják be az igába, az iga feltétlenül szükséges a hatékony munkához. Ezzel a példával Krisztus arra tanít minket, hogy élethosszig szól elhívásunk a szolgálatra. Fel kell vennünk az igáját, ha vele együtt akarunk munkálkodni.

A szolgálatra szólító iga Isten törvénye. Az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai-hegyen kihirdetett és az új szövetséggel a szívbe írt nagy szeretettörvény az, ami az emberi munkást Jézus akaratahoz köti. Ha saját elgondolásainkra hagyatkoznánk, saját akaratunk után mennénk, Sátán uszályába sodródnánk, és felvennénk a jellemvonásait. Ezért Isten körülvesz minket akaratával, amely nagy, nemes és felemelő. Arra vágyik, hogy türelmesen és bölcsen vállaljuk a szolgálat köteleességét. A szolgálat igáját maga Krisztus viselte az emberként. Így szólt: „Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9) „Azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.” (Jn 6:38) Az Isten iránti szeretet, az Ő dicsőségéért érzett buzgalom, a bukott emberiség szeretete hozta le a földre Jézust szenvedni és meghalni.

Ez volt életének irányító ereje. Ezt az elvet akarja velünk elfogadtatni. – *Jézus élete*, 329–330. o.

Az embernek tudatosítania kell magában, hogy csak akkor élvezheti az engedelmesség áldásait a maguk teljességében, ha Krisztus felkínált kegyelmét elfogadja. Jézus kegyelme ad erőt az Isten törvényei iránti engedelmességhez, és tesz képessé a rossz szokások bilincseinek széttörésére. Csak ezzel az erővel tud elindulni és állhatatosan megmaradni a helyes úton.

Az az ember, aki elfogadja a tiszta evangéliumot és az általa felkínált erőt, meggyógyul a bűn okozta betegségeiből. Az igazság Napja felkel,

„és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt” (Mal 4:2). A világ semmilyen kincse sem tudja meggyógyítani a megtört szíveket, sem nem képes békét adni a léleknek, sem száműzni a gondot és a betegséget. Hírnév, lángész, talentum – mind kevés ahhoz, hogy vigaszt nyújtson a bánatos szívnek, vagy helyrehozza az elhibázott életet. Az embernek csak akkor lehet reménysége, ha Isten él a lelkében.

Az a szeretet, amellyel Krisztus árasztja el az ember egész lényét: éltető erő. Gyógyításával minden létfontosságú szervet megérint – az agyat, a szívet, az idegeket. Ezzel tevékenységre serkenti lényünk legmagasabb rendű képességeit. Száműzi a bűnt és a bánatot, az aggodást és a gondot a lélekből, amely felőrli életerejét. Ez a szeretet derűt és nyugalmat hoz; olyan örömet ültet a lélekbe, amelyet semmiféle földi dolog nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető örömet. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 115. o.

Július 29., csütörtök – „Az én terhem könnyű”

Sokak szíve sajog a gondok terhe alatt, mert fel akarnak nőni a világi követelményekhez. A világ szolgálatát választották, elfogadták kusaságait, magukévá tették szokásait. Így jellemük beszennyeződik, életük megkopik. Érvényesülésük, világi vágyaik kielégítése érdekében megsebzik lelkiismeretüket, a szemrehányás még nagyobb terhét veszik magukra. A szüntelen aggodás kimeríti az életerőt. Urunk azt szeretné, ha elvetnék a szolgaság igáját. Hívja őket, hogy az Ő igáját hordozzák, ezt mondja: „Az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:30) Megparancsolja, hogy keressék először Isten országát és igazságát, ígérete szerint minden, ami e földi élethez szükséges, megadatik. Az aggodalmaskodás vak, nem láthat a jövőbe, Jézus azonban kezdetől fogva látja a véget. Minden nehézségben van kész útja, amely a szabaduláshoz vezet. Mennyei Atyánk ezerféle módon gondoskodik rólunk – és ezekről sejtelmünk sincs. Akik elfogadják azt az egy elvet, hogy az Istennek való szolgálatot és az Ő tiszteletét mindenek fölé helyezik, azok aggodalmai szertefoszlanak, sima ösvény tárul a lábuk elé. – *Jézus élete*, 330. o.

Jézus most felszólít arra, hogy tegyétek le az eddig viselt igát, amely fölsebzí a nyakatokat. Vegyétek magatokra az Ő igáját, mert édes, az Ő terhét, hiszen könnyű. Milyen fárasztó is az önszeretet, a másé kívá-

nása, a büszkeség, a szenvedély, irigység és aljas gyanúsítás terhe! Az emberek mégis mennyire ragaszkodnak ehhez az átkokhoz, és vonakodnak lemondani róluk. Krisztus tudja, mennyire ártalmasak e magunk vállalta terhek, azért is szólít, hogy tegyük le azokat. Hívja a megterhelteket, hogy jöjjenek hozzá; és a magukra kötött súlyos teher helyett vegyék föl inkább az Ő terhét, mert az könnyű. Így szól: „Nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes, az én terhem könnyű.” Megváltónk követelményei mind következetesek, mind összhangban állnak egymással, és ha jókedvvel viseljük, békét és nyugalmat nyújtanak a lelkünknek. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 240. o.

Krisztus a bűnösökért hagyta el mennyei hazáját, és jött a földre, hogy értünk szenvedjen és haljon meg. Ezért dolgozott, szenvedett és imádkozott, míg végre megtört szívvel és azoktól elhagyva, akiket meg akart menteni, a Golgotán kilehelte a lelkét.

Sokan visszarettennek az olyan élettől, mint amelyet Üdvözítőnk élt. Úgy érzik, hogy igen nagy áldozatukba kerülne példájának követése, a hozzá hasonló gyümölcsöknek a termése. Sőt, még Isten megtisztító metszései is túrni kellene, hogy több gyümölcsöt teremhessenek. Ám ha a keresztény csak csekély eszköznek tekinti magát Jézus kezében, és ha állandóan igyekszik minden kötelessége teljesítésére, bízva az Úr által megígért segítségben, úgy a Megváltó igáját könnyűnek találja, azt szívesen hordja, és az Úr terheit könnyűeknek nevezi. Bátran tekinthet fel, és bizalomteljesen mondhatja: „Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni.” – *Megszentelt élet*, 82. o.

6.

NYUGALOM CSALÁDI KÖRBEN

Július 31., szombat délután

Az ember már nem az, ami lehetne, és amit Isten akart, hogy legyen. Sátán emberiség fölötti erős hatalma alantas szinten tartja őt; ez mégsem elkerülhetetlen, máskülönben Énok nem válhatott volna olyan emelkedetté és nemessé, hogy az Úrral járjon. Az ember élete folyamán nem szükségszerű, hogy megtorpanjon a szellemi és lelki növekedésben. Mégis sokak gondolatai annyira magukkal és önző érdekeikkel vannak lekötve, hogy nem hagynak helyet a magasabb és nemesebb gondolatoknak... Kevesen értik meg, hogy folyamatos munka vár rájuk kifejezteni magukban a türelmet, együttérzést, szeretetet, lelkiismeretességet, hűséget: az olyan jellemvonásokat, melyek elengedhetetlenek a felelős tisztségek betöltőinél. (...)

Az ember nem szeretheti Istent mindenek fölött és embertársát, mint magát, ha hideg, mint a jéghegy. Nemcsak a Mindenhatótól lopják el a neki járó szeretetet, hanem a felebarátaiktól is. A szeretet olyan mennyei növény, aminek ápolásra és táplálásra van szüksége. A szeretetteljes szív őszinte, nyájas szava boldog családi kört teremt, és felemelően hat a környezetére. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 547–548. o.

Ha Isten igazsága szívben lakó vezérelv, olyanná lesz, mint a zubogó forrás. Megpróbálhatják eltorlaszolni, elfojtani, de akkor máshol bukkan majd elő – él, és lehetetlen elnyomni. A szívben lakó igazság az élet kútfeje. Felfrissíti a megfáradt elmét, és megzabolazza a gonosz gondolatokat és érzelmeket.

Hát nem elég baj történik körülöttünk ahhoz, hogy felismerjük a ránk leselkedő veszélyt? Emberi roncsokat látunk mindenfelé. Elhagyott családi oltárok, szétdúlt családokat. Az igaz elvek érthetetlen felrúgását látjuk, és az erkölcsi színvonal süllyedését. A bűnök egyre sokasodnak. Ez hozta a földre Isten büntetését az özönvíz idején és Szodoma pusztulásakor is. Közeledünk a véghez. Az Úr régóta túri már az

emberek romlottságát, a büntetés azonban biztos. Akik a világ világosságának tartják magukat, vessenek el minden gonoszságot maguktól! – *Bizonyságtételek*, V. köt., 600–601. o.

Amely otthonban a családtagok tisztelettudóak és előzékenyek, ott a jó befolyása kerekedik felül. Más családok is felfigyelnek ezen otthonok eredményességére, és a példájukat követve a maguk során ők is óvakodnak a sátáni befolyásoktól. Isten angyalai gyakran felkerekedik azt az otthont, ahol az Atya akaratát cselekszik, és ahol a menyeyei kegyelem ereje által az otthon a megfáradt és elcsüggedt vándorok felüdülését szolgálja. Ott az ént éber figyelemmel tartják féken, és helyes szokások alakulnak ki. Ott mindig elismerik mások jogait. A szeretet által munkálkodó és lelket megtisztító hit kormányozza az egész családot. Az ilyen otthon szent befolyása alatt az Isten Igéjében bemutatott testvériség elvét ismerik el és fogadják el. – *Sons and Daughters of God*, 258. o.

Augusztus 1., vasárnap – Boldogtalan otthon

Jákob bűne, valamint az események sora, amelyekhez ez a bűn vezetett, rossz befolyást árasztott, és hatása keserű gyümölcsöt érlelt fiai jellemében és életében. Amikor a fiai felnőttek, súlyos hibák fejlődtek ki bennük. A családban megmutatkoztak a többnejűség következményei. Ez az iszonyú bűn kiszáríthatja a szeretet forrását, és hatására meglazulnak a legszentebb kötelékek. Az anyák féltékenysége megkeserítette a családi kapcsolatot. A gyerekek egymással versengve, irányítást nem tűrve nőttek fel, és az apa életét aggodás és fájdalom árnyékolta be. – *Pátriárkák és próféták*, 208. o.

József nem felejtette el édesapja tanításait, és félte az Urat. Inkább hallgatott az édesapjától kapott igaz tanácsokra, mint a testvérei szavára. Nagyra értékelte ezeket a tanácsokat, és teljes szívvel vágyott az Isten iránti engedelmességre. Megszomorította őt némely testvérenek a viselkedése, és alázattal kérte őket, hogy járjanak az igaz úton, és hagyjanak fel gonosz tetteikkel. Ezzel azonban még inkább felbosszantotta őket. József annyira gyűlölte a bűnt, hogy nem nézhette el, ahogy testvérei a menny ellen vétkeznek. Édesapja elé tárta a dolgot, és remélte, hogy az atyai tekintély képes lesz a helyzet megoldására.

A testvéreit viszont felháborította, hogy fény derült a bűneikre. Észrevették, hogy apjuk nagyon szereti Józsefet, és irigykedni kezdtek rá. Irigységük aztán gyűlöletté, végül pedig gyilkos gondolatokká változott. – *Spiritual Gifts*, III. köt., 138. o.

Édesanyja halála után József egyre közelebb került az édesapjához, és az idős Jákob szíve is ehhez a gyermekéhez vonzódott. „Izrael pedig minden fiánál inkább szerette Józsefet.” (1Móz 37:3)

Csakhogy épp ez a kötődés lett a zavargások és a szomorúság okozója. Jákob nem tanúsított bölcsességet azzal, hogy különösen kedvelte Józsefet, mert ezzel felkeltette a testvérek féltékenységet... A drága ruha, amit szintén a bölcsesség hiányában ajándékozott Józsefnek, ahhoz a feltételezéshez vezetett a többi gyermekében, hogy atyjuk talán kész Rákhel fiának adni az elsőszülöttségi jogot. Gonoszságukat csak növelte, amikor József egy nap elmesélte nekik az álmát. (...)

A testvérei előtt álló fiatalember arra csak úgy ragyogott az ihletés Lelkétől, és ők nem tudták elrejteni csodálatukat. Mégsem tértek le gonosz útjaikról, sőt, meggyűlölték a bűneiket megfeddő tisztaságát. A Kaint uraló lelkület lobbant lángra a szívükben. – *Conflict and Courage*, 72. o.

Azt az otthonot, amit megszépít a szeretet, a rokonszenv és a gyöngédség, szívesen látogatják az angyalok, és ott megdicsőítik Isten nevét. A gyermek- és az ifjúkor éveiben a gondosan őrzött keresztény otthon befolyása a legbiztosabb védelem a világ romlottsága ellen. Az ilyen otthon légkörében a gyerekek megtanulják szeretni földi szüleiket, valamint mennyei Atyjukat. (...)

Minden keresztény család mutassa be a világ előtt a keresztény befolyás erejét és kiválóságát... A szülők ismerjék fel felelősségüket, és tartsák távol otthonuktól az erkölcsi romlottság minden foltját. – *Boldog otthon*, 19. o.

Augusztus 2., hétfő – Új irányt választani

József hatalmas csapásként élte meg, hogy a testvérei eladták őt Egyiptomba, ellenben megértette, hogy feltétlenül bíznia kell Istenben úgy, ahogy talán sohasem tette, míg édesapja oltalmát élvezte. (...)

Az isteni gondviselés úgy rendelkezett, hogy ez a tapasztalat is áldást jelentsen számára. Néhány óra alatt megtanulta azt, amit éveken keresztül nem volt képes elsajátítani. Erős és kedves édesapja részrehajló szeretetével és engedékenységgel csak rosszat tett. A testvérei ezért haragudtak meg Józsefre, és ezért követték el ezt a szörnyűséget, elszakítva őt az otthonától. Mindennek hatásai meglátszottak József jellemében is. Ezeket a hibákat most kellett kijavítani. – *Conflict and Courage*, 73. o.

Egyiptomban Józsefet eladták a testőrség parancsnokának, Potifárnak, akinél tíz éven keresztül szolgált, és ahol különleges kísértéseknek lett kitéve. Bálványimádó emberek között élt. A bálványimádás pedig királyi fényűzéssel társult, amit az akkori legfejlettebb civilizáció gazdagsága és kultúrája táplált. Mindezek mellett József megőrizte egyszerűségét és Isten iránti hűségét. Minden lépését kísértő szenvedélyek hívásai követték, ő azonban úgy tett, mint aki se nem lát, se nem hall. Nem hagyta, hogy gondolatai tiltott dolgokon időzzenek. Bár igyekezett az egyiptomiak jóindulatában járni, mégsem mondott le az elveiről. Ha ez megtörténhetett volna, akkor a kísértésekben alul marad, ő azonban nem akart szégyent hozni szülei vallására, sőt, egyáltalán nem próbálta titkolni, hogy Jehovát imádja. (...)

Potifár egyre jobban bízott Józsefben, míg végül házának felvigyázójává tette, ami azt jelentette, hogy a teljes ellenőrzése alá vetette minden vagyont. – *Conflict and Courage*, 74. o.

Ezrek és ezrek ajkáról visszhangzik ma is ugyanez a lázadó panasz Isten ellen. Nem látják be, hogyha Ő megfosztana bennünket a választás szabadságától, akkor elrabolná tőlünk azt az előjogunkat, hogy értelmes lényekként éljünk, és pusztán gépies teremtményekké alacsonyítana bennünket. Az Úrnak nem az a szándéka, hogy az akaratunkon uralkodjon. Az Örökkévaló szabad erkölcsi lényeknek teremtett bennünket. Az összes többi világok lényeihez hasonlóan nekünk is alá kell vetnünk magunkat az engedelmisség próbájának. Sohasem kerülünk olyan helyzetbe, hogy a gonosznak való behódolásunk elkerülhetetlen legyen. Soha semmi olyan kísértés vagy próbatétel nem érhet bennünket, amelynek képtelenek lennénk ellenállni. Isten olyan bőszégesen gondoskodott rólunk, és látott el bennünket mindazzal, amire szükség-

günk van, hogy egyáltalán nem kell vereséget szenvednünk a Sátánnal való küzdelmünkben. – *Pátriárkák és próféták*, 331. o.

Augusztus 3., kedd – Helyes önértékelés

A rabbik értették, hogy Krisztus a vámszedőkre és bűnösökre vonatkoztatja példázatát. A példázatnak azonban tágabb értelme is van. Az elveszett juhval Jézus nemcsak egyes bűnösöket ábrázol, hanem az Istentől elszakadt, bűntől megrontott egyetlen világot is. E világ csak egy atom abban a roppant mindenségben, amelyet Isten kormányoz. Mégis ez a kis bukott világ – az egyetlen elveszett juh – drágább a szemében, mint a kilencvenkilenc, ami nem tévelyedett el a nyájától. Krisztus, a menny szeretett Parancsnoka lehajolt a magasságból, félretette Atyjánál élvezett dicsőségét, hogy megmentse az egyedül elveszett világot. Ezért hagyta el a magasságot, a bűntelen világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették, és jött el erre a földre, ahol „megsebesített bűneinkért”, és „megrontatott a mi vétkeinkért” (Ésa 53:5). Isten odaáldozta önmagát Fiában azért az örömért, amelyet az elveszett juh megtalálása nyújt.

„Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy az Isten fiainak neveztetünk!” – *Krisztus példázatai*, 190–191. o.

Krisztusnak, a megfeszítettnek kellene gondolkodásunk középpontjában tartózkodnia, ennek kellene feléleszteni lelkünkben a legmélyebb érzéseket. Jézus valódi követői nagyra becsülik a csodálatos megváltást, melyet Ő vívott ki számukra; és bárhová vezet is őket, követni fogják. Bármilyen terhet hárít is rájuk, előjognak tartják, ha hordozhatják. Csakis a kereszt által tudjuk felbecsülni az emberek üdvösségének értékét. Olyan becsesek az emberek, akikért Krisztus az életét adta, hogy az Úr nem tartotta túlzottnak a végtelen árat az ember megváltásáért. Átengedte Fiát, hogy meghaljon az üdvösségünkért. Micsoda bölcsesség, könyörület és tökéletes szeretet nyilvánul itt meg! Csakis úgy tudjuk felbecsülni az ember értékét, ha a Kálváriára megyünk Jézus keresztiének titka által. – *Bizonyágtételek*, II. köt., 634. o.

Isten mindenkor kész segíteni a szükség idején. Ismeri szívünk legrejtettebb gondolatait, sőt, még lelkünk szándékait és terveit is. Ha nehézségek közé kerülünk, Ő már azelőtt intézkedik a szabadulásunk-

ról, mielőtt beszélnék neki a bajról. Sosem hagyja figyelmen kívül a gondjainkat. Mindig tudja, hogy mi a legjobb és legszükségesebb gyermekei számára, és azon az úton vezet, amelyet mi is választottuk volna, ha úgy ismernénk a szívünket és a szükségleteinket, ahogy Isten ismeri azokat. A korlátolt ember azonban nem ismeri önmagát, és nem érti meg saját gyengeségeit... Az Úr sokkal jobban ismer, mint mi magunkat, és tudja, hogy kell vezetnie bennünket. – *Our High Calling*, 316. o.

Augusztus 4., szerda – Kapcsolatépítés Isten szerint

Milyen heves támadás érte József erkölcsi tisztaságát. A kísértés olyan befolyásból eredt, amely a legvalószínűbb volt, hogy félrevezeti. Mégis milyen készségesen és szilárdan ellenállt. Szenvedett az erényessége és feddhetetlensége miatt, mivel az, aki el akarta csábítani, megbosszulta erényességét, amelyet nem tudott megrontani. Befolyására börtönbe vetették őt, és ocsmány bűnnel vádolták meg. József itt azért szenvedett, mert nem akarta feladni a feddhetetlenségét. A hírnevét és érdekeit azonban Isten kezébe tette le. Bár egy ideig eltúrta a szenvedéseit, hogy előkészítsék egy fontos tisztség betöltésére, az Úr mégis féltve őrizte őt, hogy a gonosz vádoló által befeketített hírneve később felragyogjon a menny által legjobbnak látott időben. Az Atya még a börtönt is felemelkedésének útjává tette. Az erény idejében meghozza jutalmát. Az a pajzs, amely József szívét megvédte, Isten félelme volt, és ez arra indította, hogy hűséges legyen Urához, igazságos Gazdájához és igaz Istenéhez. – *A megváltás története*, 102. o.

Isten szava – befogadásának és követésének arányában – lesz hatással a tetteire, és érinti a jellem minden megnyilvánulását. Minden gondolatot megtisztít, minden vágyat szabályoz. Akik az Úr szavába vetik bizalmukat, bátran viselkednek, és erősek lesznek: fölemelkednek minden alantas dolog fölé, egy olyan légkörbe, amely minden szennytől mentes.

Ha az ember közösségben van Istennel, az életét makulátlanul tisztává teszi az a rendíthetetlen szándék, amely megőrizte Józsefet és Dánielt a pogány udvar romlottsága között. Jellemruhája hótisztaságú lesz. Életében Krisztus világossága ragyog fényesen. Változatlan dicsőségével jelenik meg fölötte a fényes Hajnalcsillag. – *A nagy Orvos lábnymán*, 136. o.

Az Üdvözítő tanítása, hogy „ne álljatok ellen a gonosznak”, kemény beszéd volt a bosszúálló természetű zsidóknak. Morgolódtak is emiatt maguk között. Jézus Krisztus azonban még ennél is erősebb kijelentéseket tett: „Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai.” (Mt 5:43–45) (...)

Azok Isten gyermekei, akik isteni természetének a részesei. Nem földi rang, születés, nemzetiség vagy vallásos előjog bizonyítja, hogy a mennyei család tagjai vagyunk, hanem az egész emberiséget magába foglaló szeretet. Még a bűnösök is, akik nem zárkóztak el teljesen az Úr Lelke elől, fogékonyak a szeretetre. Bár gyűlöletre gyűlölködéssel felelhetnek, a szeretetet mégis szeretettel viszonzozzák. Egyedül az Atya lelkülete viszonzozza szeretettel a gyűlöletet. Szeretettel kell legyünk a hálátlanok iránt, tegyünk jót azokkal, akiktől semmi viszonzást nem várunk. Ez a mennyei uralkodó pecsétje. A Magasságos gyermekei ezzel a biztos jellel igazolják küldetésüket. – *Gondolatok a Hegyibeszéd-ről*, 73, 75. o.

Augusztus 5., csütörtök – A nagy küzdelem személyes vetülete

József egyike volt a keveseknek, akik helytálltak e kísértésben. Bebizonyította, hogy csakis Isten dicsősége fontos számára, bebizonyította, hogy Isten akaratát becsüli a legtöbbre. Magával vitte hitét, bárhová ment, bármilyen körülmények közé került, akár bebörtönözték, akár a trón mellé állították. Az igazi vallásosságnak mindent átható ereje van, befolyással van mindarra, amit az ember tesz. Nem kell félrevonulnotok a világtól, hogy keresztények lehessetek, hanem belevihettek vallásotok megszentelő erejét mindenbe, amiről szóltok, amit tesztek. Akkor tudtok eleget tenni az elhívásokkal járó kötelességeknek, ha a menyeeikre figyeltek. Ezzel megtöritek a varázst, amely meggondolatlan kapcsolataitok miatt uralkodik rajtatok. – *Bizonyágtételek*, V. köt., 124. o.

Ebben a viharos világban, ahol az erkölcsi sötétség diadalmaskodik az igazság és erény felett, a keresztény számára az élet soha el nem csi-

tuló harc lesz. A keresztény ráébred, hogy soha nem veheti le a fegyverzetét, mert olyan erőkkel kell viaskodnia, amelyek soha nem fáradnak el, olyan ellenséggel, aki sosem alszik. Észre vesszük majd, hogy számtalan kísértés ostromol bennünket, ezért Krisztusban kell erőt találnunk, hogy legyőzzük ezeket, mert ha nem, űk győznek le minket, akkor pedig elveszítjük örök életünket. Nagyméretű és komoly munka vár ránk, és milyen riasztó lesz a veszteségünk, ha most vereséget szenvedünk. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 453. o.

Sokan nem értik meg, hogy ádáz küzdelem zajlik Krisztus és Sátán között az emberek lelkéért. Nem tudatosul bennük, hogy ha Immánuel fejedelem vérrel áztatott zászlaja alá szeretnének állni, akkor ki kell venniük a részüket az ű harcaiból, és erőtlenül kellene küzdeniük a sötétség hatalmasságai ellen.

Pál erre a küzdelemre gondolva tanácsolta ezt az efézusiaknak: „Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmaságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:11–12)

Az örök életet állandó küzdelem és nézeteltérés közepette lehet elnyerni. Folyton a hit igaz harcát kell vívni. Krisztus katonájaként mindenkinek nehéz munkát kell végeznie, ami szinte teljesen kimeríti az erőforrásait... A győzelem nem szerezhető meg pompás ceremóniák által, hanem csakis a menny Urának engedelmeskedve. Aki bízik az Úrban, az sosem fogja megismerni a kudarcot, a veszteséget. Az Isten iránti engedelmesség szabadít ki a bűn, az emberi szenvedélyek és indítékok fogságából. Így az ember legyőzheti önmagát, a hajlamait, a hatalmasságok erejét, a „sötétség világbíróit” és a „gonoszság lelkeit, melyek a magasságban vannak”. – *In Heavenly Places*, 259. o.

NYUGALOM, KAPCSOLATOK ÉS GYÓGYULÁS

Augusztus 7., szombat délután

Ebből a történetből hitet és bátorságot meríthetnek a bűn legyőzöttei és azok, akiket méltatlanságérzés nyomaszt. A Biblia hitelesen mondja el Izrael hitehagyásának következményeit, de mély megalázkodásukról és bűnbánatukról, buzgó odaszentelődésükről és bőkezű áldozatukról is beszámol, amivel az Úrhoz történt visszatérésüket tanúsították.

Minden őszinte Úrhoz fordulás maradandó örömet hoz az életbe. Amikor a bűnös a Szentlélek befolyása alá kerül, meglátja az emberi szív csodálatos vizsgálójának szentsége és a maga vétkes, szennyes volta közötti különbséget. Magát elítélt bűnősként látja. De nem kell kétségbeesnie, mert Krisztus megszerezte számára a bocsánatot. Örömmel töltheti el az a tudat, hogy Isten megbocsátotta a bűneit, és bűnbocsátó mennyei Atyja szereti őt. A bűnbánó bűnöst az Úr magához öleli szeretetével, és körülveszi dicsőségével. Bekötözi a sebeit, megtisztítja bűneitől, és üdvösség ruhájába öltözteti. – *Próféták és királyok*, 668. o.

Isten szeretete több a vétektől való pusztá tartózkodásnál. Cselekvő, tettekész elv ez, buzgó, élő forrás, amely szakadatlanul árad, hogy mások áldására legyen. Ha Jézus szeretete él bennünk, nemhogy gyűlöletet nem melengetünk embertársaink iránt, hanem minden úton-módon igyekszünk szeretetet tanúsítani irántuk. (...)

Amikor állítólag az Urat szolgáljuk, de megbántjuk a testvérünket, vagy ártunk neki, akkor hamisan képviseljük Isten jellemét, ezért be kell vallanunk viselkedésünk helytelenségét, elismernünk, hogy bűnt követtünk el. Vétünk miatt lehetetlen összhangban lenni a mennyyel. Lehet, hogy ez a testvér már súlyosabban bántalmazott minket, mint mi őt, ez mégsem csökkenti a felelősségünket. Ha Istenhez járulva

eszünkbe jut, hogy valakinek panasza van ellenünk, hagyjuk ott a könyörgésünk, hálaadásunk ajándékát vagy önkéntes adományunkat, keressük föl a testvérünket, akivel rendezetlen ügyünk van, alázatosan valljuk meg a bűnünket, kérjük tőle bocsánatot.

Ha kárt okoztunk a testvérünknek, vagy megcsaltuk őt, fizessünk neki kárpótlást. Ha akaratlanul hamis tanúságot tettünk ellene, ha megmásítva idéztük szavait, ha bármi módon ártottunk a hírnevének, menjünk el azokhoz, akikkel a testvérünkről beszélgettünk, és vonjuk vissza bántó, elferdítő állításainkat, hazugságainkat.

Ha két testvér a köztük támadt nehézséget nem teregeti ki mások előtt, hanem őszintén, nyíltan, a krisztusi szeretet szellemében megbeszéli egymással, mennyi rosszat elfedezhetnének ezzel! A keserűség hány gyökerét irthatná ki, ahelyett, hogy beszennyezik magukat. Krisztus követői milyen szorosán, milyen gyöngéden egyesülhetnének a szeretetben! – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 58–59. o.

Augusztus 8., vasárnap – Szembesülés a múlttal

Miután hallottak arról a bőséges gabonakészletről, amelyről Egyiptom királya gondoskodott, Jákob tíz fia felkerekedett, és elment Egyiptomba, hogy gabonát vásároljanak ott. Megérkezésükkor a király helyetteséhez irányították őket, és a többi kérelmezővel együtt megjelentek az ország uralkodója előtt. „És arccal a földre borultak őelőtte.” „Mégismerte pedig József az ő bátyjait, de azok nem ismerték meg őt.” (1Móz 42:8) A héber nevét a király más névre változtatta. Egyiptom miniszterelnöke pedig alig-alig hasonlított arra az ifjúra, akit ők eladtak az izmaelitáknak. Amikor József látta, hogy testvérei leborulnak és hódolnak őelőtte, eszébe jutottak az álmaj, és a múlt jelenetei felelevenedtek őelőtte. Szemrevételezve a csoportot, és éles szeme azonnal felfedezte, hogy Benjámint nincs köztük. Vajon nem esett-e ő is áldozatul az irgalmat nem ismerő férfiak kegyetlenségének? Elhatározta, hogy megtudja az igazságot. (...)

József szerette volna megtudni, hogy vajon testvéreiben még mindig ugyanaz a dölyfös lelkület lakozik-e, mint amikor ő még velük volt. Az otthonukról is némi felvilágosítást kívánt szerezni tőlük, de azt is tudta, hogy az állításaik nagyon megtévesztőek lehetnek. – *Pátriárkák és próféták*, 224–225. o.

Jézus Krisztus szolgálóinak nem a természetes szív követelményei szerint kell cselekedniük. Szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, nehogy a kihívás hatására feltámadjon az én, és oda nem illő szóáradatot indítsanak el, amely nem olyan, mint a harmat, sem mint a csendes eső, ami felfrissíti a hervadó növényeket. Éppen ezt akarja Sátán, ezek az ő módszerei. A sárkány dühös, az ördög szelleme haragban és vádaskodásban nyilvánul meg. Ám Isten szolgálói az Úr képviselői. Ő azt akarja, hogy mennyei értékekkel foglalkozzanak, azzal az igazsággal, mely az Ő képmását, címét hordozza. Jézus hatalma az a hatalom, mellyel le kell győzniük a gonoszt. Krisztus dicsősége az ő erejük. Az Ő szépségére kell szegezniük a tekintetüket. Ekkor isteni tapintattal és szelídséggel tudják megjelenteni az evangéliumot. A gondosan ápolt lélek felhívás hatására sokkal hatékonyabban fog szólni az igazság érdekében, mint bármely más, bármilyen erőteljes érv. – *Jézus élete*, 353. o.

Krisztus a mi egyedüli reménységünk. Feltekinthetünk hozzá, mert Ő a mi Üdvözítőnk. Szaván foghatjuk Őt, bizalmunkat belé helyezhetjük. Ő tudja, hogy mire van szükségünk, mi pedig nyugodtan rábízhatjuk magunkat. Ha csupán emberi bölcsességben bízunk, hogy irányítson, akkor csak vereség érhet. Ám közvetlenül az Úr Jézushoz fordulhatunk, mert Ő ezt mondta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és terhelve vagytok. Én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugodalmat találtok a ti lelketeknek.” Kiváltságunk, hogy Ő tanítson bennünket. (...)

Kéréseinket a mennyei hallgatóság elé tárhatjuk. Ne tartson vissza tehát semmi sem attól, hogy Jézus nevében vigyük rendíthetetlen hittel kérelmeinket az Atya elé, hogy hallja az imáinkat, és meghallgassa azokat. Vigyük Istenhez nehézségeinket, alázzuk meg magunkat előtte. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 186–487. o.

Augusztus 9., hétfő – Előkészületek

Testvérei mozdulatlanul, némán, félelemmel és ámulattal álltak ott. Egyiptom kormányzója nem más, mint az ő testvérük, József, akire irigykedtek, akit meg akartak gyilkolni, és akit végül rabszolgának adtak el! Vele szemben gyakorolt bűnös bánásmódjuk minden részlete

hirtelen lepergett szemük előtt. Eszükbe jutott, hogy mennyire megvetették álmait, és miként munkálkodtak azon, hogy azok ne teljesüljenek be. Megdöbbenve ébredtek tudatára, hogy a cselekedeteikkel hozzájárultak az álmok beteljesüléséhez. (...)

József, amikor látta zavarukat, kedvesen így szólt hozzájuk: „Jöjjetek közelebb hozzám!” És amikor közelebb mentek hozzá, így folytatta: „Én vagyok József, a ti testvéreitek, kit eladtatok Egyiptomba. És most ne bánkódjatok és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten tielőttetek.” (1Móz 45:4–5) Érezve, hogy már eléggé megszenvedtek az ellene elkövetett kegyetlenségük miatt, nemesen igyekezett száműzni félelmüket és csökkenteni önvádjuk keserűségét. (...)

„És nyakába borult az ő öccsének, Benjáminnak, és sírt; Benjámín is sírt az ő nyakán. És megcsókolta mind az ő testvéreit, és sírt őrajtuk; azután beszédbe ereszkedtek vele az ő testvérei.” (1Móz 45:6–12, 14–15) Alázatosan bevallották neki bűnüket, és könnyörögve kérték a bocsánatát. Hosszú ideig szenvedtek a nyugtalanságtól és a lelkipurdalástól, és most azon örvendeztek, hogy ő még él. – *Patriárkák és próféták*, 230–231. o.

Noha József az ország vezetője lett, mégsem feledkezett meg Istenről. Tudta, hogy idegenként él az országban, atyjától és testvéreitől távol, akik sokszor megszorították. Mégis meg volt arról győződve, hogy Isten vezette az életét, és helyezte őt ebbe a fontos beosztásba. Szüntelenül az Úrtól tette függővé az életét, és hűségesen végezte Egyiptomban a rábízott feladatokat. (...)

Amikor a testvérek megalázkodva vallották meg Józsefnek a vétküket, és kitartóan könnyörögtek bocsánatért, nagy öröm töltötte el a szívüket, látva azt, hogy a testvérük még életben van, mivel korábban lelkiismeret-furdalás gyötörte őket a tettük miatt. De most, amikor már nyilvánvalóvá vált, hogy nem követtek el vérontást, olyan hosszú időn keresztül elgyötört lelkük felmentést nyert.

József örömmel bocsátott meg a testvéreinek, majd gazdag élelmszerrakománnyal küldte haza őket. Rendelkezésükre bocsátott mindent ahhoz, hogy apjukkal és családjakkal együtt Egyiptomba költözessenek. Édes testvéreinek, Benjáminnak pedig még több ajándékot adott. Amikor útra keltek, nem mulasztotta el figyelmeztetni őket: „Ne vitatkozzatok az úton!” Attól félt, hogy egymást fogják vádolni a vele

megesett kegyetlen bánásmódért. A testvérei így örömmel tértek haza édesapjukhoz. – *Spiritual Gifts*, III. köt., 152, 167. o.

Jézus ismeri mindenki körülményeit. Mondhatod: nagyon bűnös vagyok. Az lehetsz, de minél rosszabb vagy, annál inkább szükséged van Krisztusra. Ő nem fordul el a síró, megtört emberektől. Senkit sem beszél ki, de minden remegő lélekbe bátorságot önt. Ingyen megbocsát mindenkinnek, aki bocsánatért és megújulásért jön hozzá. – *Jézus élete*, 568. o.

Augusztus 10., kedd – Megbocsátás és feledés?

Péter ezzel a kérdéssel fordult Krisztushoz: „Hányszor lehet az én atyámfiaának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? Még hétszer is?” A rabbik tanítása szerint a harmadik vétséget még meg kell bocsátani. Péter azt gondolta, hogy a Mester tanítását valósítja meg, ha ezt a számot hétre – a tökéletesség számára – emeli. Jézus azonban azt tanította, hogy soha ne fáradjunk el a megbocsátásban. „Nem... hétszer is – mondta –, hanem még hetvenhétszer is.”

Krisztus ezután bemutatta, milyen lelkület készítet megbocsátásra, és milyen veszélyt rejt magában az engesztelhetetlenség. Példázatban mondta el, hogyan bánt egy király a kormányának ügyeit intéző tisztviselőkkel. Egyik-másik közülük nagy állami pénzüsszegeket kezel. Amikor a király ellenőrizte, hogy szolgálai miként gazdálkodtak a rájuk bízott összeggel, elévittek egy embert, aki hatalmas összeggel, tízezer talentummal tartozott urának. Kifizetni nem tudta, mert nem volt hozzá pénze. A kor szokása szerint a király megparancsolta, hogy az adós szolgát és minden vagyonát adják el, hogy fizethessen. A megremült ember az uralkodó lábához borult, és így könyörgött: „Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszánván azt a szolgát elbocsátotta őt, és az adósságot is elengedte néki.” (Mt 18:26) (...)

A király megkegyelmezett az adós szolgának. Ez azt jelképezi, hogy Isten minden bűnt megbocsáthat. A király, aki megszánva szolgáját elengedte adósságát, Krisztust ábrázolja. Az embert a törvény, amelyet áthágott, elítélte. Az ember önmagát nem tudja megmenteni. Az Üdvözítő ezért emberi természetet öltött istenségére, és eljött ebbe a világba. Bűntelen életét odaadta a bűnösökért. Feláldozta magát a mi

bűneinkért, és minden léleknek ingyen felkínálja a vérrel megvásárolt kegyelmet. – *Krisztus példázatai*, 243–244. o.

Ha a testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor meg akarja neked vallani a bűnét, ne mondd, hogy nem hiszel az alázatosságában, sem a bűnvallomása őszinteségében! Mi joron ítélsz fölötte, mintha olvasnál a szívében? Isten Igéje ezt mondja: „Ha megtér, bocsáss meg neki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér mondván: Megbántam – megbocsáss néki.” (Lk 17:3–4) (...)

Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tűrjük meg magunkban a farizeusi szigort, és ne bántsuk meg a testvérünket! Ne adjunk helyet a szívében a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérré, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg a kezét megértő szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti ránk. Az ima egygé kovácsol minket egymással és a mennyel. – *Krisztus példázatai*, 249–250. o.

Augusztus 11., szerda – Megbocsátás a gyakorlatban

A golgotai kereszt ereje vonz bennünket, és okot szolgáltat szeretnünk Megváltónkat. De mindezek mellett arra is rámutat, hogy miért kell Őt első helyre helyoznunk az életünkben. Alázatos megtérés által kell keresnünk a helyünket a kereszt lábánál. Ott, látva Megváltónk kínszenvedéseit, ahogy Isten feddhetetlen Fia meghal a bűnösökért, megtanulhatjuk a szelídség és az alázatos elme leckéjét. Szemléljétek Őt, aki egy szavával parancsolt, és angyalsereg jött a segítségére, de akit ugyanakkor kigúnyoltak, kinevettek, gyaláztak és gyűlöttek az emberek. Ő önmagát adta a bűnösökért áldozatul. Amikor gyalázták és fenyegették, amikor indokolatlanul vádolták, a száját sem nyitotta meg. A kereszten a kivégzőiért imádkozott. Értük is meghalt, végtelen árat fizetett minden emberért. Zúgolódás nélkül vette magára az emberiség bűnét. – *Lift Him Up*, 233. o.

A menny fájdalommal és megdöbbenéssel figyelte a kereszten függő Krisztust, a sebzett halántékából folyó vért és a vérrel kevert izzadság-

cseppekkel borított homlokát. Kezéből és lábából cseppekben hullott a vére a sziklára, amelyen a kereszt állt. A szegek által hasított sebek egyre tágabbakká váltak a keresztben függő testének súlyától. Nehéz lélegzése egyre szaporább és mélyebb lett, ahogy lelke a világ bűneinek terhe alatt zihált. Az egész menny megtelt csodálkozással, amikor Jézus iszonyatos szenvedései közepette ezt az imádságot ajánlotta fel: „Atyám! Bocsásd meg nekik; mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lk 23:34) – Jézus élete, 760. o.

A mennyei Tanító, aki nem kisebb személy volt, mint Isten Fia, azért jött a földre, hogy az embereknek kinyilatkoztassa az Atya jellemét, hogy lélekben és igazságban tudják imádni Őt. Krisztus felfedte nekik aényt, hogy a szertartásokhoz és külsőségekhez való legszigorúbb ragaszkodás sem menti meg őket, mivel Isten országa lelki természetű. Jézus igazságot vetni jött a földre. Nála volt a bölcsesség összes tárházának kulcsa, és ki tudta volna nyitni a tudományhoz vezető ajtókat, fel tudta volna tárni az ismeret felfedetlen kincseskamráit, ha ezek nélkülözhetetlenek lettek volna az üdvösséghez. Az Úr jellemét illetően az embereknek azt mutatta be, ami pontosan az ellentéte volt az ellenség által beállítottnak, és azon volt, hogy ők világosan megértsek Isten atyai szeretetét, aki „úgy szerette e világot, hogy az Ő egy szülött Fiát adta érte, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

Nyomatékosan szólt nekik az ima, a bűnbánat, a bűnvallás és a bűn elhagyásának szükségességéről. Becsületességre, hosszútűrésre, irgalmasságra és együttérzésre tanította őket. Meghagyta nekik, hogy ne csak azokat szeressék, akik őket is szeretik, hanem azokat is, akik őket gyűlölik, akik megvetően bánnak velük. Ezzel nyilatkoztatta ki az Atya jellemét, aki hosszútűrő, könyörületes és jóságos, késedelmes a haragra, kegyelemmel és igazsággal teljes. Akik elfogadták tanítását, angyalok oltalma alatt voltak, akiknek feladatuk volt erősíteni és világosságot adni nekik, hogy az igazság megújíthassa és megszentelje a lelküket. – *A keresztény nevelés alapjai*, 177. o.

Augusztus 12., csütörtök – Nyugalom a megbocsátás után

Bár József kútból kihúzza, foglyok szolgájaként, hálátlanság és rosszindulat áldozata lett, mégis hűségnek bizonyult a menny Istenének

szövetségéhez. Egész Egyiptom csodálta annak bölcsességét, akit Isten tanított. A fáraó „úrrá tette őt a házán, és uralkodóvá minden jószágán. Hogy főembereit tetszése szerint költöztethette, és vénjeit is bölcses-ségre taníthatta.” (Zsolt 105:21–22) Isten Józsefen át nemcsak Egyip-tom népének, de a hatalmas királysággal kapcsolatban álló összes nem-zetnek is kijelentette magát. Azt akarta, hogy József minden nép előtt a világosság hordozója legyen. Ezért állította a világ legnagyobb birodalmának trónja mellé, hogy a mennyei világosság közel és távol is terjedjen. A pátriárka Krisztus képviselője volt bölcsességével és igazságosságával, hétköznapi életének tisztaságával és jótetteivel, s hogy a nép jólétének szentelte magát, még ha az bálványimádók nemzete is volt. Jótevőjében – akihez egész Egyiptom hálával és dicsérettel fordult – ez a pogány nép (és általa a szomszédos nemzetek is) Teremtője és Üdvözítője szeretetét ismerte fel. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 219. o.

A szív, amelyben szeretet uralkodik, gyengéd, előzékeny, együtt-érző viselkedésre készítet mások iránt, akár kedvükre valók, akár nem, akár tisztelnék bennünket, akár rosszul bánnak velünk. Cselekvőelv a szeretet. Szüntelenül mások érdekeit tartja a szemünk előtt, ezzel akadályozva meg, hogy figyelmetlenek legyünk, és kudarcot valljunk a célunkban: embereket nyerni meg Krisztusnak. A szeretet nem keresi a maga hasznát. Azonban a szeretetlen szív készítései miatt saját magunk nagyratartása akadályozza bennünk a szeretet növekedését. (...)

József jelleme abból a szempontból is példaértékű a fiatalok számára, hogy ő mélységesen tisztelte édesapját. Amikor hosszú évek elteltével újra találkoztak, sírva, szeretettel ölelte át, és tudta, hogy mindent meg kell tennie idős atyja kényelméért, szerető gyöngédséggel őrködve felette. József mindenkor kimutatta tiszteletét és szeretetét, azt példázva, milyenek legyenek a fiatalok. Ha kimutatnád édesanyád iránti szeretetedet, akkor olyan szép jellemvonást alakítanál ki magadban, ami Isten előtt kedves. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 123–124. o.

Ha gyengességünk és alárendeltségünk érzésével jövünk Istenhez, akinek végtelen a tudása, aki az összes teremtményeit ismeri, szava és akarata által kormányoz mindeneket, és feltárjuk hitben és alázatosságban mindazt, ami a szívünket nyomja, akkor meghallgatja jajkiáltásainkat, és megnyihíti szívünket. A szívből fakadó, őszinte ima

a legszorosabb közösségbe emel bennünket az Örökkévaló Lelkével. Ha pillanatnyilag nincs is rendkívüli bizonyítékunk arra, hogy Megváltónk és Üdvözítőnk szeretettel és részvétellel hajol le hozzánk, ez mégis úgy van. Bár nem érzékeljük láthatóan jelenlétét, keze mégis szeretettel és szívből jövő részvétellel pihen meg rajtunk.

Ha kegyelmet és áldást kérünk Istentől, szívünket is a szeretet és megbocsátás lelkületének kell áthatnia. – *Jézushoz vezető út*, 96–97. o.

Augusztus 13., péntek – További tanulmányozásra

Az evangélium szolgálói, „Hogyan neveli Isten a szolgálóit?” című fejezet.

8.

SZABADON PIHENNI

Augusztus 14., szombat délután

Nem akarjuk rávenni az Urat óhajaink teljesítésére. Ha a beteg életben maradása dicsőíteni fogja Őt, imádkozunk, hogy életben maradjon, de ne a mi akaratunk teljesüljön, hanem az Úré. Hitünk attól még olyan erős és megbízhatóbb lehet, ha a mindentudó Istenre bízunk a kívánságunkat, ha lázas aggodalomtól mentesen, tökéletes bizalommal órá hagyunk mindent. Miénk az ígérete. Tudjuk, hogy hallja kérésünket, ha akarata szerint kérünk. Kéréseink ne változzanak parancssá, ne követeljük, hogy tegye meg, amit kérünk tőle. Ha a gyülekezet egységes, akkor erős és hatalmas lesz. De ha részben a világhoz húznak, sokan meg a másét kívánják – amit Isten gyűlöl –, akkor alig tehetünk valamit. A hitetlenség és bűn elzárja őket a menny elől. Annyira gyengék vagyunk, hogy nem bírjuk elviselni a nagyobb lelki jólétet, nehogy magunknak tulajdonítsuk a dicsőséget, magunknak tudjuk be az igaz tetteket és jószágot, mint annak okát, amiért Isten feltűnően megáld minket, mikor mindez csak azért lehet, hogy szánakozó Atyánk nagy szeretettel és könyörülettel van irántunk, nem pedig azért, mert bennünk lenne bármi jószág. – *Bizonyágtételek*, II. köt., 149. o.

A betegekért mondott imánál gondoljunk arra, hogy „amit kérünk kell, amint kérünk kellene, nem tudjuk” (Róm 8:26). Nem tudjuk, hogy a kért áldás a legjobb lesz-e. Ezért imáink ezt a gondolatot zárják magukba: „Uram, te ismered a lélek minden titkát, te ismered ezt az embert. Jézus, az Ő szószólója az életét adta érte, az Ő szeretete nagyobb a mi szeretetünkénél. Ezért ha dicsőségedre szolgál, és a beteg üdvére, kérünk téged Jézus nevében, hogy gyógyítsd meg őt. Ha pedig nem ez a te akaratod, úgy kérünk, hogy kegyelmed vigasztalja meg, és jelenléted tartsa fenn őt.”

Az Úr kezdettől fogva tudja a véget, ismeri az emberek szívét. A lélek minden titkát elolvashatja. Tudja, hogy azok, akikért imád-

koznak, képesek-e kiállni a próbákat, amelyek rájuk várnak, ha életben maradnak. Tudja, hogy életük önmaguk és a világ számára áldás vagy átok lesz. Ezért mondjuk azt, amikor a kéréseinket eléterjesztjük: „Mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd!” (Lk 22:42) Jézus Krisztus az Isten akaratában való megnyugvás szavait mondta, amikor a Gecsemáné-kertben imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár.” (Mt 26:39) És ha ezek Isten Fiához illettek, mennyivel inkább illenek halandó, tévedő emberi ajkakra! – *Az evangélium szolgálói*, 217–218. o.

Augusztus 15., vasárnap – A pihenés gyógyító hatása

Az Úr Jézus Krisztus azért jött le a földre, hogy fáradhatatlanul szolgálja az ember szükségleteit. Elvette erőtlenségünket, hordozta betegségeinket (Mt 8:17), hogy az emberiség minden nyomorán enyhíthesse. Azért jött, hogy levegye rólunk a betegség, a nyomor és a bűn terhét. Isten azért küldte el Őt, hogy az embernek tökéletes gyógyulást hozzon, hogy egészséget, békességet adjon neki, és tökéletessé tegye jellemét.

Különbözőek voltak a körülményei és a nehézségei azoknak, akik segítségért esedeztek, de senki, aki hozzá jött, nem távozott elégedetlenül. Gyógyító erő áradt belőle, és az embereket testileg, szellemileg, lelkileg meggyógyította.

A Megváltó munkáját nem korlátozta sem idő, sem hely... Minden nagy- és kisvárosban, minden faluban, amelyen áthaladt, rátette a kezét a szenvedőkre, és meggyógyította őket. Ahol szívesen fogadták az üzenetét, biztosította az embereket mennyei Atyjuk szeretetéről. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 17. o.

Sokan azok közül, akik Jézus segítségét kérték, saját maguk okozták a betegségüket. Krisztus mégsem fordult el tőlük. Amikor a Megváltó ereje átjárta ezeket a betegeket, felismerték bűneiket, és sokan nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is meggyógyultak.

Köztük volt a kapernaumi gutaütött is. Ő már nem is remélte, hogy meggyógyul, akárcsak a bélpoklos. A betegsége bűnös életének a következménye volt, és szenvedését a büntudat is súlyosbította. Hiába könyörgött a farizeusoknak és az orvosoknak, hogy könnyítsenek rajta.

Gyógyíthatatlannak mondták ki, bűnösnek ítélték, és kijelentették, hogy Isten haragja miatt meg fog halni. (...)

Mélységesen vágyott arra, hogy letehesse bűnei terhét. Nagyon szeretett volna Jézussal találkozni, bűnei bocsánatáról megbizonyosodni és a mennyei megbékülni. Ezután szívesen élne tovább vagy meghalna, ahogy Isten akarja. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 73–74. o.

Miért nem akarnak az emberek benne bízni, aki teremtette őket, és aki egyetlen érintésével, szavával, pillantásával meggyógyíthat minden betegséget? Ki más lenne méltó a bizalmunkra, mint aki olyan hallatlan áldozatot hozott megváltásunkért? Jakab apostol által az Úr határozott utasítást adott a kötelességünkről betegség esetén. Amikor az emberi segítség nem használ, Isten lesz népe segítője. „Beteg valaki köztetek? Hívassa a gyülekezet véneit. Imádkozzanak fölötte, s kenjék meg olajjal az Úr nevében: a hitből fakadó imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt.” (Jak 5:14–15)

Ha Krisztus hitvalló követői tiszta szívvel annyira hinnének Isten ígéreteiben, mint amennyire Sátán ügynökeiben bíznak, akkor testben és lélekben tapasztalnák meg a Szentlélek életadó erejét. – *Bizonyágtételek*, V. köt., 196. o.

Augusztus 16., hétfő – Az ok kezelése

A Megváltó ránézett a beteg szomorú arcára, látta rászzegeződött, esdeklő tekintetét. Jól ismerte a tehertől roskadozó lélek sóvárgását, hiszen Krisztus volt az, aki már otthon felébresztette a lelkiismeretét. Amikor a beteg megbánta a bűneit, és elhitte, hogy Jézus meg tudja gyógyítani őt, a könyörületes Megváltó kiárasztotta áldását rá. Jézus figyelte, amint a hit első felvillanásából kibontakozik az a meggyőződés, hogy Ő a bűnös egyedüli segítője; és látta, hogy a beteg – miközben igyekszik a közelébe kerülni – erőfeszítésének arányában a hite is egyre erősebbé válik. Krisztus volt az, aki ezt a szenvedő embert önmagához vonzotta. Jézus – „Bízzál, fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid” – szavai (Mt 9:2) kellemes zeneként jutottak el a fülébe.

A bűn terhe lehullt a beteg lelkéről. Lehetetlen kételkednie. Krisztus szavaiból kitűnt, hogy tud az emberi szívben olvasni. Ki tagadhatja akkor, hogy van hatalma a bűnöket megbocsátani? Remény foglalja el

a kétségbeesés helyét, az öröm pedig a nyomasztó bánatét. Az ember fizikai fájdalma megszűnt, és egész lényé átalakult. Több kívánsága nincs; nyugodtan, csendesén fekszik. Boldogabb annál, hogyan szólni tudna. – *A nagy Orvos lábnymán, 75–76. o.*

A gutaütött testi-lelki gyógyulást talált Krisztusban. A lelki gyógyulását fizikai felépülés követte. Nem szabad megfélekedni erről a tanulásról. Ma is ezrek szenvednek testi betegségektől, akik a gutaütöthöz hasonlóan vágyakoznak erre az üzenetre: „megbocsáttattak néked a te bűneid” (Mk 2:9). A bűn terhe, nyughatatlan és kielégítetlen vágyai képezik betegségük alapját. Nem találhatnak megnyugvást, míg nem mennek a lélek Gyógyítójához. Az a béke, amelyet egyedül Ő nyújthat, megélelénkíti az értelmet, és egészséget ad a testnek.

Jézus azért jött, „hogy az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3:8). „Őbenne volt az élet” (Jn 1:4), és Ő így szól: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10) Ő „megelevenítő szellem” (IKor 15:45). Most is ugyanolyan életadó ereje van, mint amikor a földön meggyógyította a beteget, megbocsátott a bűnösöknek. Ő „megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet” (Zsolt 103:3). – *Jézus élete, 270. o.*

Isten semmilyen helyzetben nem hagyja magára azt, aki szolgálatának szenteli az életét. Bárhova sodródunk, van egy Vezetőnk, aki eligazít; bármi a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi fáj is, bárkit gyászolunk, bármilyen magányosak vagyunk, van egy Barátunk, aki együttérez velünk. Ha tudatlanságunk tévútra visz, Krisztus nem hagy magunkra. Világosan és érthetően mondja: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.” (Jn 14:6) „Meggzabadítja a kiáltó szűkölködőt, a nyomorultat, akinek nincs segítője.” (Zsolt 72:12) – *Krisztus példázatai, 173. o.*

Augusztus 17., kedd – Menekülés

Illés sokat várt a Kármelen végrehajtott csodától. Azt remélte, Isten hatalmának a megmutatkozása után Jézabelnek nem lesz több befolyása Akháb fölött, és egész Izraelben rohamos reformáció megy végbe. A Kármel hegyén egész nap étlen, keményen dolgozott. Mégis – a fizikai megterhelés ellenére – nagyon bátor volt, amikor Akháb hintóját Jéz-réel kapujához vezette.

Attól az ellenhatástól, ami gyakran jár a nagy hit és a fényes eredmények nyomában, Illés sem menekült meg. Attól félt, hogy nem lesz tartós a Kármelen elkezdődött reformáció, és erőt vett rajta a csüggedés. Korábban a Piszga csúcsáig emelkedett, most pedig lent járt a völgyben. Amíg a Mindenható ihlette, kiállta a hit legkeményebb próbáját. Most pedig, amikor elcsüggedt, elengedte Isten kezét. Jézabel fenyegetése csengett a fülében, és úgy látszott, Sátán még mindig diadalmaskodik a gonosz asszony ármánykodása által. Illés végtelen magasra emelkedett, és a visszahatás rettenetes volt. Az Urat elfelejtve menekült el. Addig ment, amíg egy kietlen pusztában nem találta magát – egyedül... A keserű csalódástól összetört és minden emberlakta helytől messzire vetődött menekülő nem akart többet emberek szemébe nézni. Végül teljesen kimerülten elaludt. – *Próféták és királyok*, 160–161. o.

Tekintsetek fel Jézusra! Küldjete a mennybe csöndes, hitből jövő imákat! Kapaszkodjatok Isten erejébe, akár van valamilyen különleges érzésetek, akár nincs! Haladjatok előre, mintha minden imátok az Atya trónja előtt lenne, és azokat máris megválaszolta volna az, akinek az ígéretei mindig beteljesednek! Menjetek előre énekelve és Istennek dallamot írva szívetekben, még akkor is, amikor terhek és szomorúság sújtanak le benneteket! Úgy mondom nektek, mint aki tapasztalatból tudja, hogy így járva világosság jön rátok, örömben lesz részetek, a köd és a felhők pedig visszavonulnak. (...)

Naponta az Úrnak kellene odaszentelnünk magunkat – és közben megvizsgálni, hogy érzéseink összecsengenek-e a hitünkkel –, és hinnünk, hogy Ő elfogadja az áldozatunkat. Az érzés és a hit olyan távol van egymástól, mint amilyen távol van kelet nyugattól. A hit független az érzéstől. Komoly hittel kell könyörögnünk Istenhez, majd – érezve vagy nem érezve – imáink szerint kell járnunk. Az Úr Igéjében van bizonyosságunk és bizonyítékunk, ezért imádság után kételkedés nélkül kell hinnünk. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 242–243. o.

Mindenkit érnek keserű csalódások, és olykor mindenkit hatalmába kerít a csüggedés; amikor az ember sorsa fájdalom, és nehéz hinni abban, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek; amikor annyira gyötrik a bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor sokan elengedik a Mindenható kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek. Ha ekkor megnyílna a lelki szemük, és

felfognák az Úr intézkedéseit, megmentésükön fáradozó angyalokat látnának, akik lábukat az örök hegyeknél is erősebb alapra helyezik. És akkor új hit, új élet ébredne bennük. – *Próféták és királyok*, 162. o.

Augusztus 18., szerda – Túl fáradt a meneküléshez

Azok is vigaszra találnak, akik a bánattól sírnak a próbában. Jobb a bánat és a megaláztatás keserűsége, mint a bűn élvezete. Isten szenvedések által adja tudtunkra jellemünk betegségeit, hogy kegyelme által legyőzhessük hibáinkat. Életünk eddig ismeretlen fejezetei nyílnak meg előttünk, majd eljön a próba, vajon elfogadjuk-e a menny dorgálását és tanácsát. Ha megpróbáltatunk, ne bosszankodjunk, ne panaszkodjunk. Ne lázadjunk, ne tépjük ki magunkat Krisztus kezéből. Alázzuk meg a lelkünket Isten előtt. Az Úr útjai rejtve maradnak az előtt, aki saját magának tetsző fényben szeretné látni a dolgokat. Emberi természetünk számára sötétnek, örömtelennek tűnnek ezek az utak. Valójában azonban ezek a kegyelem útjai, végük pedig üdvösség. Illés nem tudta, mit tesz, amikor a pusztában kijelentette, hogy megelégtelte az életet, és azért imádkozott, hogy haljon meg. De az irgalmas Úr nem cselekedett Illés szavai szerint. Nagy munka várt még a prófétára, és annak végeztével nem kellett csüggedten, magányosan elpusztulnia a pusztában. Nem a halál porába kellett alászállnia, hanem a magaságos trónhoz emelkedett fel dicsőségben, mennyei szekéren.

Isten szava így hangzik a bánkódókhoz: „Utait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vigasztalást nyújtok neki és gyászolóinak.” (Ésa 57:18) „Az ő siralmukat örömmre fordítom, és megvigasztalom és felvidámítom őket az ő bánatukból.” (Jer 31:13) – *Jézus élete*, 301. o.

Ha valaki fölé felhők tornyosulnak, ha nehézség, szegénység vagy nyomorúság ér, Sátán máris ott terem, hogy csüggedéssel kísértse őt. Ő jellemünk gyenge pontjait támadja. Próbálja megingatni a bizalmunkat az Úrban, aki mindezt megengedte. Azzal kísért, hogy adjuk fel Istenbe vetett bizalmunkat, és kételkedjünk az Ő szeretetében. A kísértő, mint annak idején Krisztushoz, hozzánk is gyakran úgy közelít, hogy rámutat a gyengeségeinkre és a hibáinkra. Abban reménykedik, hogy elkészeríti a lelket, és tönkreteszi a kapcsolatunkat Istennel, mert ha ez sikerül neki, akkor biztos lehet abban, hogy elejtette áldozatát. Azonban ha úgy viszonyulunk hozzá, ahogy Jézus is a kísértő-

höz, akkor számos veszteségtől megmenekülhetünk. Ha szóba állunk az ellenséggel, akkor alkalmat adunk neki arra, hogy legyőzzön bennünket. (...)

Isten iránti engedelmissége és hite által győzött Krisztus. Ő mondja Jakab apostol által: „Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” (Jak 4:7) Önerőből nem szabadulhatunk ki a kísértő hatalmától, mivel Sátán legyőzte az emberiséget, ezért ha egymagunk próbálunk ellenállni a gonosznak, akkor álnokságainak csapdájába esünk. Csakhogy „erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos lesz” (Péld 18:10). Sátán rettegve menekül még a leggyengébb lélek elől is, aki az Úr hatalmas nevének erejében keres menedéket. – *In Heavenly Places*, 256. o.

Augusztus 19., csütörtök – Több, mint pihenés

Akik nem viselnek súlyos felelősségeket, vagy nincsenek hozzászokva, hogy mélyen érezzenek, azok nem érthetik meg Illés érzéseit, azok nem szánakoznak olyan gyengéden, amelyet megérdemel. Isten ismeri és látja a szív fájó gyötrelmét a kísértés és a kíméletlen tusa idején.

Amint Illés a fa alatt szunnyadt, gyengéd érintés és halk hang ébresztette fel. Rémülten moccan meg, mintha menekülni akarna, mintha az életére törő ellenség bukkant volna rá. De a föléje hajló szelíd, szeretetteljes tekintetben nem ellenségre, hanem jó baráttra ismert. Az Úr küldött angyalt táplálékkal a mennyből, hogy megsegítse hű szolgáját... Illés megerősödött, és folytatta útját a Hóreb hegyéhez. A pusztaságon haladt át. Éjjelre egy barlangban húzódott be a vadállatok elől. (...)

Illést, noha az Úr látnoka volt, hozzánk hasonló gyengeségek gyötörték. De ha Istenben bízunk, Ő soha nem hagy el, soha nem taszít el minket. Bármilyen körülmények közt szilárdan megbízhatunk benne, nem vet el, míg megőrizzük becsületességünket. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 291–292. o.

Sokszor kérnek meg arra bennünket, hogy imádkozzunk a szenvedőkért, a szomorkodókért, a csüggedtekért; és ez helyes is. Imádkoznunk kell azért, hogy Isten árásszon fényt a szomorú lélekre, és vigasztalja meg azt, akinek fáj a szíve. De az Úr csak az azokért mondott imát hallgatja meg, akik áldásai előtt kitarják a szívüket. De miközben imádkozunk ezekért a fájó szívűekért, buzdítsuk is őket arra, hogy igyekez-

zenek segíteni a még náluk is nyomorultabbakon! A szívükből elszáll a homály, miközben másokon segítenek. Amikor másokat bátorítunk azzal a vigasztalással, amitől mi is megvigasztalódtunk, az áldás visszaszáll ránk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 256. o.

Ne csüggedjetek! A gyengék megerősítetnek, az elkeseredettek reménye pedig megújul. Isten gyöngéden gondoskodik népéről. Kész meghallgatni kiáltásukat. Én nem féltém Isten művét. Az Úr maga fog róla gondoskodni. Kötelességünk eleget tenni a ránk bízott küldetésnek, alázattal élni a kereszt lábánál, és hűséges, szent életet folytatni előtte. Ha így teszünk, akkor nem vallunk szégyent, és lelkünk szent bátorsággal fog bízni az Úrban. (...)

Tudjuk, kiben bízunk. Nem hiábavaló a futásunk és a munkánk... Eljön majd a számadás napja, amikor mindenki a cselekedetei alapján lesz megítélve. (...)

Igaz, hogy a világ sötétségben van, és hogy még növekedhet az ellenszegülés, a komolytalan és gúnyolódó emberek egyre bátrabbak és egyre kitartóbbak lesznek bűnös életükben. Mi azonban tántoríthatatlanok leszünk, amikor mindez bekövetkezik. Nem céltalanul futottunk. Nem-nem! A szívemben eltökéltem, hogy Istenben bízom... Jézus megmondta, hogy elmegy helyet készíteni számomra, hogy vele lehessenek. Áldott legyen ezért az Úr! Szívem repes az örömtől, amikor erre gondolkok. – *Reflecting Christ*, 351. o.

Augusztus 20., péntek – További tanulmányozásra

A Te Igéd igazság, II. köt., 1034–1035. o.

A NYUGALOM RITMUSA

Augusztus 21., szombat délután

Krisztus igyekezett a természet felé terelni a tanítványok figyelmét: „Ha pedig a mezőnek fűvét, amely ma van, és holnap kemencébe vetetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek?” (Mt 6:30) Mit gondoltok, mennyei Atyánk miért nem barna vagy szürke szőnyeget terített a földre? A legnyugtatóbb színt választotta, amely igen kellemes az emberi szemnek. Az élénkzöld látványa örömmel tölti el a szívet, és felüdíti a megfáradt lelket. E zöld takaró nélkül a légkört ellepné a por, és a föld pusztaságnak tűnne. Minden fűszál, minden rügy és virág Isten szeretetének jele, amely hitre és bizalomra tanít bennünket. Krisztus felhívja a figyelmünket a természet szépségére, és biztosít, hogy még a legfényűzőbb királyi ruha sem vetekedhet egy alázatos virág szépségével. Ti, akik a gazdagság álszépségei, drága festmények, bútorok vagy ruhák után áhítoztok, hallgassátok meg a mennyei Tanítómester szavát! Ő rámutat a mező virágaira, melyek bár egyszerűek, emberi kéz mégsem képes előállítani a szépségüket. – *Sons and Daughters of God*, 75. o.

Krisztus nemcsak a nyugalomnappal kapcsolta össze tanításait, hanem a verejtékes hétköznapokkal is. Bölcsességre tanítja a szántóvetőt. A szántásból és vetésből, a talaj megműveléséből és az aratásból vett példákkal arról a munkáról tanít, amelyet kegyelme végez el az emberi szívben. Isten azt akarja, hogy megértsük igazságának tanulságait a hasznos munka minden ágában és az élet minden területén. Ha így teszünk, akkor nem köti le annyira a mindennapi küszködés a figyelmünket, hogy elfelejtsük Istent, hanem állandóan emlékeztet Teremtőnkre és Megváltónkra. Istenfogalmunk aranyfonálként húzódik végig minden családi gondunkon és elfoglaltságunkon. A természet újra felragyogtatja előttünk az Úr dicsőségét. A mennyei igazságoknak mindig újabb és újabb leckéit tanuljuk meg, és átalakulunk az Atya tisz-

taságot sugárzó képmására. Így leszünk „az Úr tanítványai”, és amire elhívott minket, abban maradunk meg „az Isten előtt” (Ésa 54:13; 1Kor 7:24). – *Krisztus példázatai*, 26. o.

A mennyei lények folyamatosan munkálkodnak, és az Úr Jézus is példát adott nekünk a munkavégzésre. Ő sok helyen járt, és mindenhol jót tett. Isten teremtett művei szüntelenül végzik kijelölt feladatukat: a tenger állandó mozgásban van; a sarjadó fű gyönyörű szép ruhába öltözteti a mezőket; a nap, a hold és a csillagok szerepe is nélkülözhetetlen. – *Az én életem ma*, 130. o.

Augusztus 22., vasárnap – A pihenés előzménye

A föld rendkívül szép volt, amikor kikerült az Alkotó kezéből. Felszínét hegyek, dombok és síkságok tették változatossá; elragadó folyók és gyönyörű tavak tarkították. De azok nem meredek, zord dombok és hegyek voltak tele félelmetes lejtőkkel és ijesztő szakadékokkal, mint a mostaniak. A föld sziklás vázának éles, érdes peremeit betemette a termékeny talaj, amely mindenütt gazdag növényzettől zöldellt. A magaslatokat fák koronázták, fenségesebbek, mint a mostaniak. A levegő tiszta és egészséges volt, káros kigőzölgéstől mentes. A táj szépsége túlszárnyalta a legpompásabb palota díszes parkját. Az angyalsereg gyönyörködve nézte ezt a képet, és örült Isten csodálatos művének. – *Lift Him Up*, 47. o.

Teremtői művének megkoronázásaként Isten megteremtette az embert. Saját képmására alkotta, és úgy tervezte, hogy az ember képviselje az Urat. Sajnos Sátán mindent megtett annak érdekében, hogy kitörölje az Atya képmását az emberből, és saját képmására formálja a teremtés koronáját. Isten végtelenül szereti az embert, hiszen a saját képére és hasonlatosságára teremtette őt. (...)

Ha meg akarjuk érteni az ember Istentől kapott értékét, előbb meg kell értenünk a megváltási tervet, azt a végtelen áldozatot, amit Megváltónk hozott annak érdekében, hogy az emberiséget megmentse az örök pusztulástól. Jézus meghalt, hogy visszaszerezze a drágagyöngyöt. (...)

Az Úr az Ő egyszülött Fiát adta, hogy megváltson bennünket a bűntől. Kezének alkotásai, az Ő képviselői vagyunk ezen a világon, és az

Atya elvárja tőlünk, hogy tiszta étellel és az igazgyöngy visszaszerzésére tett határozott erőfeszítéssel nyilatkoztassuk ki emberi mivoltunk igazi értékét. Jellemünket a mennyei jellemhez kell alakítanunk a szeretet által munkálkodó és a lelket megújító hit révén. Isten kegyelme szépíti és nemesíti meg a jellemet, és szenteli azt meg. Az Örökkévaló bölcsen tevékenykedő szolgájának munkáját siker fogja koronázni. – *Lift Him Up*, 48. o.

Amikor a farizeusok később megkérdezték Jézust a válás törvényességéről, az Úr a házasság intézményére terelte a figyelmüket, amint azt Isten a teremtéskor elrendelte... Krisztus Éden áldott, boldog napjaira hívta fel a figyelmüket, amikor az Atya mindent „igen jó”-nak jelentett ki. Az Úr akkor vezette be a szombatünneplést, akkor alapozta meg a házasságot Isten dicsőségére és az emberiség áldására. Akkor hirdette ki a házasság törvényét Ádám gyermekei számára, amikor házasságban kapcsolta össze a szent pár kezét mondván: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté” (1Móz 2:24), így jelentve be a házasság törvényét Ádám utódai számára egészen az idők végéig. Amit az örökkévaló Atya jónak jelentett ki, az a legmagasztosabb áldás és a legmagasabb növekedés törvénye az ember számára. – *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 63. o.

Augusztus 23., hétfő – A pihenés parancsa

Isten fenntartotta a hetedik napot az ember számára és javára és Teremtőnk dicsőségére. Azért adta a szombatnapot, mert az ember szükségletei megkívánják, hogy legyen egy nyugalomnapja, amikor a munkától és a gondoktól megpihen. Egészségünk és életünk veszélyben lenne, ha nem volna egy pihenőnapunk a hatnapi munkavégzés után. – *Az én életem ma*, 140. o.

A szombat örök jel Isten és népe között. Ez a jel a következőképpen valósul meg: mindazok, akik megtartják a szombatot, azt fejezik ki, hogy az élő Istent, az ég és a föld Teremtőjét szolgálják. A szombat addig lesz jel a menny és az Ő népe között, amíg az Úrnak lesz népe ezen a földön. – *Spiritual Gifts*, III. köt., 267. o.

Az Édenkert közepén állt a jó és gonosz tudásának fája. Hasonlóképpen áll a szombat is a Tízparancsolat középpontjában. Édenben a fa gyümölcsére vonatkozóan hangzott el a tiltás: „abból ne egyetek... hogy meg ne haljatok” (1Móz 3:3). A szombatra vonatkozóan pedig ezt mondta az Úr: Szenteljétek meg e napot – „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” (2Móz 20:8) Ádám számára a jó és gonosz tudásának fája jelentette a próbát, és hasonlóképpen adta Isten a negyedik parancsolatot minden gyermeke hűségének próbájaként.

A szombat jel Isten és népe között. Szent nap, amelyet a Teremtő adott az embernek, hogy megpihenjen, és a szent dolgok fölött elmélkedjen. Az Úr elrendelte, hogy örök szövetségként tartsák meg e napot nemzedékről nemzedékre. A szombatra különleges kincsként kellett tekinteni, mint olyan ajándéokra, amit gondos és szeretetteljes megőrzésre kapott az ember.

Megtartva a szombatot emlékezzünk arra, hogy az egy mennyei jel, amit az ember szeretett Urától kapott, és ha engedelmes marad, akkor beléphet Isten városába, ahol majd a rendelkezésére fog állni az élet fájának gyümölcse. Amikor a hetedik napon félbeszakítjuk a munkánkat, akkor arról teszünk bizonyosságot a világ előtt, hogy a Mindenhatóhoz tartozunk, és hogy teljes mértékben igyekszünk betartani az Ő parancsolatait. Ezáltal elismerjük, hogy Ő a mi Urunk, hiszen Ő teremtette hat nap alatt a földet, a hetediken pedig megnyugodott. – *Our High Calling*, 343. o.

Augusztus 24., kedd – Új körülmények

Isten végetlenül szerette és gondoskodott gyermekeiről, amikor kenyeret adott nekik az égből. Az ember az „angyalok eledelet” fogyaszthatta. A mannával hármás csoda valósult meg: a hatodik napon kétszer annyi manna hullott, míg a hetediken egyáltalán nem hullott manna, de a szombatra félretett táplálék nem romlott meg, miközben a hétköznap szedett mannát nem lehetett másnapra hagyni, hanem el kellett fogyasztani. Ezek a csodák a szombat szentségét voltak hivatottak a nép elméjébe vésni. Miután bőven kaptak eledelt, szégyellni kezdték hitetlenségüket és elégedetlenségüket, ezért megígérték, hogy a jövőben bízni fognak az Úrban. Ámde hamar

megfeledeztek fogadalmukról, és máris elbuktak az első hitpróbán. – *Spiritual Gifts*, III. köt., 255. o.

Mielőtt a zsidók beléptek az ígélet földjére, Mózes figyelmeztette őket: vigyázzanak „a nyugalom napjára”, „szenteljék meg azt” (5Móz 5:12). Az Úr a zsidókat hűséges szombatünneplésük által akarta állandóan emlékeztetni arra, hogy számadással tartoznak neki mint Teremtőjüknek és Megváltójuknak. Amíg helyes lelkülettel ünneplik a szombatot, addig nem létezhet bálványimádás. De ha a Tízparancsolatnak ezt az előírását mellőzik, és nem tartják kötelezőnek, elfeledkeznek a Teremtőről, és más isteneket fognak imádni. „A nyugalom napjait is nekik adtam – nyilatkoztatta ki Isten – annak jeléül, hogy van közünk egymáshoz, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, aki megszentelem őket.” – *Próféták és királyok*, 181. o.

Hiszitek-e teljes szívetekből, hogy az Úr eljövetele közel van, és hogy nekünk kell a világgal közölni az utolsó kegyelmi üzenetet, azt a kegyelmi üzenetet, amelyhez hasonlót az Úr még sohasem küldött a bűnös világnak? Vajon olyan példát adunk, amelyet kell? Bizonyosságot teszünk-e az életünkkel és eljárásunkkal egész környezetünknek arról, hogy várjuk Urunk és Üdvözítőnk dicsőséges eljövetelét, annak a Jézus Krisztusnak az eljövetelét, aki halandó testünket elváltoztatja, és az Ő megdicsőült testéhez teszi hasonlónak? Félek, hogy ezeket az igazságokat nem hisszük úgy, és nem vagyunk velük úgy tisztában, ahogy kellene. Akik hisznek a nagy fontosságú, korszerű igazságban, melyet vallunk, éljék is meg hitüket. – *Tapasztalatok és látomások*, 111. o.

Krisztus hatalommal és nagy dicsőséggel jön el, a maga dicsőségével és az Atya dicsőségével. Vele jönnek a szent angyalok. Miközben az egész világot sötétség borítja, Jézus szentjeinek lakhelyén világosság lesz, és felfogják második eljövetelének első fénysugarát. A makulátlan, tiszta fény az Ő tündöklő lényéből sugárzik, és mindazok imádják, akik szolgálták... Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És mikor a Király eljön a maga

fenségében, dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban örülnek.
– *Krisztus példázatai*, 420. o.

Augusztus 25., szerda – Újabb ok a pihenésre

A menny Ura, Istene a vezérünk. Olyan vezér Ő, akit biztonságban lehet követnünk, hiszen sohasem követ el hibát. Tiszteljük Istent és az Ő Fiát, Jézus Krisztust, akin keresztül a világgal érintkezik. Az Atya Krisztus által közölte Mózesnek az Izrael gyermekeinek szánt utasításokat. Krisztus szabadította ki őket az egyiptomi rabszolgaságból. Mózes és Áron volt a nép látható vezére. Láthatatlan vezérünk Mózesnek közölte az utasításokat, hogy adja tovább a népnek.

Ha Izrael engedelmeskedett volna a Mózes által kapott utasításoknak, egyetlen izraelita sem esett volna áldozatul betegségnek vagy halálnak a pusztában. Mert hiszen biztos vezető alatt álltak. Krisztus ígéretet tett, hogy biztonságban elvezeti őket az ígéret földjére, ha követik irányítását. Ez a roppant sokaság, több mint egymillió ember, közvetlenül Jézus kormányzása alatt állt. Ők voltak Krisztus családja, és Krisztus mindegyiküket a szívében hordozta. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1117–1118. o.

A megváltás témája kimeríthetetlen, a legmélyebb elmélkedésünkre méltó. Túlszárnyalja a leghatalmasabb gondolatot és a legélénkebb képzelet határát. Ki kutathatná ki Istent? Minden ember előtt nyitva áll a bölcsesség és ismeret kincstára. Ha a legtehetségesebb emberek ezrei arra áldoznák is minden idejüket, hogy szüntelenül élénk állítsák Jézust, miközben azt tanulmányoznák, hogyan mutassák be az Ő páratlan szépségét, akkor sem meríthetnék ki ezt a tárgyat.

Noha nagy és tehetséges írók csodálatos igazságokat ismertettek meg velünk, és növekvő világosságot tártak az emberek elé, még napjainkban is találunk feltáratlan igazságokat és hatalmas munkaterületeket, mert a megváltás témája kimeríthetetlen. A mű évszázadról évszázadra nőtt, bemutatva Krisztus életét és jellemét, valamint az engesztelő áldozatban megnyilvánuló isteni szeretetet. Az örökkévalóságon át a megváltás témája foglalkoztatja majd a megváltottak gondolatait. Új és gazdag felfedezések születnek a megváltás tervében az örökkévaló korokon át. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 403. o.

Jézus, a világ Világossága eltakarta mennyei fényességét, eljött, hogy emberként lakjon a földön, és az emberek anélkül ismerhessék meg Teremtőjüket, hogy dicsőségének fényétől elpusztulnának... Krisztus lejött, hogy megtanítsa az embereket a menny elvárásaira. Isten kezének műveit látjuk az égen, a földön, az óceán roppant vizében. A teremtett világ az Ő hatalmáról, bölcsességéről és szeretetéről tesz bizonyosságot. Azonban a csillagokból, az óceánból vagy a vízesésből nem ismerhetjük meg az Úr személyiségét úgy, ahogy azt Jézus kinyilatkoztatta.

A Megváltó szelídséggel, együttérzéssel, irgalommal és figyelmeséggel mutatta be Isten jellemét, és mindenkor az Atya és az ember szolgálatában állt. – *Sons and Daughters of God*, 21. o.

Augusztus 26., csütörtök – Szombatünneplés

A szombat nemcsak Izraelért rendeltetett, hanem a világért is. Az ember Édenben ismerte meg, és az a Tízparancsolat többi előírásához hasonlóan maradandóan kötelező érvényű. A törvényről, melynek a negyedik parancsolat egy része, Krisztus kijelenti: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.” (Mt 5:18) Amíg a menny és a föld fennáll, addig a szombat is megmarad, mint a Teremtő hatalmának jelképe. Amikor pedig az Éden újra felvirágozik a földön, Isten szent pihenőnapját mindenki tisztelni fogja a nap alatt. A dicső új föld lakosai „szombatról szombatra” feljönnek „engem imádni, szól az Úr” (Ésa 66:23). – *Jézus élete*, 283. o.

Tegyük áldássá az Úr szombatját magunk és gyermekeink számára! A szülők örömmel mutathatják meg gyermekeiknek a nyíló virágokat, rügyeket, a szép fákat és a füveket, és taníthatják meg nekik, hogy mindezeket Isten teremtette. Hat napon át végezte teremtő munkáját, és a hetedik napon megnyugodott, majd megszentelte, amit teremtett. Így a szülők összekapcsolhatják a gyerekeiknek adott tanításokat a természet csodáival, és amikor a gyermekek a természet szépségeit nézegetik, ezek is Teremtőjük felé fordítják a figyelmüket. Gondolataik a természet Istenére irányulnak, és visszagondolnak a világ teremtésének idejére, amikor Alkotónk a szombat napját alapította, és minden fia ujjongott örömeiben.

Boldog az a család, amely szombaton a mezőn keresztül, a tópart mellett vagy a ligeteken át sétálhat az istentisztelet helyére, miképp Jézus ment tanítványaival a zsinagógába. – *Az én életem ma*, 140. o.

A szombat a teremtői és megváltói hatalom jele; Istenre mutat mint az élet és tudás forrása; felidézi az ember eredeti dicsőségét, és ezzel bizonyosságot tesz arról, hogy Ő újjá akar teremteni bennünket saját kép-mására.

A szombatot és a családot az Úr az Édenben hozta létre, és azt akarja, hogy azok felbonthatatlanul összekapcsolódjanak. Ezen a napon, jobban, mint a többi napon, édeni életet élhetünk, Isten terve az volt a család tagjai számára, hogy egyesüljenek a munkában és a tanulásban, az istentiszteleten és a szórakozásban; az apa mint a család papja, a szülők együtt mint gyermekeik tanítói és társai. A bűn következményei megváltoztatták az életfeltételeket, és megakadályozták ezt a szent társulást. Az apa gyakran egész héten alig láthatja gyermekeit. Majdnem teljesen meg van fosztva attól az alkalomtól, hogy velük legyen, és tanítsa őket. Isten szeretete azonban határt szabott a munka követelményeinek; irgalmas kezét a szombat fölé helyezte. Az Ő napján megőrzi a család számára a vele, a természettel és az egymással való kapcsolódás alkalmát. – *Előtted az élet*, 250. o.

SZOMBATI NYUGALOM

Augusztus 28., szombat délután

Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy az Alkotó dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette a természet szépségéből mélységes tanításait. Tanulmányozzuk jobban a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és a maga békességére és szeretetére irányítja a figyelmünket. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

Isten kijelentette: „Csak a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek a nyugalomnapja.” Megszentelte és megáldotta a szombatot. (...) A tíz parancsolat közül ez az egy jelenti ki Isten mivoltát. Különbséget tesz Isten és más istenek között. Kijelenti, hogy Ő teremtette az eget és a földet, a fákat és a virágokat, majd az embert is. Ezt az Urat kell félned a gyerekeid előtt, és amikor virágot mutatsz nekik, mondd el, hogy a Mindenható teremtette azt, de a hetedik napon megnyugodott teremtői munkájából. (...) A szombat Isten által ránk hagyott emlékűnnep.

A parancsolat rámutat Istenre, az ég és a föld Teremtőjére, és megkülönbözteti Őt a hamis istenektől. Azok, akik megtartják a hetedik napot, bizonyosságot tesznek arról, hogy az Atyát imádják. Így lett a szombat az Isten iránti engedelmség jele, és ez így lesz addig, amíg lesz ember a földön, aki szolgálja az Urat. – *Sons and Daughters of God*, 59. o.

Isten nem csak a zsidóknak adta a törvényt. Rendeletei az egész világra nézve kötelező érvényűek. „Ha valaki akár egy parancsolatot is áthág, az összes parancsolatot megrontja.” A törvény tíz törvénye

olyan, mint egy lánc. Ha egy láncszem elszakad, a lánc hasznavehetetlenné válik. A törvény egyetlen előírását sem lehet visszavonni vagy módosítani a törvénytaposó megmentése céljából. Míg lesznek családok és nemzetek, addig védelmezni kell a tulajdont, az életet és az egyént. Míg a jó és a gonosz szembenállnak egymással, az ember cselekedeteinek vagy áldás, vagy átok lesz a következménye, és mind ez ideig mi, emberek, is az Isten törvényének a hatásköre alatt vagyunk. Az erkölcsi törvény csak akkor vesztheti érvényét, ha az Úr többé nem várja el az embertől, hogy feltétel nélkül szeresse Őt, tisztelje a nevét, szentelje meg a szombatot, és ha megengedi, hogy az emberek eltekintessenek egymás jogaitól, gyűlöljék és bántsák egymást. – *The Signs of the Times*, 1882. január 19.

Augusztus 29., vasárnap – A szombat és a teremtés

A szombat a természet felé tereli gondolatainkat, és összeköttetésbe állít a Teremtővel. Ma is hallhatjuk a madarak énekében, a fák susogásában, a tenger zenéjében az Ő hangját, aki Ádámmal beszélgetett hűvös alkonyatkor az Édenben. Miközben hatalmát szemléljük a természetben, vigaszt találunk, mert ugyanaz az ige, amely mindent teremtett, életet szól a léleknek is. Ő, „aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett” (2Kor 4:6). – *Jézus élete*, 281. o.

Isten az embert a saját képmására teremtette. Ebben nincs semmi titokzatos. Alaptalan az a feltevés, hogy az ember lassú, fokozatos fejlődéssel alakult ki az alsóbbrendű állat- vagy növényvilágból. Ez a tanítás a Teremtő csodálatos munkáját az ember szűk, földi fogalmaihoz alacsonyítja le. Az ember olyan eltökélten tagadja Istent mint a világegyetem korlátlan urát, hogy lefokozza saját magát, és megfosztja eredetének méltóságától. Aki a magasba helyezte a csillagvilágokat, és nagy hozzáértéssel színezte ki a mező virágait, aki betöltötte a földet és az eget hatalmának csodáival, amikor dicsőséges művének megkoronázása elkövetkezett – hogy a gyönyörű föld uraként valakit a közép-pontba helyezzen –, olyan lényt teremtett, aki méltó a neki életet adó kézhez. Az emberiség családfája, ahogy azt az ihletett Ige megadja, nem valami fejlődő csírákig, puhatestű állatokig és négy lábúakig követi

vissza nyomon az eredetét, hanem a hatalmas Teremtőig. Ádám a földből formálva is „Isten fia” volt.

Az Úr az embert – mint képviselőjét – az alacsonyabb rendű lények fölé helyezte. Ezek a lények nem tudják megérteni, sem elismerni korlátlan uralmát, de Isten úgy alkotta őket, hogy képesek legyenek szeretni és szolgálni az embert. A zsoldáros így beszél: „Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél... a mezőnek vadait is; az ég madarait és... mindent, ami a tenger ösvényein jár.” (Zsolt 8:7-9) – *Pátriárkák és próféták*, 44-45. o.

Ádám megteremtésekor uralmat kapott a föld felett, de mivel engedett a kísértésnek, Sátán hatalma alá került. „Mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett.” (2Pt 2:19) Amikor az ember Sátán foglya lett, az uralom, amely az övé volt, legyőzőjének kezébe került át. Így lett az ördög „e világ istene” (2Kor 4:4). Kisajátította azt az uralmat, amelyet eredetileg Ádám kapott. De Krisztus, aki áldozatával megfizette a bűn büntetését, nemcsak megváltja az embert, hanem vissza is adja neki eljátszott uralmát. Mindent, amit az első Ádám elvesztett, helyreállít a második. – *Pátriárkák és próféták*, 67. o.

Augusztus 30., hétfő – A szabadság ünnepe

A zsidókra vonatkozó rendelkezések közül egyik sem különböztette meg őket olyan tökéletesen a környező népektől, mint a szombat. Isten terve szerint a szombat megtartása az Őt imádók megjelölése lesz. Elkülönülésük jele a bálványimádástól, és jele az igaz Istennel való kapcsolatuknak is... Amikor az Úr a parancsot adta Izraelnek: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2Móz 20:8), ezt is hozzátette: „Szent emberek legyetek énelöttem.” (2Móz 22:31) Csakis így különböztethette meg a szombat Izraelt, mint az Isten imádoit. – *Jézus élete*, 283. o.

A mennyben zajló csata után Sátán és követői kivették a mennyből. Nekünk, embereknek ennek a bukott ellenségnek a kísértésével kell szembesülnünk. Ha Krisztus hatalma nem tart meg bennünket, Sátán minden bizonnyal ugyanolyan álnokságokkal fog tévelygésre vezetni, mint ahogy az egész világot elcsábította. Egyedüli biztonságunk, ha nem emberi erőben, nem ember karjában, hanem Isten kar-

jában bízunk. A mennyei természet részeseit Sátán nem tudja elcsábítani. (...)

Minden ember próbára lesz téve... Isten tulajdonai vagyunk. Jézus Krisztusra mint példaképünkre kell tekintenünk, és meg kell látnunk, hogy milyeneknek kell lennünk. Minden lélek nevelje magát arra, hogy ne emberekre nézzen, hanem Jézusra, mert Ő a mi hitünk szerzője és bevégezője. – *The Upward Look*, 149. o.

A megszentelődés azt jelenti, hogy a mennyei természet részeseivé válunk, Jézus lelkületével és gondolatával rendelkezünk, és folyamatosan tanulunk Krisztus iskolájában... Ezt a változást azonban egyikünk sem képes saját erejéből megvalósítani. A Szentlélek, a Jézus által küldött Vigasztaló változtathatja meg a jellemet Krisztus képmására, és amint ez megvalósul, visszatükrözzük az Úr dicsőségét. Ezáltal a Megváltót szemlélő ember jelleme olyannyira hasonlóná válik az Ő jelleméhez, hogy aki rátekinthet, mintegy tükörben látja Jézus jellemét. Szinte észrevétlenül változunk át napról napra, távolodunk el saját utainktól és vágyainktól, miközben egyre közelebb kerülünk Krisztus útjához és akaratahoz, valamint az Ő jellemének szépségéhez. – *Reflecting Christ*, 20. o.

Augusztus 31., kedd – Idegenek a kapuinkon belül

Isten azért szabadította meg a zsidó népet az egyiptomi szolgaságból, hogy áldás legyen a nemzetek számára, és hogy az Atya neve ismertté váljon „az egész földön” (2Móz 9:16). Ha engedelmeskednek az Úr kívánalmainak, messze túlszárnyalják a többi népet bölcsességben és értelmi képességek terén. Ezt az elsőbbséget azonban azért kell elérniük és megőrizniük, hogy általuk valósuljon meg Isten szándéka „a föld valamennyi népével” kapcsolatban.

Izrael egyiptomi rabszolgaságából való szabadulását és az ígéret földje elfoglalását kísérő csodálatos intézkedések sok pogányt arra készítettek, hogy Izrael Istenét a legfőbb Úrnak ismerjék el. „Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr, ha kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kihozom közülük Izrael fiait.” (2Móz 7:5) Még a gőgös fáraó is kénytelen volt elismerni Jahve hatalmát. „Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izrael fiaival együtt, menjetek és tiszteljétek az

Urat... Kérjétek áldást rám is!” (2Móz 12:31–32) – *Próféták és királyok*, 368–369. o.

Eddig maguk az izraeliták is rabszolgák voltak. Most, amikor olyan helyzetbe kerültek, hogy maguk is tarthattak rabszolgákat, óvakodniuk kellett az olyan kegyetlenkedéstől és kizsákmányolástól, amelytől ők is sokat szenvedtek az egyiptomi munkavezetők velük szemben gyakorolt eljárása során. Saját keserű szolgaságuk emléke arra kellett, hogy indítsa őket, hogy beleképzeljék magukat a rabszolgák helyzetébe, és ezért igyekezzenek hozzájuk kedvesek és könyörületesek lenni. Úgy viselkedjenek velük szemben, miként szeretnék, hogy velük szemben mások viselkedjenek.

Az özvegyek és árvák jogait különösképpen meg kell védelmezniük. Tehetetlen helyzetük gyengéd tekintetbevételét az Úr nagyon a lelkekre kötötte. „Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. És felgerjed haragom, és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká.” (2Móz 22:23–24) Azokat az idegeneket is meg kellett oltalmazniuk minden rossztól és az elnyomástól, akik egyesültek Izraellel. „A jövevényt ne nyomorgasd, hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén.” (2Móz 23:9) – *Pátriárkák és próféták*, 310. o.

Az Úr komoly áldást ígér azoknak, akik tiszteletben tartják a szombatot, akik megértik és megvalósítják a szombattartással kapcsolatban rájuk háruló kötelezettségeket. „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a földnek magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj. Mert az Úr szája szól.” – *Bizonyságtételek*, II. köt., 701. o.

Szeptember 1., szerda – A szombat megszentelése szolgálattal

Jézus azt állította, hogy a nyomorultak megszabadításának munkája összhangban áll a szombatparancsolattal. Összhangban van Isten

angyalainak munkájával, akik örökké fel- és leszállnak a menny és a föld között, hogy a szenvedő emberiségen segítsenek. A Megváltó kijelentette: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 5:17) Minden nap Istené, amikor véghez lehet vinni terveit az emberiségért. (...)

Megtiltaná Isten a napnak, hogy a feladatát elvégezze szombaton, megakadályozná langyos sugarait abban, hogy a földet melegítsék, és növényeit táplálják? Nyugodnia kell a világok rendszerének is azon a szent napon? (...)

A természet folyásának változatlanul haladnia kell. Az Úr nem állíthatja meg a kezét a pillanat kedvéért, különben az ember elerőtlenedne és meghalna. Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a beteget kezelni kell, a szűkösödőt el kell látni. Nem fogják büntetlenek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Ő nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet. – *Jézus élete*, 206–207. o.

A negyedik parancsolat szerint a szombatot pihenésre és istentiszteletre szenteljük. Minden világi foglalkozást abbahagyunk, azonban az irgalmasság és a jótékonyág cselekedetei megegyeznek Isten szándékával. A jó tetteket nem korlátozza sem idő, sem hely. A szenvedések enyhítése, a bánkódók vigasztalása szeretetből fakadó cselekedet, szolgálat, amely megdicsőíti az Úr szent napját. (...)

A szenvedések enyhítését Megváltónk az irgalmasság cselekedetének nyilvánította, ezért nem jelenti törvénye megrontását.

A szenvedőket sohasem szabad elhanyagolnunk. Jézus Krisztus a saját példájával mutatta meg, hogy a segítségnyújtás helyénvaló szombatnapon. – *Az én életem ma*, 231. o.

Ha Izrael hű marad megbízatásához, a föld minden népe részesül azokból az áldásokból, amelyeket ő kapott. De azok szíve, akikre Isten a megmentő igazság ismeretét bízta, érzéketlen volt a körülöttük levők szükségleteivel szemben. Mivel szem előtt tévesztették a menny szándékát, úgy kezelték a pogányokat, mint akiket az Úr kizárt a kegyelméből. Elrejtették az igazság világosságát, és így sötétség uralkodott. A tudat-

lanság fátyla borult a népekre, és ők nem sokat tudtak Isten szeretetéről. Elburjázott a tévelygés és a babona. – *Próféták és királyok*, 371. o.

Szeptember 2., csütörtök – Istenhez tartozásunk jele

Egy író az Isten törvénye megváltoztatására irányuló kísérletet ahhoz az egykori gonosztetthez hasonlította, amikor a fontos útkeresztveződésnél felállított jelzőtáblát elfordították, hogy rossz irányba mutasson. Ezzel sok bonyodalmat és nehézséget okoztak.

Az Úr útjelző táblát állított fel az élet vándorainak. Egyik ága azt mutatja: a Teremtő iránti engedelmség a boldogsághoz és élethez visz, a másik ága: az engedetlenség a boldogtalansághoz és halálhoz vezet. Isten olyan világosan határozza meg a boldogság útját, mint amilyen egyértelmű volt a zsidó államban, hogy melyik út vezet a menedékvárosba. De emberi létünk végzetes órájában a jónak nagy ellensége elfordította az útjelző táblát, és így tömegek tévesztik el az utat.

Isten Mózes által eligazítást adott Izraelnek: „Tartsátok meg szombatjaimat, mert jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre. Így tudjátok meg, hogy én, az Úr vagyok a megszentelőtök... Örök jel ez köztem és Izrael fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az Úr az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megpihent.” (2Móz 31:13–17) – *Próféták és királyok*, 179. o.

A szombat Isten és a népe közti szövetség jele. Annak jele, hogy ők a menny engedelmes alattvalói, akik megtartják az Úr szent törvényét. Az Úr azért rendelte el a szombattartást, hogy az emberek ne feledkezzenek el róla, és hogy hű alattvalóit megkülönböztethesse törvényének megszegőitől. Ez az a hit, melyet egyszer s mindenkorra a szenteknek adott, akik erkölcsi hatalommal állnak a világ előtt, szilárdan megtartva a hitet. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 198. o.

Amikor az Úr kiszabadította Egyiptomból Izrael népét, és rájuk bízta törvényét, akkor arra is tanította őket, hogy a szombat megünneplése által legyenek megkülönböztethetők a bálványimádóktól. Ez különböztette meg Isten fensőbbiségének elismerőit azoktól, akik nem hajlandók teremdjüknek és királyuknak elismerni Istent. (...)

Amikor Izrael leszármazottai kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Úgy ma is ez a jel

különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Úr és a népe között fennálló kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik a menny törvényét, és ez különbözteti meg a hű alattvalókat a törvénszegőktől. – *Bizony-ságtételek*, VI. köt., 349. o.

Szeptember 3., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete, „A szombat” című fejezet. *Megszentelt élet*, „Életszentség útja: engedelmisség” című fejezet.

11.

TÖBBRE VÁGYUNK

Szeptember 4., szombat délután

Az előző századokban a Szentírást lefordították görög nyelvre, a Római Birodalomban általánosan használt nyelvre. Mindenütt éltek elszórtan izraeliták, és az eljövendő Messiásra irányuló várakozásukban bizonyos mértékig a pogányok is osztoztak. Azok között, akiket a zsidók pogányoknak neveztek, sokan helyesebben értelmezték a Messiásra vonatkozó szentírási jövendöléseket, mint Izrael tanítói. Voltak, akik a bűntől szabadító Megváltót várták az eljövendőben. Filozófusok igyekeztek behatóan tanulmányozni a héber rendtartás titkait, de a zsidók vakbuzgósága akadályozta a világosság terjedését. Mivel mindinkább elzárkóztak más nemzetektől, nem voltak hajlandók megosztani velük még azt a kevés ismeretet sem, amit a szimbolikus szertartásokról tudtak. Az igazi Tanítónak kellett eljönnie. Annak kellett rávilágítania a jelképek értelmére, akire az összes előkép mutatott.

A természetén keresztül, előképek és jelképes szolgálatok útján, a pátriárkák és a próféták által Isten szólt e világhoz. Tanításait emberi nyelven kellett közölnie az emberiséggel. A szövetség Követének kellett megszólalnia. Az Ő hangjának kellett felcsendülnie az Ő templomában. Krisztusnak kellett eljönnie, hogy olyan ígéret szóljon, amelyek világosak és jól érthetők. Neki – az igazság szerzőjének – kellett elválasztania az igazságot az emberi kijelentések pelyvájától, ami hatástalanítja a tiszta üzenetet. Világosan meg kellett határoznia Isten kormányzatának elveit és a megváltás tervét. Az Ószövetség tanításait teljességükben kellett az emberek elé tárni. – *Jézus élete*, 33–34. o.

Törekedjünk mindinkább követni Krisztust és a jó Pásztor példáját, ahogyan tanítványai kis csoportjával munkálkodott, ahogy velük és az emberekkel az ószövetségi írásokat tanulmányozta. Tevékeny szolgálata nem csupán prédikálásból állt, hanem nevelte is a népet. Miközben

falvakon haladt keresztül, személyesen érintkezett az emberekkel otthonukban, tanította őket, gondoskodott szükségleteikről. S amikor az Őt követő tömeg szaporodott, ha kedvező hely kínálkozott, beszélt hozzájuk, előadásait pedig egyszerűsítette, mert példázatokot és jelképeket alkalmazott. – *Evangelizálás*, 203. o.

Jézus tanítási módszerét, ami kellemes és vonzó volt, az egyszerűség jellemezte. A mennyek országának titkait olyan jelképek által mutatta be, amiket ismertek a hallgatói, ezért az egyszerű emberek örömmel hallgatták Őt, hiszen megérthették szavait. Krisztus nem használt bonyolult kifejezéseket, melyek megértéséhez szótárra lett volna szükség. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 240. o.

Az Üdvözítő maga hozta létre a zsidó üdvrendet, amely a menny pecsétjét hordta magán. A megváltás nagy igazságai előképek és jelképek mögé rejtöztek. Amikor pedig Jézus Krisztus eljött, a zsidók nem ismerték fel, akire a szimbólumok mutattak. Isten Igéje a kezükben volt, de a nemzedékről nemzedékre átörökített hagyományok, valamint a Szentírás emberi magyarázatai eltakarták előlük a Jézusban rejlő igazságot. A szent iratok lelki mondanivalója elveszett. Nyitva állt előttük az ismeretek kincsestára, de ők mit sem tudtak róla. – *Krisztus példázatai*, 104. o.

Szeptember 5., vasárnap – „Mózesre keresztelkedtek meg...”

Ősi Izrael példájának figyelmeztetés a célja Isten ma élő népe számára, hogy ki tudják kerülni elődeik hitetlenségét, és megmeneküljenek az Úr haragjától. Ha a szent történelemből kihagyták volna a zsidók vétkeit, ha csak erényeiket sorolták volna föl, akkor nem lenne számunkra ilyen tanulságos ez a történetírás. (...)

Az igazság elve követelte meg a tények pontos följegyzését mindazok épülésére, akik valaha olvasni fogják a szent iratokat. Ebben Isten bölcsességének bizonyítékát látjuk. Az Úr elvárja, hogy engedelmesskedjünk törvényének. De nem csak azt mondja, hogy mi lesz az engedetlenség büntetése. Hanem okulásunkra és figyelmeztetésül a rendelkezésünkre áll Ádám és Éva esete a Paradicsomban és annak szomorú következményei, hogy nem engedelmesskedtek Isten parancsainak... Példájuk figyelmeztetésül szolgál számunkra, hogy a kételkedés ár-

nyéka se férjen ahhoz, hogy a bűn zsoldja a halál; hogy Isten megtorló ítélete soha nem marad el; és hogy a parancsai iránti szigorú engedelmességet várja el teremtményeitől. (...)

Így ott olvashatjuk a hívők életét összes hibáikkal és ballépéseikkel, melyeket tanulságnak szánt a következő nemzedékek számára. Ha teljesen gyarlóság nélkül valók lettek volna, emberfölöttiek is lettek volna. Ez esetben bűnös természetünk kétségbeesne, hogy elérje valaha a kitűnőség e pontját. De mikor látjuk, hogyan küzdöttek, és hogy estek el, majd miként szedték össze magukat, és diadalmaskodtak Isten kegyelme által, akkor bátorságot merítünk belőle, és arra serkent bennünket, hogy mi is kapaszkodjunk át az akadályokon, melyeket romlott természetünk helyez az utunkba. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 11–12. o.

Az Ószövetség a számok és jelképek evangéliuma, az Újszövetség pedig maga a valóság. Az egyik éppolyan fontos, mint a másik. Az Ószövetségben vannak a Krisztus ajkáról származó leckék, és ezek a leckék semmilyen tekintetben nem veszítettek a jelentőségükből. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 104. o.

Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy őközöttük lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakott. A pusztában fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátrát az emberek sátrai mellé tette, hogy közöttük lakhasson, és hogy megismertesse velük isteni jellemét és életét. „És az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Jézus élete*, 23. o.

Szeptember 6., hétfő – Szerartások és áldozatok

Mintegy kétezer évvel ezelőtt titkot hordozó szózat hangzott a mennyben Isten trónjáról: „Ímé, jövök!” (Zsolt 40:8)... Elérkezett az ideje, hogy Krisztus a világunkba jöjjön és testet öltjön. Ő mondta: „testet alkottál nekem” (Zsid 10:5). Ha abban a dicsőségben jelenik meg, amely a világ létezése előtt övé volt az Atyja oldalán, nem viselhettük volna el

jelenlétének fényét. Hogy szemlélhessük Őt, és ne semmisüljünk meg, eltakarta dicsőségét. Istenségét emberi természet fedte – láthatatlan dicsőségét látható emberi formába rejtette.

E nagyszerű tervnek voltak előrevetített árnyékai: a jelképek és a szimbólumok. Az égő csipkebokor, amiben Krisztus Mózesnek megjelent, Istent nyilatkoztatta ki. Az istenség bemutatására választott szimbólum csak egyszerű bokor volt, amin látszólag nem volt semmi figyelemre méltó – mégis magába rejtette a Végtelent. Az örök irgalmú Isten a legszerényebb jelképbe burkolta dicsőségét, hogy meg ne haljon Mózes, amikor rátekint. Ugyanígy érintkezett az Úr Izraellel nappal felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban; kinyilatkoztatta akaratát az embereknek, és megismertette velük kegyelmét. Isten elrejtette dicsőségét, eltakarta fenséges ragyogását, hogy a véges ember a gyöngye szemével rátekinthessen... Dicsőségét eltakarta, nagyságát és fenségét elrejtette, hogy közelébe juthasson a szomorú, megkísértett embernek. – *Jézus élete*, 23. o.

Minden reggel és este egy esztendő bárányt égettek el az oltáron, és vele a kötelező ételáldozatot, amely a nemzet naponkénti odaszenteződését jelképezte Jahvénak, és jelképezte a Krisztus engesztelő vértől való állandó függőségüket... A papoknak tüzetesen meg kellett vizsgálniuk minden állatot, amelyet áldozatként hoztak el a szent helyre, és mindazokat az állatokat vissza kellett utasítaniuk, amelyben valami hibát fedeztek fel. Csak a „hiba nélküli” áldozat lehetett jelképe Jézus tökéletes tisztaságának, akinek fel kellett áldoznia magát „hibátlan és szeplőtlen bárányként” (1Pt 1:19). Pál apostol úgy mutat rá ezekre az áldozatokra, mint amelyek azt szemléltetik, hogy Krisztus követőinek mivé kell válniuk. Azt mondja: „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket.” (Róm 12:1) – *Pátriárkák és próféták*, 352. o.

Krisztus a világ megalapítása óta leöletett Bárány. Sokaknak titok maradt, hogy a régi üdvrendben miért volt szükség olyan sok áldozatra, miért vittek az oltárra annyi vérező állatot. A fontos igazság, melyet az Úr az emberek előtt tartott és bevéselt a szívükbe, az értelmükbe, ez volt: „Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat.” Minden vérező állat az „Isten Bárányát” jelképezte, „aki elveszi a világ bűnét”.

Maga Jézus rendelte el a zsidó istentiszteleti rendet, melyben jelképek vetíthették előre a lelki és mennyei dolgokat. Sokan elfelejtették az áldozatok valódi jelentését; elveszett számukra a nagy igazság, hogy egyedül Krisztus által lehet bűnbocsánat. Az áldozatok sokasága, a bikák és bakok vére nem tudta elvenni a bűnt. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 932–933. o.

Szeptember 7., kedd – A nyugalom „előképe”

„Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéitól. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitelenségnek ugyanazon példájába ne essék.” (Zsid 4:9–11)

Az itt említett pihenő a kegyelem pihenője, amit az előírás követése által érhetünk el: „Igyekezzünk”, fáradozzunk szorgalmasan. Aki megtanulja Jézustól a szelídséget és alázatos szívűséget, nyugalmat talál tanításai gyakorlásának tapasztalatában. Nem tétlenség, sem önző semmittevés vagy élvezethajhászás által nyerjük el a nyugalmat sem ebben, sem az eljövendő életben. Csak a komoly munkából fakad békeség és Szentlélek általi öröm a földön és a földön túl dicsőség. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 928. o.

Ha felhagyunk önigazultságunkkal és önző érdekből kialakított fel fogásainkkal, akkor békére találunk. A Jézus szeretetében való tökéletes nyugalom teljes odaszentelődést és az Ő útjainak elfogadását feltételezi... Cselekedjétek azt, amit Ő parancsolt, és biztosak lehettek abban, hogy mindent meg fog tenni, amit megígért... Őhöz tártetek, lemondtatok-e álnokságaitokról, hitelenségeteokről és önigazultságotokról? Jöjjetek az Úrhoz úgy, ahogy vagytok: gyengén, tehetetlenül, haldokolva.

Mit jelent a megígért „nyugalom”? Annak tudatosítását, hogy Isten hűséges, és sosem okoz csalódást azoknak, akik hozzá fordulnak. Az Ő megbocsátása teljes és ingyenes, és az a tény, hogy elfogad, az isteni szeretet nyugalomát jelenti a lélek számára. – *Our High Calling*, 97. o.

Amikor majd belépünk a városkapun, örök üdvösséget nyerünk. Akkor majd örülhetünk örök megváltásunknak. Addig azonban meg

kell fogadnunk az apostol tanácsát: „Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki közületek fogvatkozásban levőnek ne láttassék.” (Zsid 4:1) Bár Izrael népe sok mindent tudott Kánaánról, énekelt az ígért földről, és örült annak, hogy előtte áll a Kánaánba való belépés lehetősége, mindez azonban mégsem volt elég ahhoz, hogy elfoglalhassák a megígért szőlőskerteket és olajfaligeteket. Csak akkor vehették birtokba az országot, ha meghódították azt, és eleget tettek a feltételeknek: hogy élő hittel rendelkeznek, és elfogadják Isten ígéreteit... Jézus a hitünk szerzője és bevégzője, és ha az Ő karjára hagyatkozunk, szüntelenül növekedni fogunk a kegyelemben, mígnem Krisztus fiai és leányai leszünk. A hit cselekedetek által munkálkodik, és megtisztítja a lelket, eltávolítja a bűn szeretetét, mely a törvény elleni lázadásra és annak áthágására készlet. – *That I May Know Him*, 162. o.

Szeptember 8., szerda – Ne keményítsétek meg a szíveteket!

Isten elvárja, hogy azonnal, habozás nélkül engedelmeskedjünk törvényének. Ám az emberek alszanak, vagy az ellenfél csalásai bénították meg őket, aki ürügyeket, kibúvókat sugall, és legyőzi aggályaikat. Azt mondja nekik, amit Évának mondott a kertben: „Semmi esetre nem fogtok meghalni.” Az engedetlenség nemcsak megkeményíti a bűnös szívet és lelkiismeretét, hanem sok esetben mások hitét is megrontja. Ami eleinte igen helytelennek látszott előttük, elveszti gonosz kinézetét, mivel folyton a szemük előtt van, míg csak azt is kérdésessé nem teszik, hogy bűn-e az valóban, és öntudatlanul is ugyanabba a hibába esnek. (...)

Nagyszámú az azok ösvényét eltorlaszoló akadály, akik Isten parancsai iránti engedelmisségben akarnak járni. Erős, szövevényes áramlatok kötik őket világi utakhoz; az Úr hatalma mégis szét bírja zúzni e láncokat. A Mindenható minden akadályt el fog távolítani a hűségesek lába elől, vagy pedig erőt és bátorságot ad nekik, hogy minden akadályt leküzdjenek, ha komolyan keresik a segítségét. Mindenféle akadály szertefoszlik az olyan őszinte kívánság és lankadatlan igyekezet előtt, hogy bármi áron az Isten akaratát cselekedjék, még ha életüket is kell föláldozniuk emiatt. Mennyből jövő fény fogja megvilágítani azok sötétségét, akik a próbák és a tanácstalanságok közt is előretörnek, Jézusra tekintenek, mint hitünk szerzőjére és bevégzőjére. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 146–147. o.

Sok, magát kereszténynek valló ember jelleme hideg, mint a jég, kemény, mint a vas, és érzéketlen, mint a kő.

Ilyen módon kell megértenünk a fáraó szívének a megkeményítését is. Isten Mózes által megszólította az egyiptomi uralkodót, és menynei hatalmának legékesebb bizonyítékait bocsátotta a rendelkezésre, a fáraó azonban visszautasította a világhosszat, ami megtérésre vezethette volna őt. Az Úr nem hatott rá természetfeletti erővel, hogy megkeményítse a lázadó szívét, hanem mivel a fáraó szembefordult az igazsággal, a Szentlélek visszavonult, és az uralkodót a maga választotta sötétségben és hitetlenségben hagyta. A Szentlélek befolyásának folyamatos visszautasításával az emberek elszakadnak a mennytől. Értelmük megvilágításának minden lehetősége kimerül, és egyetlen isteni kinyilatkoztatás sem ragadhatja ki őket a hitetlenségükből. – *Our High Calling*, 160. o.

Krisztus mondta: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon.” (Jn 15:16) A Megváltó küldötteként kérem forrón mindazokat, akik olvassák e sorokat, hogy még ma fontolják meg az életüket. „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.” (Zsid 3:15; 4:7) Késedelem nélkül tedd fel magadnak a kérdést: Mi vagyok én Krisztus számára? És ki számomra Ő? Mi az én feladatom, és milyen gyümölcsöt terem az életem? – *This Day With God*, 51. o.

Szeptember 9., csütörtök – A mennyei város elfoglalása

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. A teremtés által mindnyájan egy család vagyunk, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy minden válaszfalat ledöntsön. Kitérta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon az Úrhoz. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzasköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtévesztett csalásaival. Az Atya trónjához emeli őket: ahhoz a trónhoz, amit ígéretének szivárványa övez.

Jézusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egygé kovácsol (lásd: Gal 3:28; Ef 2:13).

Minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk a szenvedő emberiség kiáltását. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

Lehetetlen, hogy saját erőnkből kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen nem tudunk változtatni. „Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.” (Jób 14:4) „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm 8:7) Megvan a maga kellő hatásköre a nevelésnek és képzésnek, akarátfejlesztésnek és igyekezetnek, de e tekintetben teljesen tehetetlenek. Külsőleg kifogástalan magaviseletet előidézhetnek ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működni; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotára juthat. Ez a hatalom: Krisztus. Egyedül az Ő kegyelme képes a lélek halott erőit megeleveníteni és Istenhez, szentséghez elvezetni. – *Jézushoz vezető út*, 18. o.

Sokan azt a súlyos hibát követik el a hitéletükben, hogy az érzelmeikre figyelnek, és ezek alapján ítélik meg a fejlődésüket vagy a hanyatlásukat. Az érzelmek nem biztos ismertetőjelek. Ne magunkban keressük annak a biztosítékát, hogy Isten elfogadott minket. Ott csak csüggesztő dolgokra bukkanunk. Egyetlen reményünk, ha „feltekintünk Jézusra, a hit szerzőjére és bevégzőjére” (Zsid 12:2). Benne találunk meg mindent, ami reményt, hitet és bátorítást ad. Ő a mi igazságunk, vigaszunk és örömünk.

Aki önmagában keres megnyugvást, elfárad, és csalódott lesz. Gyöngeiségünk és méltatlanságunk tudatának arra kellene vezetnie minket, hogy alázatos szívvel hivatkozzunk Krisztus elfedező áldozatára. Ha az Ő érdemeire támaszkodunk, akkor nyugalmat, békét és örömet találunk. Ő tökéletesen megment mindenkit, aki általa jön Istenhez. – *Bizonyágtételek*, V. köt., 199–200. o.

12.

A NYUGTALAN PRÓFÉTA

Szeptember 11., szombat délután

A kettészakadt Izrael korában az ókor egyik legnagyobb városa az Asszír Birodalom fővárosa: Ninive volt. A Babel tornyánál történt szétszóródás után nem sokkal a Tigris folyó termékeny partján alapították. Gazdagon virágzott századokon át, és „három nap kellett a bejárásához”. „Nagy város” lett (Jón 3:3).

Anyagi jóléte idején Ninive elöljárta a bűnözésben és a gonoszságban. Az ihletett Ige „vérontó városként” jellemezte, amely „rablással van tele” (Náh 3:1). Náhum próféta jelképes beszédében kegyetlen, ragadozó oroszlánhoz hasonlította Ninivét. „Van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!” – kérdezte (Náh 3:19).

Bármilyen elvetemültté vált is Ninive, mégsem merült el teljesen a bűnben. Aki „lát minden embert” (Zsolt 33:13), és akinek szeme „minden drágaságot meglát” (Jób 28:10), sok olyan embert vett észre a városban, akik jobbra és nemesebbre vágyódtak, akik – ha alkalmuk lett volna megismerni az élő Istent –, elfordulnak a gonoszságtól, és Istent imádnák. Ezért a bölcs Isten félreérthetetlen módon kinyilatkoztatta nekik önmagát, hogy – ha lehet – bűnbánatra indítsa őket. – *Próféták és királyok*, 265. o.

Amiképpen Jónás három nap, három éjjel volt a cethal gyomrában, akképpen kellett Krisztusnak is ugyanaddig „a föld gyomrában” lennie. És ahogyan Jónás prédikálása jel volt a niniveieknek, úgy Jézus prédikálása is jel volt a saját nemzedékének. De micsoda különbség mutatkozott az Ige fogadtatásában! A nagy pogány város lakói megremegtek az Úr figyelmeztető szózatának hallatán. Királyok, nemesek alázkodtak meg, a hatalmas és a kicsi együtt kiáltott a menny Istenéhez, Ő pedig megkegyelmezett nekik. „Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a nemzetséggel, és kárhozzatják ezt – mondta Krisztus –,

mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé, nagyobb van itt Jónásnál.” (Mt 12:41) – *Jézus élete*, 406. o.

Ez a tanítás ma is szól a menny szolgálóinak. A nagy városoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, mint annak idején volt a niniveieknek. Krisztus követeknek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem elől tévesztett nemesebb világot... Az Úr Jézus munkálkodó szolgálói által szólítja fel az embert, hogy megszentelt vágyakozással törekedjen a soha el nem múló örökségre. Arra buzdítja, hogy Isten trónjánál gyűjtsön kincset. – *Próféták és királyok*, 274. o.

Szeptember 12., vasárnap – Menekülés

Sátán azon dolgozott, hogy mind mélyebbé és áthidalhatatlanabbá tegye a menny és a föld közti szakadékot. Megtévesztő eljárásaival bűnre ösztökélte az embereket. Az volt a szándéka, hogy a végsőig próbára tegye az Úr türelmét, hogy Isten ne szeresse többé az embert, hagyja sorsára a világot, és így az az ördög fennhatósága alatt maradjon.

Sátán arra törekedett, hogy elzárja az embereket a menny ismertetéstől, elterelje a figyelmüket Isten templomáról, és így megalapíthassa a maga birodalmát. A felsőbbségért folytatott küzdelmét látszólag mindig siker kísérte. Igaz ugyan, hogy az Atyának minden nemzedékben voltak eszközei. Még a pogányok között is voltak olyanok, akik által Krisztus munkálkodott, hogy kiemelje az embereket a bűnből és a romlásból. De ezeket az embereket megvetették és gyűlölték. Sokan közülük erőszakos halált szenvedtek el. Mind sűrűbb és sűrűbb lett a sötét árnyék, amit az ördög borított a földre.

A pogány eszmék által Sátán hosszú időn át távoltartotta az embereket Istentől, nagy győzelmét azonban Izrael hitének megrontása által aratta. A pogányokat saját elképzeléseik foglalkoztatták, és azokat istenítték. Az istenismeret kihalt közülük, és egyre inkább lezültek. Izraellel is ugyanez történt. Az az elképzelés, hogy az ember a cselekedeteivel megválthatja önmagát, minden pogány vallás alapvető elve. Ezt az elvet a zsidó vallás is átvette. Sátán ültette el ezt az elgondolást bennük. Ahol pedig ezt vallják, ott nincs védőgát a bűn ellen. – *Jézus élete*, 34–35. o.

Az Úr így szólt hozzá: „Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ott, mert feljutott hozzám gonoszságának híre!” (Jón 1:2)

Amikor a próféta megbízatásának nehézségeire és látszólagos kivitelezhetetlenségére gondolt, kísértést érzett, hogy megkérdőjelezze a küldetés bölcs voltát. Emberileg nézve úgy tűnt, hogy semmilyen eredményt nem érhet el az üzenet abban a büszke városban. Abban a pillanatban elfelejtette, hogy Isten, akit szolgál, mindentudó és mindenható. Miközben kételkedve tétovázott, Sátán egészen elbátortalanította őt. Nagy félelem uralkodott el rajta, és „el is indult... hogy Tárziszba meneküljön”. Miután elment Jáfóba, és ott indulásra kész hajót talált, „kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt...” (Jón 1:3).

Jónás feladata súlyos felelősséggel járt. De aki megparancsolta neki, hogy menjen, erőt és eredményt is tudott adni szolgájának. Ha a próféta habozás nélkül engedelmeskedik, sok keserű tapasztalattól megmenekül, és Isten gazdagon megáldja. Az Úr azonban nem hagyta el a kétségbeesett prófétát. Egy sor próba és különös intézkedés nyomán újjáéledt bizalma Istenben és az Ő menteni tudó, végtelen hatalmában. – *Próféták és királyok*, 266. o.

Az elveszett juh sosem találja meg egyedül a nyájhoz visszavezető utat. Ha az éber pásztor nem keresi és nem menti meg, akkor elvész, majd elpusztul. Kiváló szemléltetése ez a mi Megváltónknak! Ha Jézus, a jó Pásztor nem jött volna el megkeresni és megmenteni a tévelygőket, akkor elvesztünk volna. A farizeusok azt tanították, hogy csak a zsidó nemzet nyerhet üdvösséget, és lenézték a többi népet. – *Lift Him Up*, 212. o.

Szeptember 13., hétfő – Háromnapi pihenés

„Az Úr azonban odarendelt egy nagy halat, és az lenyelte Jónást. Három nap és három éjjel volt Jónás a hal gyomrában.

Jónás a hal gyomrában imádkozott az Úr Istenhez. Ezt mondta: Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, és Ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallottad hangomat.” (...)

Jónás végül megtanulta, hogy „az Úrtól jön a szabadítás” (Zsolt 3:9). Bűnbánata és Isten megmentő kegyelmének felismerése szabadulást hozott. A próféta végül kiszabadult a nagy mélység veszélyeiből. A hal kivetette a szárazra.

Isten újra megbízta szolgáját, hogy feddje meg Ninivét. „Az Úr igéje másodszor is szólt Jónáshoz: Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott azt az üzenetet, amelyet én mondok neked!” Most már nem volt kérdés, most már nem kételkedett, hanem tétovázás nélkül engedelmeskedett. „Jónás elindult, és elment Ninivébe az Úr szava szerint.” (Jón 3:1–3) – *Próféták és királyok*, 268–269. o.

Nem kell a föld végső határáig elmennünk bölcsességért, mert Isten közel van hozzánk. Nem a növekvő képességeid tesznek eredményessé, hanem az, amit az Úr tesz érted. Bízunk sokkal kevésbé abban, amit az ember tesz, és sokkal inkább abban, amit Isten tehet minden hívőért! Az Úr szeretné, ha hittel fordulnál hozzá, ha nagyszerű dolgokat várnál tőle. Szeretné megértetni veled mind a földi, mind a lelki dolgokat. Ő fogékonyabbá tehet. Meg tud áldani tapintattal és ügyességgel. Szolgálj a képességeiddel, és kérj Istentől bölcsességet! Ő majd megadja neked.

Jézus Krisztus szava legyen a biztosítékod! Hiszen azt mondta, hogy fordulj hozzá. Vigyázz, hogy soha ne beszélj kétségeesetten, csüggedten! Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyosságot, ha látszat alapján ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsz. Úgy beszélj, és úgy cselekedj, mintha kudarcot nem ismerő hited volna! Az Úr erőforrásai gazdagok. Övé a világ. Nézz hittel a menny felé! Építs rá, akinél fény, erő és tudás van! – *Krisztus példázatai*, 146. o.

Minden igazi engedelmesség a szívből ered. Krisztusnál is az engedelmesség a szív ügye volt. Ha egyetértünk vele, akkor Jézus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így olvad össze szívünk és elménk Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem történik más, mint az, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratumk a Megváltó szolgálatának végzésében találja majd a legnagyobb örömét. Amikor – élve kiváltságunkkal – megismerjük Istent, akkor az életünk a folyamatos engedelmesség élete lesz. – *Jézus élete*, 668. o.

Szeptember 14., kedd – Teljesített küldetés

Amikor Jónás a városba érkezett, azonnal „ezt hirdette: Még negyven nap, és elpusztul Ninive” (Jón 3:4). Utcáról utcára járva szólta az intő üzenetet.

És az üzenet nem hangzott hiába! A hitetlen város utcáin végigharsogó kiáltást szájról szájra adták, amíg minden lakója meg nem halotta a megdöböntő hírt. Isten Lelke minden szívvel megértette az üzenetet, és tömegek remegtek bűneik miatt. Mély megalázkodás és bűnbánat ébredt szívükben. (...)

A király és a főemberek a köznéppel együtt, nagyok és kicsik „megtértek Jónás prédikálására” (Mt 12:41). Közösen kiáltottak a menny Istenéhez, és Ő könyörült rajtuk. „Látta, amit tettek, és hogy megtértek a rossz útról: megbánta Isten, hogy veszedelembé akarta dönteni őket, és nem tette meg.” (Jón 3:10) Az ítélet elhárult. Izrael Istene felmagasztosult és megdicsőült az egész pogány világban, törvényét pedig tisztelték. – *Próféták és királyok*, 270. o.

Ha a bűn kiöli az erkölcsi érzéket, az illető nem képes többé jellemének fogyatkozásait felismerni, nem látja be vétkeinek rettenetes horderejét. Ha nem enged a Szentlélek befolyásának, úgy sok tekintetben elvakult a bűneivel szemben. A beismerései nem őszinték, nem komolyak. Minden bűnét mentegetni igyekszik, mindig bizonyos fennforgó, kényszerítő körülményekre hivatkozik, ha dorgálás éri. – *Jézushoz vezető út*, 40. o.

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az Úr adta világosságnak akár egyetlen sugarát is figyelmen kívül hagyjuk. A lustaság azokban a dolgokban, melyek szorgalmat igényelnek: bűn. Az embernek együtt kell működnie Istennel, és féken kell tartania azokat a szenvedélyeket, melyeken uralkodni kell. Ahhoz, hogy ezt megtegye, fáradhatatlannak kell lennie az Istenhez való imádságban, szüntelen kegyelmet nyerve lelkének, indulatának és tetteinek szabályozására. Jézus Krisztus részesített kegyelme által az ember képes lehet a győzelemre. Győzedelmesnek lenni azonban többet jelent, mint ahogy azt sokan gondolják.

Isten Lelke válaszolni fog minden bűnbánó szív kiáltására, hiszen a bűnbánat Isten ajándéka és annak bizonyítéka, hogy Krisztus magához vonja a lelket. Jóllehet a Megváltó nélkül az ember éppúgy nem tudja megbánni a bűneit, mint ahogy bűnbocsánatban sem részesülhet nélküle, mégis neki magának kell megaláznia emberi szenvedélyét és büszkeségét ahhoz, hogy egyenesen Jézushoz menjen, és minden szükségét illetően higgyen és bízson benne.

Senki ne hirdesse tehát azt az elképzelést, hogy az embernek keveset vagy semmit nem kell tennie a győzelemre jutás nagy munkájában, mert Isten semmit sem tesz az ember közreműködése nélkül... Az ember igyekezete önmagában hiábavalóság, de a Krisztussal való együttműködés győzelmet jelent. Önmagunkban nincs erőnk a bűnbánatra. Ha nem fogadjuk el az isteni segítséget, egyetlen lépést sem tehetünk a Megváltó felé. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 380–381. o.

Szeptember 15., szerda – A haragos, nyugtalan misszionárius

Jónásnak elsőként kellett volna örülnie a menny csodálatos kegyelme miatt, amikor megtudta, hogy Isten irgalmaz a városnak, amely gonzsága ellenére bűnbánatot tartott, és zsákban, hamuban bánkódott. Ehelyett az a gondolat foglalkoztatta, hogy őt majd hamis prófétának fogják tartani. Hírnevét féltve szem elől tévesztette, hogy a saját hírnevénél felmérhetetlenül többet érnek a szerencsétlen város lakói. Az Úr szánalma a bűnbánó niniveiek iránt nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott rájuk. (...)

Újra engedett gáncsoskodó, kételkedő hajlamának. Ismét erőt vett rajta a csüggedés. Szem elől tévesztette mások érdekeit. Szeretett volna inkább meghalni, mint élni és látni, hogy a város megmarad. Elégedetlenül kiáltott: „Most azért, Uram, vedd el az én életemet, mert jobb meghalnom, mint élnem!” – *Próféták és királyok*, 271. o.

Összekuszálódva, megalázottan képtelen megérteni Isten célját Ninive megkímélésében. Jónás mégis teljesítette megbízatását, a nagy város megintését. Jóllehet a megjövendölt esemény nem következett be, az intő üzenet az Úrtól volt, és megtörtént, amit Isten el akart érni általa. Kegyelmének dicsősége megmutatkozott a pogányok között. Akik hosszú ideje „sötétségben ültek, és a halálnak árnyékában” „nyomorultan vasra verve”, „az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből. Kihozta őket a sötétségből és a halál árnyékából, köteleiket pedig letépte.” „Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket.” (Zsolt 107:10, 13–14, 20) – *Próféták és királyok*, 272. o.

[Jézus] a lépteit Jeruzsálem felé irányította, ahol ellenségei már régóta összeesküdtek az élete ellen – most majd leteszi azt. Eltökélten

indult neki az üldöztetésnek, megtagadásnak, elvettetésnek, elítélésnek, halálnak.

„És követeket küldött az Ő orcája előtt; és azok elmenvén bementek egy szamaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek.” (Lk 9:52) Az emberek azonban nem akarták befogadni Őt, mert útban volt Jeruzsálem felé. Ezt úgy értelmezték, hogy Krisztus előnyben részesíti a zsidókat, akiket ők mélységesen gyűöltek. Ha helyreállította volna a Garizim-hegyi templomot és az istentiszteleteket, akkor boldogan elfogadták volna, de mivel Jeruzsálembé ment, nem voltak vele vendégszeretőek. Nem vették észre, hogy a menny legjobb ajándékát utasítják vissza a küszöbükön. (...)

Krisztus küldetésének nem része, hogy arra kényszerítse az embereket: fogadják el Őt. Sátán és az általa indított emberek akarják a lelki ismeretet kényszeríteni. A gonosz angyalokkal szövetkező emberek az igazságért érzett buzgalom álruhájában zúdítanak szenvedést embertársaikra, hogy saját vallási felfogásukra térítsék őket. Jézus azonban mindig kegyelmes, mindig szeretetének bemutatásával akar győzni. Nem tűrhet meg vetélytársat a lélekben, nem fogadhat el részleges szolgálatot. Csak önkéntes szolgálatot kíván, hogy a szív magától engedjen a szeretet készítésének. – *Jézus élete*, 486–487. o.

Szeptember 16., csütörtök – Kétirányú utca

Istenünk az irgalom Istene. Hosszútúrésszel és szerető szánalommal bánik törvénye áthágóival. Ma azonban, amikor az embereknek olyan sok alkalmuk van a Szentírás kinyilatkoztatásából a menny törvényének megismerésére, a világegyetem nagy Ura nem nézheti nyugodtan a gonosz városok erőszakosságát és bűneit. Az Atya türelme a makacsul engedetlenkedőkkel szemben nemsokára véget ér. (...)

Isten szolgáit a nagy városokban ne csüggesse el a gonoszság, jogtalanság, istentelenség, amellyel szembe kell nézniük, miközben a megváltás örömhírét igyekeznek hirdetni. Az Úr ezeket a munkásokat ugyanazzal az üzenettel bátorítja, mint amit Pál apostolnak adott az elvetemült Korinthusban: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert sok népem van ebben a városban.” (Csel 18:9–10)... Minden városban, ha bűnnel és erőszakossággal van is tele, sok olyan ember van, akik megfelelő tanítással Jézus követőivé válhatnak. Ezeket lehet így a meg-

mentő igazsággal elérni és Krisztusnak mint személyes Megváltójuknak elfogadására ösztönözni. – *Proféták és királyok*, 275–277. o.

Júdás apostol tanácsai a 20. verstől kezdődően egészen a fejezet végéig teszik teljessé a munkánkat, mivel megtanítanak arra, hogyan kell dolgoznunk Krisztus szolgálatában. Nincs helye a fényűzésnek, és nem szabad megengednünk magunknak a nemtörődömséget vagy a lustaságot. Egyetlen ember egyéniségét sem hagyhatjuk figyelmen kívül, és nem szabad önző, kemény szívből fakadó kritikát megfogalmaznunk.

A Szentírás elénk tárja, hogy nagyobb lelkesedéssel kell dolgoznunk, és hogy mennyei ihletésre van szükségünk, mert meg kell tanulnunk, hogyan kell munkálkodni a veszendő lelkekért. Némely lelket a tűzből kell kiragadni, és van, akit gyöngéd együttérzéssel kell megközelíteni. Olyan munkásokra van szükség, akik Krisztus iskolájában tanulták meg a lélekmentés módszerét. – *7. levél*, 1895. október 20.

Krisztus olyan sóvárgó szeretetet ébreszt követeiben, amilyennel Ő keresi az elveszetteket. Nem elég csupán azt mondanunk: „Jöjj!” Vanak, akik hallják a hívást, de nem értik meg, és semmit sem látnak meg abból, amit Jézus készített nekik. Sokan tudatában vannak a gyengeségüknek, és ezt mondják: „Nem lehet rajtam segíteni! Ne törődj velem!” Az Üdvözítő munkásainak nem szabad meghátrálniuk. Hajolj le meleg, szánakozó szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberhez! Add át neki a saját bátorságodat, a saját reménységedet és erődet! Jóságoddal kényszerítsd arra, hogy jöjjön! „Könyörüljetez némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből.” (Júdás 1:22–23) – *Krisztus példázatai*, 235. o.

Szeptember 17., péntek – További tanulmányozásra

Megszentelt élet, „Büszkeség és nagyravágyás – keresztényietlen” című fejezet. *A nagy Orvos lábnyomán*, „Csalódások, veszélyek” című fejezet.

13.

A VÉGSŐ NYUGALOM

Szeptember 18., szombat délután

Krisztus elkezdte irgalommal teljes küldetését, de a jászoltól egészen a keresztig az ellenség támadásaival kellett szembenéznie. Sátán minden tenyéryi területért megküzdött, és erejét megfeszítve próbálta legyőzni Jézust. A kísértések viharát küldte rá. Ámde minél kegyetlenebbek voltak a támadásai, Isten Fia annál szorosabban kapaszkodott Atyja karjába, és haladt előre véráztatta útján.

A Krisztus által elszenvedett konfliktus kegyetlenségével arányos volt az elért siker... Sátán igyekezett legyőzni Őt, hogy továbbra is e világ uralkodója maradhasson... Az Atya, a Fiú és Lucifer is saját jellemét nyilatkoztatta ki az egymáshoz való viszonyulásuk által. Isten az Ő szeretetének és igazságosságának jól látható jeleit kínálta fel. – *Reflecting Christ*, 58, o.

Isten Igéjében látjuk az ember megváltásának magasztos tervét, amely kiragadja az embert Sátán hatalma alól. Látjuk Krisztust, üdvösségünk Fejedelmét, amint nyílt küzdelemben győzi le a sötétség urát, és vívja ki számunkra a győzelmet. De ugyanakkor azt is megtudjuk, hogy e győzelem nyitotta meg számunkra a reménység kapuját, valamint az erő forrását, hogy vitéz katonákként mi is megvívhassuk saját csatánkat a ravasz ellenséggel, és Jézus nevében győzelmet arassunk. Minden léleknek szembe kell szállnia a sötétség erőivel. Fiatalt és időset egyaránt érnek támadások, és mindenkinek meg kell értenie a Krisztus és az ördög között dúló nagy küzdelem jellegét, és el kell ismernie, hogy ez a harc személyesen őt magát is érinti. (...)

Nem elég csupán elméleti szinten ismerni az igazságot... Az Igének át kell hatnia a szívet, hogy a Szentlélek beköltözhessen oda. Életünknek összhangba kell kerülnie az Ige elvárásaival. Az igazságot nem csak az értelem, hanem a szív és a lelkiismeret is be kell, hogy fogadja. – *That I May Know Him*, 192. o.

Sátán egy éber, fáradhatatlan ellenség, aki sohasem alszik. Tudja, hogy kevés ideje van, ezért mindenféle álnokságát latba veti annak érdekében, hogy a lelkeket csapdába ejtse és megrontsa. Üzenetem van számotokra: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!” Ne engedjétek meg az ördögnek, hogy éket verjen közétek és Krisztus közé, és ne értékeljétek többre az emberi dolgokat az isteni dolgoknál. Ha őszinte hitetek van, akkor a hitetek engedelmességre fog vezetni. Isten nem vár el olyat tőlünk, amire nem vagyunk képesek. Minden hűséges és benne bízó léleknek Ő fog erőt adni... Ápoljátok a szívetekben Jézus szeretetét, az embertársak iránti tiszteletet, hiszen Krisztus az életét adta értetek. Isten előtt minden lélek értékes. Hatalmas csoda, hogy az Úr minden pillanatban megemlékezik és gondot visel rólunk. – *The Upward Look*, 20. o.

Szeptember 19., vasárnap – Látomás a végidőről

Pátmosz az Égei-tenger pusztá, sziklás szigete, amit a római kormány a gonosztevők száműzetési helyéül jelölt ki. Isten szolgálja számára azonban ez a szomorú hely a menny kapujává vált. A nyilvános élettől, az elmúlt évek lüktető tevékenységétől elzárva János apostol szoros közösségben élt Istennel, Krisztussal és a menny angyalaival. Tanítást, utasításokat kapott tőlük az egyház számára az idők végezetéig. (...)

Pátmosz szirtjei és sziklái között érintkezett János Teremtőjével. Áttekintette múltját, megemlékezett az áldásokról, amelyekben részesült, és szíve túlcordult a mennyei békétől. Keresztény életet élt, így hát bátran elmondhatta: „Tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe.” (1Jn 3:14) De egészen más volt a császár helyzete, aki őt száműzte. Csak harcmezőkre és vérfürdőkre tekinthetett vissza, elpusztított otthonokra, síró özvegyekre és szerencsétlen árvákra. Ilyen gyümölcsöket érleltek nagyravágyó tervei a világuralomért. – *Az apostolok története*, 570–571. o.

János visszaemlékezett azokra a csodálatos eseményekre, amelyeknek Jézus életében volt tanúja. Gondolatban még egyszer átélte azokat a drága alkalmakat, melyekben részesülhetett, és ez az emlékezés fel-emelte és boldoggá tette. Azonban egyszerre feleszmélt gondolataiból: egy világosan hallható hang szólt hozzá. Megfordult, hogy lássa, hon-

nan ered a hang, és íme, legnagyobb csodálatára az Urat pillantotta meg, akivel együtt járt, akit szeretett, és szenvedéseinek tanúja volt. De milyen más volt a Megváltó megjelenése! Többé már nem a „legmegvetettebb és legalázatosabb”. (...)

János, aki olyan végtelenül szerette Urát, aki minden szenvedésen át hűségesen kitartott mellette, és aki hű maradt az igazsághoz, még ő sem tudta elszenvadni Krisztus dicsőségének fényét, hanem mint halott terült el a földön. Ámde Jézus kinyújtotta kezét szolgáljára, és így szólt hozzá: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó és az élő, pedig halott voltam, és íme, élek örökkön örökké.” János erőt nyert, hogy elviselhesse megdicsőült Urának jelenlétét. És ekkor fenséges jelenetekben mutatta meg előtte Isten az eljövendő századokkal való tervét. – *Megszentelt élet*, 77–78. o.

„És hozzájuk menvén Jézus szólt nekik mondván... És ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Ebben rejlik a mi erőnk és vigaszunk! Nem bízhatunk a magunk erejében. Az Úr azonban így szól hozzánk: „Én tiveletek vagyok minden napon”, és segíték a munkátokban, vezetlek, vigasztallak, megszentellek és támogatlak, sikerre vislek, amikor olyan szavakat szóltok, amelyekkel felhívjátok az emberek figyelmét Krisztusra, és felkeltitek az érdeklődésüket a reménység és az igazság megértése iránt, hogy végül a sötétségből a világosságra menjenek át. (...)

Az idő múlása semmivel sem változtatta meg azt az ígéretet, amit az Úr adott tanítványainak a mennybemenetele előtt. Ő ma is épp olyan valóságosan áll mellettünk, ahogy a tanítványai mellett állt, és ez így lesz „a világ végezetéig”. – *In Heavenly Places*, 188. o.

Szeptember 20., hétfő – Visszaszámlálás

Isten irgalmasan eltakarta a jövőt a tanítványok elől. Ha akkor teljesen felfogták volna azt a két rettenetes dolgot: a Megváltó szenvedését és halálát, valamint városuk és templomuk elpusztulását – porig sújtotta volna őket a rémület. Krisztus csak a vázát adta meg azoknak a kiemelkedő eseményeknek, amelyek a történelem lezárulása előtt következnek be. Akkor nem értették meg teljesen a szavait; de később fény derült rájuk, mert a népének szüksége van a bennük rejlő eligazításra. A prófécia, amit Jézus mondott, kettős jelentésű volt. Miközben előre-

vetítette Jeruzsálem pusztulásának árnyékát, az utolsó, súlyos napok félelmetes eseményeit is jelezte. – *A nagy küzdelem*, 25. o.

Krisztus azután a tanítványokhoz fordult, és így szólt: „Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik azt mondják: Én vagyok; és sokakat elhitetnek.” (Mk 13:5–6) Sok hamis próféta jelenik meg, akik jogot formálnak a csodátételre, és kijelentik, hogy eljött a zsidó nép felszabadításának az ideje. Ez sokakat félrevezet majd. Jézus szavai beteljesedtek. Halála és Jeruzsálem ostroma között sok hamis Messiás jelent meg. Ő azonban ezt a figyelmeztetését azokhoz is intézte, akik napjainkban élnek. Azok a csalások, amelyek Jeruzsálem elpusztítása előtt történtek, minden korszakban megismétlődtek, és napjainkban is megismétlődnek. – *Jézus élete*, 628. o.

Végzetes tévedés azt hinni, hogy a lélekmentés munkája csak a hivásos prédikátorokra hárul. Az Istennek szentelt egyszerű hívőt – aki aggódva lelkén viseli veszendő embertársai üdvösségét – bátorítsák azok, akikre az Úr nagyobb felelősség terhét helyezte. Isten egyházának vezetői legyenek tisztában azzal, hogy az Üdvözítő megbízása mindenkinek szól, aki hisz benne. Isten mindenkit elküld a szőlőjébe, noha nem avattak fel mindenkit a prédikátori tisztségre.

Azok közül, akik hallották az evangéliumot, százak, sőt, ezrek állnak még mindig tétlenül a piacokon, holott bármilyen formában tevékeny részt vehetnének ki a szolgálatból. Ezekhez szól Krisztus: „Miért álltok itt egész napon át hivalkodván?” És felszólítja őket: „Menjetek el ti is a szőlőbe.” (Mt 20:6–7) Miért nem követi több keresztyény ezt a felhívást? Mert azzal mentegetőznek, hogy nincsenek a hit hirdetői tisztségére felavatva. Bárcsak meg tudnák érteni, hogy a prédikátori munkakörön kívül még milyen nagy munkát kell elvégezni, amelyet csak a megszentelt életű önkéntes tagok ezrei vállalhatnak fel és végezhetnek el!

Isten már régóta várja, hogy minden egyes tag tehetségéhez képest munkálkodjon, hogy az egész gyülekezetet a szolgálat lelkülete hassa át. Ha az Úr gyülekezetének tagjai teljesítenék a küldetésüket az ínséget szenvedő bel- és külföldi területeken, és így elvégeznék evangéliumi megbízatásukat, akkor csakhamar az egész világ meghallaná az intő figyelmeztetést, és az Úr Jézus mielőbb visszajöhetne e földre hatalommal és nagy dicsőséggel. „És az Isten országának ez az evangéliuma hir-

dettetik majd az egész világon bizonyosággal minden népnek: és ekkor jön el a vég.” (Mt 24:14) – *Az apostolok története*, 110–111. o.

Szeptember 21., kedd – Feladatunk

Isten nagyvonalú tervében, hogy megváltsa az elveszett embert, annak szükségessége alá helyezte magát, hogy emberi eszközöket használjon segítő kezeként. Az Úrnak segítő kézre van szüksége, hogy elérje az embereket. Azok közreműködésére van szüksége, akik keresztények akarnak lenni, akik gyorsan felismerik az alkalmakat, gyorsan észreveszik, mit kell tenniük társaikért. (...)

Körülöttünk mindenfelé ínségben levő lelkek élnek. Keressük meg ezeket a szenvedőket, és szóljunk hozzájuk alkalmas szavakat a szívük megnyugtatóására. Mindenhol találunk ilyeneket. Legyünk mindig közvetítő eszközök, melyeken át a szánakozó szeretet üdítő vize folyik hozzájuk. (...)

Sokan vesztegelnek sötétségben. Ők elvesztették az útirányukat. Nem tudják, milyen ösvényt kövessenek. Akik tanácstalanok voltak, keressenek meg másokat, akik ma tanácstalanok. Szólják hozzájuk a reménység, bátorítás szavait. Mikor végezni kezdik ezt a munkát, a menny fénye meg fogja világítani előttük az ösvényt, melyet követniük kell. Az elesettekhez szólt vigasztaló szavaik őket magukat is megvigasztalják. A mások segítése által magukat is kiegészítik a nehézségekből. Öröm fogja elfoglalni a szomorúság és homály helyét. A szívük Isten Lelkével megtelve melegségtől izzik minden embertársuk iránt. – *A Te Igéd igazság*, IV. köt., 1151. o.

A lelket megmentő üzenetet, a harmadik angyal üzenetét kell hirdetnünk a világnak. Isten parancsolatai és Jézus hite különösen fontos, ezért kell erőteljesen hirdetnünk. Több szó esett az üzenet első felére vonatkozóan, míg a második felét csak részben érintették. Jézus hitét még nem értik teljes mértékben az emberek. (...)

Miért hallgatunk, amikor Krisztus feddhetetlenségéről és az emberiség iránti szeretetéről van szó? Miért nem kínáljuk fel mindazt az embereknek, ami által fölébrednének, és új életet kezdenének? (...)

Krisztus tökéletes jellemmel bír, ezért Őt kell felmagasztalni és hirdetni, mivel benne rejlik mindazoknak az ereje, megszentelődése és megigazítása, akik hisznek őbenne. – *Reflecting Christ*, 82. o.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlen Krisztus második eljövetele előtt hirdetni fogják az evangéliumot. Lát egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája.” (Jel 14:6–7)

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint eljön az Emberfia az ég felhőiben. Az ítélet idejének hirdetése egyben Krisztus közeli eljövételének hirdetése is. Ez a szózat az örökkévaló evangélium. Jézus második eljövételének hirdetése, a második advent közelségének hírüladása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része. – *Krisztus példázatai*, 227. o.

Szeptember 22., szerda – Megnyugvás, békesség

„Lázár, a mi barátunk elaludt.” Milyen érzékletes szavak! Milyen tökéletes együttérzés! A tanítványok arra a veszélyre gondoltak, amely a jeruzsálemi úton fenyegeti Mesterüket, és csaknem megfélemeztek a gyászoló családról. Nem így Krisztus. A tanítványok érezték a feddést. Csalódtak, mert Jézus nem válaszolt azonnal az üzenetre. A kísértés azt sugallta, hogy Ő mégsem szereti olyan gyöngéden Lázárt és a nővéreit, mint hitték, máskülönben sietett volna vissza a küldöncel. E szavak azonban: „Lázár, a mi barátunk elaludt” (Jn 11:11), felébresztették a helyes érzéseket agyukban. Meggyőződtek róla, hogy Krisztus nem feledkezett meg szenvedő barátairól.

„Mondták azért az Ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álomnak alvásáról szól.” (Jn 11:12–13) Jézus az alvással szimbolizálja a halált hívő gyermekei számára. A halottak elrejtették életüket Krisztussal Istenben, és az utolsó trombitaszóig őbenne alszanak. – *Jézus élete*, 527. o.

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak” „Mert amiképpen Ádámokban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek.” (Csel

24:15; 1Kor 15:22) A Szentírás azonban különbséget tesz a feltámadottak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, „boldog és szent”. „Ezeken nincs hatalma a második halálnak.” (Jel 20:6) – *A nagy küzdelem*, 544. o.

Krisztus nagy dicsőséggel jön el az ég felhőiben. Ragyogó angyalok sokasága kíséri majd. Azért jön, hogy feltámassza a halottakat, és jön, hogy megdicsőítse azokat, akik szerették Őt, és megtartották parancsolatait, és magához veszi őket. Jézus nem feledkezett meg róluk, sem ígéretéről. Újra összekapcsolódunk családunk tagjaival. Mikor a halottainkra tekintünk, elgondolkozhatunk arról a reggelről, mikor Isten harsonái megszólalnak, „a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk” (1Kor 15:52). Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. Már csak egy rövid idő, és Krisztus Isten „dicsősége elé állíthat” bennünket „feddhetetlenségben, nagy örömmel” (Júdás 1:24). Azért, mikor az Üdvözítő megadta érkezése jeleit, ezt mondta: „Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézettek fel, és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelgett a ti váltságotok.” (Lk 21:28) – *Jézus élete*, 632. o.

Szeptember 23., csütörtök – Örüljétek az Úrban mindenkor!

Amikor bajok vesznek körül, nehéznek tűnik örülni az Úrban, azonban sokat veszítünk, ha teret engedünk a hálátlan lelkületnek. Nagy előjoguk Krisztus békéjével rendelkezni minden pillanatban. Nem kellene megengednünk, hogy bármi is ilyen könnyen megzavarjon. Az Úr azért enged meg próbát vagy nehézséget az életünkben, hogy próbára tegyen, és ha türelemmel és bizalommal tűrünk a megpróbáltatásban, akkor Ő megtisztít minden salaktól, és megadja számunkra az örömteljes győzelmet. Nagy áldások várnak azokra, akik zokszó nélkül fogadják az Úrtól kapott igát. (...)

„Mindenben hálákat adjatok” (1Thessz 5:18) az isteni erőért, amely által Jézus Krisztus tart fenn benneteket... Amikor segítségért imádkoztok, megtörténhet, hogy nem azonnal fogjátok megtapasztalni az

elvárt örömet és áldást, de ha hiszitek, hogy Krisztus meghallgatja az imátoikat, és válaszolni fog, akkor a Megváltó békessége fog megnyugodni rajtatok. – *Our High Calling*, 326. o.

Ma reggel fáradtan ébredtem. Elmém fölé felhők gyűltek össze, mégsem engedek az ellenség sugallatának, hogy ne bízzak az Úrban. Számomra most jött el a hit nemes harcának ideje. Most van itt az alkalom, amikor a cselekedetek által munkálkodó és lelket megújító, kitartó hitre van szükségem. Most még kitartóbban keresem az Urat.

Dávid ugyanerre bátorítja Salamont 1Krónika 28:29. versében. Az Úr prófétája pedig a következő üzenetet vitte Asa királyhoz: „Az Úr van veletek, ha ti is övele lesztek; ha Őt keresitek, megtaláljátok; de ha Őt elhagyjátok, Ő is elhagy titeket.” (2Krón 15:2) A szív hit által halad előre. A hit nem egy érzelem, és nem a látottakon alapszik. (...)

Én hiszem, hogy az ígélet nekem szól, és ezért személyesen fogadom el. Az ígéletnek önmagában nincs semmi értéke, ha én nem hiszek teljes mértékben benne, aki adta azt, és aki teljességgel képes teljesíteni mindazt, amit megmondott. – *This Day With God*, 156. o.

Hatalmas előjogunk, hogy úgy járulhatunk Jézus elé, ahogy vagyunk, és az Ő szeretetére szegezhetjük a tekintetünket! Krisztus az egyedüli reménységünk. Csak Ő ragadhat ki bennünket a csüggedés és a reménytelenség verméből, hogy lábunkat sziklára helyezze. Bár a szükségben levő ember elkeseredésében képes belekapaszkodni Jézusba, mégis Ő fogja magához láncolni a vére árán megváltott lelkeket, és ezt sokkal nagyobb erővel teszi, mint amilyenel a bűnös ember megtehetné. (...)

Csodálatos Megváltónk van, aki feltámadt, hogy üdvözíthesse mindazokat, akik őhozzá jönnek! – *That I May Know Him*, 80. o.

